

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2017 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັຽກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີຈົດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ແນະນຳໃນການປ່າວປະກາດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 1:1-14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ ບົດທີ 1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູໄດ້ລຳດັບການປ່າວປະກາດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດກ່ຽວກັບພລັງອຳນາດໃນການເປັນພະຍານ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ຂ້ອຍເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດຢ່າງໃດ ໃນພຣະທັມກິຈການ 1:8?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈໃນພຣະທັມຂໍ້ນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຖ່ວງແທ້ (ກິຈການ 1:8) ແລະເພື່ອຈະໄດ້ຈົດຈຳໄວ້ໃນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ທ່ານຈະຕອບຄືນອື່ນວ່າຢ່າງໃດ ຖ້າຫາກມີຄົນເວົ້າກັບທ່ານວ່າ ພວກເຮົາທຸກຄົນຄວນຈະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຂໍ້ຄວາມນີ້ໄດ້ໝູນໃຈເຮັດໃຫ້ທ່ານບອກທຸກຄົນກ່ຽວກັບເລື່ອງພຣະເຢຊູຫລືບໍ່ ຫລືວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຈິດໃຈຢ້ານກົວ? ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສາລະພາບໄດ້ເລີຍວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຢູ່ກັບໝູ່ຄົນຂີ້ຢ້ານ ຈົນກວ່າຈະຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ ພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນໃນເລື່ອງພຣະເຢຊູ. ສຳລັບທ່ານເດ ການເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ ມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ?

ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ການເປັນພະຍານເພື່ອພຣະເຢຊູ ບໍ່ແມ່ນເປັນການຍາກ ພຽງແຕ່ບອກເຖິງເລື່ອງຄວາມສັມພັນແລະປະສົບການສ່ວນຕົວລະຫວ່າງທ່ານແລະພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານອາດຈະບອກວ່າທ່ານມີຄວາມຕ້ອງການພຣະເຢຊູຫລາຍສຳໃດ, ທ່ານພົບກັບພຣະອົງຢ່າງໃດ, ຫລືວ່າບອກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຊີວິດເກົ່າແລະຊີວິດໃໝ່ຂອງທ່ານ. ບາງຄັ້ງທ່ານອາດຈະຍົກຕົວຢ່າງໃນການຊົງຊ່ວຍຂອງພຣະອົງ ໃນຊີວິດຂອງພັລຍາແລະລູກ. ການເປັນພະຍານ ບາງທີອາດໄດ້ອ້າງອີງເຖິງພຣະຄຳພີດ້ວຍ ເພື່ອປະກອບຄວາມຮູ້ສຶກວ່າເປັນເລື່ອງຈິງ ແລະບາງຄົນກໍອາດຈະຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານອະທິຖານໃຫ້.

ການເປັນພະຍານແມ່ນການແບ່ງປັນປະສົບການໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍສ່ວນຕົວ, ພວກເຮົາອາດຈະຖືກສອນມາຈາກທັມຊາດຫລືຈະມາຈາກການສຶກສາ ແຕ່ທັງໝົດກໍແມ່ນມາຈາກການໝູນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ ທີ່ສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຮົາທຸກວັນນີ້. ຄຳພະຍານແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ໝູນກຳລັງໃຫ້ເດີນໜ້າໃນການກ້າວໄປ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຄວນຈະມີຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ອຳນາດໃດໆທັງສິ້ນ. ເປົ້າໝາຍຂອງຄຳພະຍານ

ແມ່ນການຊື່ນຳໂດຍສ່ວນຕົວເພື່ອໃຫ້ມີບາດກ້າວເຂົ້າໄປຫາພຣະເຢຊູ ເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງມີບົດບາດໃນຊີວິດສ່ວນຕົວ. ນີ້ແທລະຄືບາດກ້າວແລກໃນຄວາມເຊື່ອ.

1. ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງພຣະເຢຊູ: (ກິຈການ 1:1-3)

ທ່ານໝໍລູກາ ຜູ້ເດີນທາງຮ່ວມກັບໂປໂລໃນການອອກໄປປ່າວປະກາດບາງຄັ້ງ, ໄດ້ບັນທຶກໃນພຣະທັມກິຈການແລະພຣະທັມລູກາ. ໃນພຣະທັມຂ່າວປະເສີດທີ່ທ່ານບັນທຶກນັ້ນ ທ່ານໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ການເຫັນປະຈັກຕາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປໃນທ້ອງຟ້າ ແລະໄດ້ຍິນຄຳສອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງສອນວ່າຈະມີການປ່ຽນແປງຢ່າງໃດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ເວລາເຮົາໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຢຊູແລ້ວ

ພວກເຮົາມາເລີ້ມຕົ້ນກັນສຶກສາ ພຣະທັມກິຈການແລະຈິດຈຳຖ້ອຍຄຳທີ່ສຳຄັນ ແລະຖ້ອຍຄຳສັ່ງສອນໃນ 1:1 ນີ້. ປໂຍກຕອນນີ້ສຳຄັນຫລາຍ ເພາະວ່າເປັນກຸນແຈໃຫ້ລູກາໄດ້ບັນທຶກຕາມວິທີການທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຢ່າງຈະແຈ້ງແລະໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ. ທ່ານຍັງໄດ້ຢູ່ໃກ້ຊິດໃນການປ່າວປະກາດ ແລະໃນການເປັນພະຍານດ້ວຍ. ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄືວ່າສູດດຽວກັນ ແລະກໍແນວຄິດເໝືອນກັນ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ໃນລູກາ 24:19 ບ່ອນທີ່ສາວິກເອີ້ນພຣະເຢຊູວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊົງຮິດອຳນາດໃນວາຈາແລະການກະທຳ ທັງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນທັງປວງ.

ໃນທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະສອນແລະອະທິບາຍໄປກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງມາເຫັນຕົວຢ່າງ. ສຳລັບພຣະເຢຊູແລ້ວ ພຣະອົງຄິດກ່ອນ (ການອັດສະຈັນກ່ອນ) ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍສິດສອນຄວາມຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຫັນກັບຕາ. ການສອນຂອງພຣະເຢຊູ ແມ່ນເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍການປະຕິບັດເສັ້ນກ່ອນ ພວກເຮົາຄວນຈະຕິດຕາມເອົາແບບຢ່າງໃນການເປັນພະຍານ ຄື ເຂົ້າໃກ້ຊິດ, ເປັນເພື່ອສນິດສນົມ, ຊ່ວຍເຫລືອ ຫລັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງເປັນພະຍານຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ເມື່ອຖືກຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຕ້ອງເຮັດຢ່າງນີ້? ພຽງແຕ່ຕອບວ່າຢາກແບ່ງປັນປະສົບການທີ່ພຣະເຢຊູມີຕໍ່ພວກເຮົາ.

ອີກຄຳນຶ່ງ ໃນ 1:1 ນີ້ ທີ່ພວກເຮົາຄວນຈຳກັດ ເລີ້ມກະທຳໃນປື້ມຂ່າວປະເສີດ, ລູກາໄດ້ບັນທຶກການເລີ້ມຕົ້ນຂອງພຣະເຢຊູ ເລີ້ມກະທຳ ແລ້ວສັ່ງສອນຕອດມາຈົນເຖິງວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຖານ. ລູກາ 24:50-51. ໃນກິຈການ, ທ່ານລູກາໄດ້ນັບທວນຄືນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກະທຳແລະສິດສອນພວກສາວິກ ໂດຍຄວາມເຊື່ອນີ້ຄຳພະຍານຕ່າງໆຈຶ່ງໄດ້ສືບທອດຕໍ່ມາເຖິງພວກເຮົາທຸກວັນນີ້. ເໝືອນກັນພຣະເຢຊູໄດ້ທຳການປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງມະນຸດໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງດຳເນີນຢູ່ໃນໂລກນີ້. ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຖານພຣະອົງໄດ້ສັ່ງຜ່ານພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໃຫ້ແກ່ເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະອົງ.

2. ຈົ່ງລໍຖ້າອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ: (ກິຈການ 1:4-7)

ຫລັງຈາກລູກາໄດ້ບັນທຶກການສ້າງສະພານແນວຄິດໃນປື້ມທີ່ທ່ານໄດ້ບັນທຶກໄວ້, ທ່ານໄດ້ຍ້າຄືນໃນການສລຸບການກະທຳວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳແລະສິດສອນຢ່າງໃດແດ່ ໃນໄລຍະການຄືນພຣະຊົນແລະການສະ

ເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນ.(ກິຈການ 1:2-11). ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ແນະນຳຕົວເອງອີກວ່າ ພຣະອົງຍັງຊົງມີຊີວິດຢູ່ ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງທໍຣະມານແລະສິ້ນພຣະຊົນໄປ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ແກ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະຫລາຍຄົນກໍໄດ້ເຫັນກັບຕາ ແລະກໍໄດ້ຍອມຮັບ ແລະກໍພິສູດໄດ້ວ່າເປັນຄວາມຈິງວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະອົງປາກົດແກ່ພວກເຂົາ ສີ່ສິບວັນ ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ (ກິຈການ 1:3). ຄັ້ງນຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກຳຊັບກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ຢ່າອອກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມແຕ່ຈົ່ງລໍຄອຍຂອງປະທານທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້. (ກິຈການ 1:4)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຮວບຮວມສາວິກຂອງພຣະອົງໂດຍພ້ອມໜ້າພ້ອມຕາກັນແລ້ວ, ພວກສາວິກກໍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ ບັດນີ້ພຣະອົງຈະຊົງສ້າງອິສຣາເອນຂຶ້ນໃໝ່ບໍ່? ພຣະອົງຊົງຕອບພວກເຂົາວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກທ່ານທີ່ຈະຮູ້ ວັນເວລາເປັນການກຳນົດຂອງພຣະບິດາເທົ່ານັ້ນ. (ກິຈການ 1:6-7) ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດສະເດັດມາເໜືອພວກທ່ານ ແລະພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະທີ່ວ່າແຄວ້ນຢູ່ເດັງກັບຊາມາເຣັງ ຈົນເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ (ກິຈການ 1:8)

3. ຈົ່ງເປັນພະຍານໂດຍການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ (ກິຈການ 1:8-14)

ພຣະທັມກິຈການ 1:8 ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູປໂຍກສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງຊົງແນະນຳສາວິກ ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນ. ພຣະອົງຊົງສອນພວກເຂົາໃຫ້ພ້ອມທຸກຢ່າງໃນການເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ: ການດຳເນີນຊີວິດ, ການສຳແດງຄວາມຮັກ, ທ່າທິກິຣິຍາ, ການສັ່ງສອນ, ພັງອຳນາດໃນການເອົາຊະນະຄວາມຕາຍ, ການຄືນພຣະຊົນ, ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນ, ແລະການຊົງນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໃນປັດຈຸບັນນີ້. ພຣະອົງຈະຊົງສົ່ງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດລົງມາຖ້າມາກາງຄືນທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ ໃນວັນເພັ່ນເຕຄອສ. (ຈົ່ງຢ່າລືມວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ)

ບາງຄົນກໍກ່າວວ່າໃນກິຈການ 1:8 ນີ້ແມ່ນຈຳກັດຂອບເຂດ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ເບິ່ງຂໍ້ມູນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການເປັນພະຍານຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ກິຈການ 1:1-8:1)
- ການເປັນພະຍານອອກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໄປຫາແຄວ້ນຢູ່ເດັງແລະຊາມາເຣັງ (ກິຈການ 8:1-9:31)
- ການເປັນພະຍານຕໍ່ເຂດຄົນຕ່າງຊາດ ລວມໄປເຖິງກຸງໂຣມ ແລະທຸກໆພາກສ່ວນຂອງໂລກ (ກິຈການ 9:32-28:31)

ກິຈການ 1:8 ຍັງໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຄື ໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ຕົວຂອງພວກເຮົາ ຕໍ່ມາແມ່ນຄົນທີ່ຫ່າງຈາກພວກເຮົາອອກໄປ ແລະຕໍ່ໄປແມ່ນຄົນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພວກເຮົາອອກໄປ ແລະການປະກາດຝ່າຍພຣະເຢຊູຕ້ອງແຜ່ຂຍາຍອອກໄປຈົນສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

ຈະເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງກະທຳຢ່າງໃດແດ່. ການກະທຳ ການເວົ້າຈາ ການສິດສອນ ເວລາໂອກາດ ເງື່ອນໄຂພຣະອົງເຊື່ອໃນພວກເຮົາ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ ມອບຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດມາໃຫ້ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ກະທຳພັນທະກິດໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງສົ່ງວ່າພວກທ່ານຕ້ອງເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ ພວກທ່ານຕ້ອງແບກກາງແຂນຂອງເຮົາອອກໄປ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ມອບກາຍຖວາຍໃຈໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແລ້ວພຣະ ອົງຕ້ອງການທີ່ຈະໃຊ້ພວກເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາ ໃຫ້ເປັນພະຍານໃນການທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແລ້ວ. ທຸກໆທີ່ ທີ່ພວກເຮົາອອກໄປ ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ:

1. ກ່ອນຈະຮຽນບົດຮຽນໃນວັນນີ້ ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດໃນການທີ່ຈະເວົ້າເຮື່ອງການອອກໄປປະ ກາດ? ຫລັງຈາກຮຽນແລ້ວ ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
2. ທ່ານຈະມີແນວຄິດຢ່າງໃດ ຫລືຈະກ່າວຢ່າງໃດ ເມື່ອທ່ານຈະໄປກ່າວເຮື່ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ ເປັນຄັ້ງແລກ?
3. ສຳລັບທ່ານ ບ່ອນໃດຄືເຢຣູຊາເລັມ? ບ່ອນໃດຄືຢູເດັງ? ບ່ອນໃດຄືຊາມາເຣັງ? ແລະສຸດປາຍແຜ່ນ ດິນໂລກຄືທີ່ໃດ?
4. ທ່ານໄດ້ຄິດເຫັນເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານບໍ່ວ່າມີໃຜແດ່ທີ່ຕ້ອງການສິ່ງເຫລົ່ານີ້?
5. ທ່ານຄິດວ່າ ຢູ່ເຂດໃດທີ່ທ່ານເປັນພະຍານໄດ້ດີທີ່ສຸດ? ເຂດໃດທີ່ທ່ານຍັງອ່ອນແອຢູ່?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງສະເດັດມາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 2:1-16, 22-24, 36-41

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ ບົດທີ 2

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຳສັນຍາວ່າຈະສົ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຕາມທີ່ກ່າວໄວ້ໃນພຣະທັມຂ່າວປະເສີດທຸກໆເທື່ອ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຮູ້ໃນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້ນັ້ນຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສອນໃຫ້ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງປະກາດໄວ້ວ່າເປັນຈິງທຸກຢ່າງ.

ຄຳນຳ

ຖ້າຫາກວ່າມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຖາມທ່ານວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢູ່ບໍ່? ທ່ານຈະຕອບເຂົາວ່າຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະຄິດເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີຫລືບໍ່? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງນຳພາມະນຸດແຕ່ລະຄົນແຕ່ລະສັບຍັບຍັ້ນຄືກັນ. ແຕ່ລະເຂດອາຍຸ ແຕ່ລະເພດວັຍກໍບໍ່ຄືກັນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ປາກົດໃຫ້ທ່ານເຫັນດ້ວຍສາຍຕາ ເໝືອນດັ່ງປາກົດການໃນວັນເພັນເຕຄອສຫລືບໍ່? ທ່ານຈະຕອບວ່າບໍ່, ບໍ່ເຄີຍມີ. ແຕ່ພວກເຮົາກໍເຊື່ອຕອດມາວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງທຳການຢູ່ແລະຊົງສະຖິດນຳພາພວກເຮົາຢູ່ທຸກເວລາ. ເພາະວ່າພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນ.

ໃນຂໍ້ຄວາມຂອງບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາຈະສຳຮວດກວດກາຈຸດພິເສດຈຸດໜຶ່ງ ຫ້າອັດສະຈັນໃຈ ແລະມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍໃນເວລານັ້ນ. ພວກເຮົາອາດຈະຄິດເຖິງໃນການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນຕົວຂອງພວກເຮົາ.

1. ໃນເວລາທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສະເດັດມາ: (ກິຈການ 2:1-2)

ພຣະຄຳພີຂຽນໄວ້ວ່າ ເມື່ອເຖິງວັນເພັນເຕຄອສພວກເຂົາທັງໝົດກໍມາລວມກັນຢູ່ທີ່ດຽວກັນ (ໝາຍຄວາມວ່າພວກຄົນທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ) ກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນວັນນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ມາຈາກທຸກມຸມໂລກ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳເຄື່ອງຂອງຖວາຍແລະເຄື່ອງຕ່າງໆທີ່ຈະມອບໃຫ້ແກ່ພຣະວິທານ ເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ເວລາທີ່ພຣະວິນຍານຈະສະເດັດມານັ້ນ ຊ່າງເປັນເວລາທີ່ດີຢ່າງແທ້ຈິງ ອາດຈະເປັນວັນເກັບກ່ຽວຢ່າງຍິ່ງກໍອາດເປັນໄດ້, ເພາະວ່າມີບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຖ້ອຍຄຳຂອງເປໂຕ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ໃນວັນນັ້ນມີສາມພັນຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມເປັນສາວິກ. (ກິຈການ 2:41)

ໃນທຸກວັນນີ້ ວັນເປັນເຕຄອສໄດ້ກາຍມາເປັນການສເລີມສລອງຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນວັນແລກ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດສະເດັດມາເພື່ອເພີ່ມພລັງອຳນາດໃກ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ອອກໄປປ່າວປະກາດ ດັ່ງນັ້ນພວກທີ່ເຊື່ອທຳອິດຈຶ່ງເປັນພວກທີ່ມີພາກສ່ວນໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການເກັບກຸ່ມ.

ວັນເພິ່ນເຕຄອສໄດ້ສົ່ງຄູ່ນມາຫາ ກິຈການບົດທີ 2, ບັນດາພວກສາວິກໄດ້ມາລວມກັນເຕົ້າໂຮມໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງດຽວກັນ ແລະໃນທັນໃດນັ້ນກໍມີສຽງພ້ຳຮ້ອງມາຈາກສວັນ ເໝືອນສຽງພະຍຸກ້າ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍພາກັນນັ່ງລົງອະທິຖານແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າ.

2. ການປາກົດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດຢ່າງຈະແຈ້ງ: (ກິຈການ 2:2-8)

ຍັງມີສິ່ງໃດອີກແດ່ບໍ່ ທີ່ຍັງຈະຈະແຈ້ງໄປຍັງກວ່າທ່ານຢູ່ໃນເຫດການນັ້ນ. ພຣະອົງສະເດັດລົງມາດ້ວຍຣິດອຳນາດໃນຖ້ຳມກາງພວກເຮົາ ເພື່ອຈະສະຖິດຢູ່ນຳຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍ ແລະເພື່ອຈະໃຫ້ພລັງອຳນາດແກ່ພວກເຂົາໃນການອອກໄປເປັນພະຍານເພື່ອພຣະເຢຊູ. ການເຄື່ອນໄຫວແມ່ນຈຸດສຳຄັນຢ່າງນຶ່ງ ແມ່ນການສັນຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດ. ພຣະເຈົ້າຂອງພວກພວກເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການເຄື່ອນທີ່. ດຣ. ຣອຍ ຟິສ ຊຶ່ງເປັນອາຈານສອນຢູ່ໂຮງຮຽນ Southwestern Baptist Theological Seminary ຂະແໜງ Evangelism ທ່ານກ່າວວ່າ ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວຮູບພາບຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດໃນຕອນນີ້ ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວ. ພຣະວິນຍານແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວເທັງຕົງໄປມາ. ພວກເຮົາຈະມາເບິ່ງຕອນທີ່ພຣະວິນຍານສະເດັດມາ:

ສຽງພະຍຸ: ພະຍຸແມ່ນສຽງລົມພັດແຮງ (ກິຈການ 2:2) ສຽງດັງຂອງພະຍຸແມ່ນໄວແລະດັງໄປທົ່ວທັງບ້ານເຮືອນ. ພາສາເຮັບເຣີ ແລະພາສາກຣີກ ຄຳວ່າ ຫາຍໃຈຫລືວ່າລົມ ແມ່ນຄ້າຍຄືກັນ. ຫາຍໃຈແມ່ນກຸ່ງວກັບຊີວິດ ທີ່ກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄັມພິເດີມ ປະຖົມມະການ 2:7. ເວລາພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ພຣະອົງໄດ້ເປົ່າລົມຫາຍໃຈເຂົ້າທາງດັງຂອງມະນຸດ ແລ້ວເຂົາກໍມີຊີວິດ.

ໃນກິຈການບົດທີ 2 ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາການຫາຍໃຈແລະຊີວິດມາໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງມີຊີວິດອີກໃໝ່. ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກແລະໄດ້ມອບພລັງອຳນາດໃຫ້ແກ່ຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ. ການທຳໜ້າທີ່ນີ້ ແມ່ນເປັນເສັ້ນຂນານກັນໄປ ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນພຣະເຢຊູໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງຮັບບັບຕິສະມາ. ນີ້ຄືການເຕີມພລັງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍທີ່ຈະອອກໄປປະກາດ (ເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ) ມັດທາຍ 3:13-17.

ໄຟ: ກິຈການ 2:3 ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໄຟ ຮູບຮ່າງເໝືອນກັບລິ້ນ ນີ້ອາດຈະໝາຍເຖິງລິ້ນຕົວຈິງໃນບຸກຄົນ. ຈະເຫັນໄດ້ໃນເມື່ອພວກເຮົາເບິ່ງໄຟ ມັນຈະມີການເຄື່ອນໄຫວ ເໜັງຕີງ ລຸກຂຶ້ນເປັນຮູບຂອງລິ້ນ. ໄຟທີ່ເປັນຮູບເໝືອນດັ່ງລິ້ນນີ້ ໄດ້ປາກົດແກ່ພວກສາວິກ ແລະກໍໄດ້ແຜ່ກະຈາຍອອກໄປທົ່ວທຸກຄົນ. ຢ່າລືມວ່າໄຟນີ້ລົງມາຈາກສວັນ.

ໃນລູກາ 3:16, ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ຕອບຄຳຖາມທີ່ປະຊາຊົນຍັງສົງສັຍຢູ່. ເຮົາໃຫ້ທ່ານຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ແຕ່ຜູ້ນຶ່ງຊຶ່ງຊົງເປັນຜູ້ມີຮິດອຳນາດຍິ່ງກວ່າເຮົາຈະສະເດັດມາໃຫ້ທ່ານຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະດ້ວຍໄຟ. ກິຈການ 2:3 ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດສະເດັດມາພ້ອມກັບແປວໄຟຮູບສັນຖານເໝືອນລິ້ນ, ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານແລະດ້ວຍໄຟພ້ອມກັນທຸກຄົນ ແລະແລ້ວພວກເຂົາກໍເວົ້າພາສາຕ່າງໆຕາມທີ່ພວກເຂົາເວົ້າໄດ້. (ກິຈການ 2:4)

ຍັງມີພວກຍິວທີ່ເຊື່ອຖືໃນພຣະເຈົ້າ ຈາກທຸກທ້ອງຖິ່ນທີ່ມາພັກຢູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ກໍໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນແລະກໍພາກັນນຸນງົງ ສົງສັຍ ເພາະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຂົາເວົ້າພາສາຂອງຕົນເອງ. (ກິຈການ 2:5-11)

ຊີວິດແລະການເຄື່ອນໄຫວໄປມາ ແມ່ນໜ້າທີ່ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິນຍານ. ຖ້າໃຜຜູ້ນຶ່ງ ຫາກຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໄດ້ຖືກສັມຜັດໂດຍພຣະວິນຍານແລ້ວກໍຄວນຈະຕ້ອງມີຊີວິດແລະມີການເຄື່ອນໄຫວເໝືອນລົມແລະໄຟ.

3. ຄວາມໝາຍຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະວິນຍານ: (ກິຈການ 2:12-16, 22-24,35-41)

ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເປັນຂອງແທ້ແລະກໍເປັນຂອງຈິງ, ທີ່ປາກົດຢູ່ໃນວັນເພັນເຕຄອສນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຕ່າງຊາດທັງຫລາຍອັດສະຈັນໃຈ ພວກເຂົາຖາມກັນວ່າ ແມ່ນຫຍັງກັນນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ ແລະກໍໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? (ກິຈການ 2:12) ແຕ່ປານນັ້ນກໍຍັງມີຄົນເຍາະເຍີ້ຍ ພວກນັ້ນເຂົາກິນເຫລົ້າຫລາຍໂພດ ພວກເຂົາເມົາເຫລົ້າ....

ເມື່ອໄດ້ຟັງຢ່າງນີ້ແລ້ວ, ເປໂຕກໍລຸກຂຶ້ນກັບສາວິກສິບເອັດຄົນ ແລະກ່າວດ້ວຍສຽງອັນດັງ. ນີ້ຄືຄຳເຫສນາຄັ້ງທຳອິດຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວ. ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນພີ່ນ້ອງຊາວຍິວແລະພີ່ນ້ອງທັງປວງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊີ້ແຈງ ແລະຈົ່ງຕັ້ງໃຈຟັງ. ຄົນພວກນີ້ບໍ່ໄດ້ເມົາເຫລົ້າ ດັ່ງທີ່ທ່ານເຫັນ (ເວລານີ້ ເປັນເວລາ 9 ໂມງເຊົ້າເທົ່ານັ້ນ) ຢ່າງໃດກໍຕາມ ກໍເພື່ອໃຫ້ເປັນໄປຕາມທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໂຢເອນໄດ້ກ່າວໄວ້. (ກິຈການ 2:16)

ການປ່າວປະກາດຂອງເປໂຕຍັງສືບຕໍ່ໄປໃນກິຈການ 2:22-24. ພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດມາຈາກພຣະເຈົ້າການອັດສະຈັນຕ່າງໆພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງຜ່ານພຣະເຢຊູ ເພື່ອເປັນພະຍານແກ່ຄວາມຈິງ. ພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ໃນການກະທຳຕາມນ້ຳພຣະທັມຂອງພຣະບິດາ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໄດ້ຕອກຄົງພຣະອົງ

ຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປັນຄົນມາໃນວັນຖ້ວນສາມ. ພຣະເຢຊູຊົງເອົາຊະນະຄວາມຕາຍໄດ້, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນເໝືອນກັນ.

ເປໂຕສລຸບຄຳເທສນາດ້ວຍ ກິຈການ 2:32-35. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍ ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດແລະຜູ້ທີ່ຂ້າພຣະອົງກໍເຫັນເຫດການນີ້ດ້ວຍ. ພຣະເຢຊູຍັງມີຊີວິດຢູ່. ພຣະອົງສະຖິດຢູ່ກຳຂວາຂອງພຣະບິດາ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຖ້າຜູ້ໃດປະຕິເສດພຣະເຢຊູກໍຄືປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຜູ້ໃດມີພຣະເຢຊູຜູ້ນັ້ນກໍມີພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ. ເປໂຕໝູນໃຈແລະວົງວອນພວກເຂົາອີກຫລາຍຄຳວ່າ ຈົ່ງຮັກສາຕົວຂອງທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກຄົນໃນຍຸກທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້ເຖິດ. (ກິຈການ 2:41)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງສ້າງສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຈະເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ ແລະແນະນຳພວກເຂົາວ່າ ຈົ່ງລໍຖ້າຢູ່ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຈົນກວ່າພຣະບິດາຈະສົ່ງຂອງພຣະອາຊທານ ຄືພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດມາໃຫ້. ມີວັນນຶ່ງໃນວັນເພັ່ນເຕຄອສ ກໍມີສຽງຟ້າຮ້ອງແລະສຽງລົມພະຍຸດັງມາຈາກຟ້າສະໄໝ. ພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດສຳແດງເປັນຮູບໄຟເໝືອນລົ້ນ ລົງມາສູ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນ ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານທຸກຄົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ບັນດາເຫລົ່າສາວິກໄດ້ຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດຢ່າງໃດໃນວັນເພັ່ນເຕຄອສ
2. ຈະອະທິບາຍການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດຢ່າງໃດ?
3. ພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດເປັນເໝືອນລົມໃນຊີວິດຂອງເຮົາຄືຢ່າງໃດ?
4. ມີສິ່ງໃດທີ່ໄຟແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ ຄວນຈະໄໝ້ອອກຈາກຊີວິດຂອງທ່ານ?
5. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະທານພາສາຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ເພື່ອຮຽນ? ເພື່ອສົນທະນາກັນ? ເພື່ອອະທິຖານ?.....
6. ທ່ານຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດຊົງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນຕົວທ່ານທຸກໆວັນ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 3

ການຮັກສາໂຮກແລະການສຳນຶກຜົດບາບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈກາມ 3:1-20

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈກາມ ບົດທີ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ນີ້ຄືຮິດອຳນາດ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະມີປະສົບການ ແລະນຳສເນີພລັງອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນການສຳແດງພລັງອຳນາດໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳນຳ

ຫລາຍຄົນມີບັນຫາເຮືອງສຸຂພາບຮ່າງກາຍ ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາດົນລົນຕໍ່ສູ້ເປັນປະຈຳທຸກວັນ. ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ໄປທີ່ບ່ອນຫັດກາຍບໍຣິຫານ, ມີເພື່ອນເປັນຜູງ, ຄົນນຶ່ງເປັນອຳມະພາດ ຕາຍແຕ່ຄ່າແອວລົງໄປຫາຕີນ, ແປກປລາດຫລາຍສຳຫລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວຂັບຮົດເອງໄປບ່ອນຫັດກາຍທຸກວັນ ລາວພະຍາຍາມຊ່ວຍຕົວເອງໃນການຂຶ້ນແລະລົງ ໂດຍມີລະບົບໄຟຟ້າຊ່ວຍ. ລາວພະຍາຍາມເອົາຊະນະການເປັນອຳມະພາດເຄິ່ງນຶ່ງຂອງລາວ. ລາວດີໃຈຫລາຍທີ່ເຫັນຫລາຍຄົນ, ໃນເມື່ອມີຫລາຍຄົນເຂົ້າມາທັກທາຍລາວ

ໃນບົດຮຽນວັນນີ້, ພວກເຮົາຈະພາກັນມາເບິ່ງຊາຍຄົນນຶ່ງ, ລາວເປັນຄົນເສັງອົງຄະ, ລາວບໍ່ໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວອັນໃດກ່ຽວກັບສັງຄົມມາເປັນເວລາສີ່ສິບປີ. ລາວບໍ່ສາມາດຈະປະກອບສ່ວນກັບສັງຄົມໄດ້. ໃນວັນນຶ່ງລາວໄດ້ພົບຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ແລ້ວຊີວິດຂອງລາວກໍຖືກປ່ຽນແປງ.

1. ຖືກວາງໄວ້ທີ່ໜ້າປະຕູງາມ: (ກິຈກາມ 3:1-2)

ຮິດຄອງປະເພນີ ໃນເວລານັ້ນ, ການປະກັນພັຍສັງຄົມຫລືເງິນຊ່ວຍເຫລືອຈາກການເປັນຄົນພິການແມ່ນບໍ່ມີ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດທຳງານແມ່ນຕ້ອງອົງຄອບຄົວຢ່າງດຽວ ຫລືຕ້ອງໄປເປັນຄົນຂໍທານ. ວັນນຶ່ງເປໂຕແລະໂຍຮັນໄດ້ໄປທີ່ວິຫານແຫ່ງນັ້ນເພື່ອຈະອ້ອນວອນອະທິຖານ. ພວກເພິ່ນໄດ້ພົບຊາຍຄົນນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຄົນພິການ (ຄົນລ່ອຍ) ຕັ້ງແຕ່ມີເກີດ. ລາວນັ່ງຢູ່ຂ້າງນອກຂອງປະຕູງາມນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ລາວເຄີຍນັ່ງແລະຂໍທານຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ລາວຂໍເງິນຈາກຄົນທີ່ມາວິຫານ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມັກທີ່ຈະມີຈິດໃຈທີ່ເພື່ອແຜ່.

ເມື່ອສັງຄົມຫາກຈັດແຈງດັ່ງນີ້ ຊຶ່ງເປັນໂອກາດດີໃຫ້ແກ່ເປໂຕແລະໂຢຮັນ ທີ່ຈະໄດ້ສຳແດງຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ທີ່ມີຊີວິດ, ຜູ້ທີ່ເຄື່ອນໄຫວໄປມາໃນຜູ້ຕິດຕາມແລະພວກສາວິກ. ການອັສຈັນກໍແມ່ນອີກວິທີນຶ່ງທີ່ປະກອບກັບການເທສນາສິດສອນ. ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນເຫັນເປໂຕແລະໂຢຮັນ ຈະເຂົ້າໄປໃນວິຫານລາວກໍຂໍເງິນ. ເປໂຕກັບໂຢຮັນ ກໍຍືນຈຶ່ງເບິ່ງລາວ ແລະແລ້ວເປໂຕກໍກ່າວຂຶ້ນວ່າ ຈຶ່ງເບິ່ງເຮົາໃຫ້ຄັກໆ. ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຫວັງຈະໄດ້ສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຈາກພວກເພິ່ນ. ແລ້ວເປໂຕກໍກ່າວຂຶ້ນວ່າ ເງິນທອງເຮົາບໍ່ມີ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາມີເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານ "ໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູໄທນາຊາເຣັດ ຈຶ່ງຍ່າງໄປ."

ເປໂຕຈັບມືຂວາຂອງລາວ ເພື່ອຊ່ວຍລາວໃຫ້ລຸກຂຶ້ນໄດ້ ທັນໃດນັ້ນຕີນ ແລະຂໍ້ຕີນ ແລະຂາກະດູກກໍແຂງແຮງຂຶ້ນ. ລາວດີໃຈຫລາຍຈຶ່ງກະໂດດລຸກຂຶ້ນຍືນ ແລະກໍເລີ້ມຕົ້ນຍ່າງໄດ້. ການອັສຈັນນີ້ແມ່ນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຜູ້ສຳແດງ ແຕ່ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ສະຖິດຢູ່ນຳພວກເພິ່ນ. ດ້ວຍຄວາມດີໃຈຫຼາຍ ການຍ່າງຂອງລາວກໍບໍ່ຄືໝູ່ ຍ່າງໄປແດ່ເຕັ້ນໄປນຳແດ່ ສັຮເສີນພຣະເຈົ້າໄປນຳ. ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງເບິ່ງລາວ ແລ້ວກໍຈື່ໄດ້ວ່າແມ່ນຊາຍຄົນດຽວກັນທີ່ນຶ່ງຂໍທານຢູ່ໜ້າປະຕູ. ເຂົາເຈົ້າກໍປລາດໃຈ ແລະອັສຈັນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຊາຍຄົນນີ້. (ກິຈການ 3:1-11)

ການປິ່ນປົວນີ້ແມ່ນເກີດມາຈາກຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຢູ່ໃນຕົວຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ໂດຍຜ່ານເປໂຕ ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນລ່ອຍຄົນນີ້ຫາຍດີ.

2. ລຸກຂຶ້ນໃໝ່, ໄດ້ຊີວິດອັນງົດງາມ: (ກິຈການ 3:3-10)

ທວນຄືນເຮືອງລາວອີກເທື່ອນຶ່ງ, ເປໂຕແລະໂຢຮັນກຳລັງຈະຍ່າງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ, ພໍແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນຫລຽວເຫັນກໍຈ້ອງເບິ່ງທັນທີຫວັງວ່າຈະໄດ້ເງິນ. ເປໂຕຈຶ່ງກ່າວກັບລາວວ່າຈຶ່ງເບິ່ງເຮົາເຖິດ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງຕັ້ງໃຈເບິ່ງຄັກໆ ຫວັງຈະໄດ້ອັນໃດອັນນຶ່ງ. ເປໂຕຈຶ່ງກ່າວອີກວ່າ ເງິນຫລືທອງເຮົາບໍ່ມີ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ເຮົາໃຫ້ທ່ານ "ໃນນາມພຣະເຢຊູໄທນາຊາເຣັດ ຈຶ່ງຍ່າງໄປ." (ກິຈການ 3:6)

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າສິ່ງໃດທີ່ເຮົາຈຳເປັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດ, ບາງທີ ພວກເຮົາອາດຄິດວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໃຫ້ຕາມຄຳຂໍຂອງພວກເຮົາ. ຊາຍຄົນນີ້ຕ້ອງການເງິນ ເພາະຈະໄດ້ນຳໄປໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ແຕ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງຮູ້ດີວ່າລາວຕ້ອງການຫຍັງແທ້. ລາວຕ້ອງການຊີວິດໃໝ່, ຕ້ອງການຊີວິດຖ້າມາກາງສັງຄົມ, ຕ້ອງການມີຊີວິດທີ່ມີພຣະເຈົ້າ.

ເປໂຕມີພຣະເຢຊູ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນລ່ອຍ, ພຣະເຢຊູຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງລາວ. ຄຳທີ່ກ່າວວ່າ "ໃນພຣະນາມພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງຍ່າງໄປ" ຄຳນີ້ບໍ່ແມ່ນປໂຍກ ແຕ່ເປັນຄຳສັ່ງ. ຊ່າງເປັນຂອງຂວັນອັນປະເສີດທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບ, ຄືທັງຊີວິດແຕ່ເກີດມາລາວບໍ່ເຄີຍຍ່າງແມ່ນແຕ່ກ້າວດຽວ. ນີ້ເປັນຄຳພະຍານທີ່ແຂງແຮງໃນການປິ່ນປົວໂຣກຮ້າຍ. ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດນັ້ນ, ເມື່ອລາວຍ່າງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ຄົນທັງຫລາຍກໍຮູ້ວ່າລາວເປັນຄົນລ່ອຍ. ລາວຍ່າງບໍ່ໄດ້ເປັນເວລາສີ່ສິບປີແລ້ວ.

ເຫດການເປັນດັ່ງນີ້, ເມື່ອເປໂຕຍື່ນມີໄປຈັບມືຂວາຂອງລາວແລ້ວກໍດຶງຂຶ້ນ ຂໍ້ຕົນ ຂໍ້ມືກໍຮູ້ສຶກມີແຮງຂຶ້ນ. ທັງ ຍ່າງທັງເຕັ້ນທັງດີໃຈເຂົ້າໄປໃນເດີນພຣະວິຫານພ້ອມກັບເປໂຕແລະໂຢຮັນ.

3. ເປັນພະຍານຂອງຊີວິດໃໝ່: (ກິຈການ 3:11-16)

ຄົນທີ່ມີຊີວິດໃໝ່ນັ້ນໄດ້ເກາະຫ້ອຍຢູ່ກັບພວກສາວິກ ຜູ້ທີ່ແນະນຳລາວໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບພວກອຳນາດຂອງພຣະເຢ ຊູ. ລາວຍາກຢູ່ໃກ້ຄົນທີ່ເປັນຫ່ວງ ແລະຄົນທີ່ຮັກລາວຫລາຍ. ຄົນທັງຫລາຍກໍແລ່ນມາເບິ່ງລາວທີ່ລະບຽງໂຊ ໂລໂມນ. ເປໂຕເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍກ່າວຂຶ້ນວ່າ ພື້ນອງອິສຣາເອນເອີຍ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງປລາດໃຈໃນເຮືອງນີ້? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຈ້ອງຕາໃສ່ເຮົາເໝືອນກັບວ່າເຮົາເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ຄົນນີ້ຍ່າງໄດ້? ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງ ອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະຢາໂຄບພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ ເປັນຜູ້ປະທານພຣະສະຖາຣາສີ ໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍມອບໄວ້ໃຫ້ປະທານ ແລະປະຕິເສດພຣະອົງ. (ກິຈການ 3:12-13)

ເປໂຕອະທິບາຍຕໍ່ໄປວ່າ ຊາຍຄົນນີ້ ທີ່ພວກທ່ານເຫັນແລະຮູ້ຈັກ ລາວມີແຮງຂຶ້ນ ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະ ເຢຊູ ແລະຄວາມເຊື່ອທີ່ມາທາງພຣະອົງ. (ກິຈການ 3:16) ຄົນລ່ອຍຄົນນັ້ນໄດ້ຫາຍເປັນປົກຕິ ດັ່ງທີ່ທ່ານທັງ ຫລາຍໄດ້ເຫັນ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ພວກອຳນາດຂອງ ພຣະອົງ ແລະເຊື່ອວ່າພຣະອົງຍັງຊົງມີຊີວິດຢູ່, ຊີວິດເຮົາກໍມີການປ່ຽນແປງໃໝ່ ກາຍມາເປັນລູກຂອງພຣະ ເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ ແລະຊົງມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.

4. ຈົ່ງສຳນຶກຜິດແລະຈົ່ງກັບມາ: (ກິຈການ 3:17-20)

ເປໂຕໄດ້ສລຸບການອະທິບາຍດ້ວນຄຳຮຽກຮ້ອງວ່າ ທີ່ພື້ນອງເຮັດໄປ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງ ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອຈະໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ລ່ວງໜ້າ ໂດຍຜ່ານທາງຜູ້ປະ ກາດພຣະທັມ. ຈົ່ງສຳນຶກສາ ແລ້ວກັບມາຫາພຣະເຈົ້າພຣະເຢຊູ ແລ້ວຄວາມບາບຂອງທ່ານ ກໍຈະຖືກຊຳຮະ ລ້າງ ແລ້ວທ່ານກໍຈະໄດ້ຊີວິດໃໝ່ຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຖ້າເຮົາຫາກເປັນເໝືອນຄົນລ່ອຍ ທີ່ບໍ່ສາມາດຍ່າງເຂົ້າໄປໃນວິຫານ ເພື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າ ຄວາມບາບ ໄດ້ກິດກັນເຮົາໃຫ້ຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນພຣະເຢຊູ ພຣະອົງໄດ້ຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາ ພຣະອົງເຊື່ອເຊີນ ເອົາພວກເຮົາເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງລ້າງບາບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ປົ່ນປົວພະຍາດ, ໂຣກພັຍ ໄຂ້ເຈັບ, ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດໃໝ່ທີ່ສົດສວຍງົດງາມ. ພຣະອົງຈະຍົກລະດັບຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກກັບຄືນມາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳໂມ້ກາງແຂນລົງມາເພື່ອຊ່ວຍຄົນທີ່ຕ້ອງການພຣະອົງ. ມີຫລາຍເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຕ້ອງ ການການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ ແຕ່ພວກເຂົາຊອກຜິດທາງ. ມະນຸດມັກຟັງສຽງອື່ນໆຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນສຽງຂອງ

ພຣະເຈົ້າ, ເໝືອນດັ່ງຄົນລ່ອຍ ລາວຕ້ອງການເງິນແລະທອງເພື່ອໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການຢ່າງແທ້ຈິງຄືຊີວິດ. ຊີວິດທີ່ຖືກປ່ຽນແປງ ຊີວິດທີ່ງົດງາມ

ໃນແຕ່ລະວັນ ທ່ານໄດ້ທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າໃຫ້ພົບຄົນທີ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ແນະນຳໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າມາພົບກັບຊີວິດທີ່ງົດງາມ.

ຄຳຖາມ:

1. ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ, ຫລືວ່າຢູ່ໃນການສຶກສາພຣະຄັມພິເປັນກຸ່ມ ທ່ານຍັງເຫັນຜູ້ໃດໂດດດ່ຽວຢູ່ບໍ່? ທ່ານກ້າຈະຊັກຊວນເຂົ້າມາຮ່ວມກຸ່ມກັບພວກເຮົາແດ່ບໍ່?
2. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ກົດກັນບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າມາ? ແມ່ນຫຍັງຄືໂອກາດດີທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຊັກຊວນພວກເຂົາ?
3. ເພື່ອນພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ ເຂົາຫັນໄປເພິ່ງອັນໃດໃນຊີວິດ? ຄຣິສຕຽນ? ການຊ່ວຍເຫລືອສັງຄົມບໍ່? ວັດວາສາສນາບໍ່?
4. ທ່ານເຄີຍເດີນຜ່ານລາງຄົນບໍ່ ໃນເວລາທີ່ທ່ານໄປໂບດ? ທ່ານເຄີຍຊັກຊວນເຂົາບໍ່? ທ່ານເຄີຍອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາບໍ່? ທ່ານເຄີຍໄດ້ນຳຄົນມາໂບດຈັກເທື່ອບໍ່?
5. ຜູ້ຮ່ວມງານນຳທ່ານເດ ເຂົາເຄີຍອອກໄປຂ້າງນອກນັ່ງຢູ່ຄົນດຽວບໍ່? ທ່ານຈະໄປໂອ້ລົມນຳເຂົາວ່າຢ່າງໃດ?
6. ມີຜູ້ໃດບໍ່, ທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງພວກເຮົາ ຕ້ອງການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູ?
7. ທ່ານເຄີຍໄດ້ອອກໄປຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນແດ່ບໍ່? ໄປຊ່ວຍເປັນເວລາອັນສັ້ນ? ເປັນເວລາອັນຍາວ? ທ່ານເຄີຍໄດ້ຊ່ວຍອະທິບາຍເລື່ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈບໍ່?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ກ້າຫານເປັນພະຍານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 4:5-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ກິຈການ 4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ ກັບເປໂຕ ໄດ້ສະແດງພລັງຂອງຂ່າວປະເສີດຕໍ່ສານຊັ້ນສູງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເມື່ອໂອກາດອຳນວຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງອຳນາດຂອງຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້ບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕັດສິນໃຈອັນແນ່ນອນວ່າວິທີໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງອຳນາດຂອງຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຄົນອື່ນແນວໃດ?

ຄຳນຳ

ອົງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປະທານສະຕິປັນຍາໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມກ້າຫານເປັນພະຍານໄດ້ດີທີ່ສຸດໃນທຸກສະພາບການ. ພວກເຮົາສົມຄວນຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າການຈຽມໃຈມະນຸດ.

ບໍ່ນານມານີ້ມີຫລາຍຄົນຢາກເປັນພະຍານຕາມບ່ອນສາທາຣະນະ ແຕ່ມີບາງຄົນກໍຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການອ້ອນວອນ, ບອກໃຫ້ເອົາໄມ້ກາງແຂນ, ແລະພຣະບັນຍັດ 10 ປະການອອກຈາກບ່ອນຊຸມນຸມ.

ເຄີຍມີຄົນບອກທ່ານບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນເມື່ອມີຄົນບອກທ່ານໃຫ້ເຊົາເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄົນອື່ນຟັງ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະຖືກຈັບແນ່ນອນ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ? ຖ້າວ່າທ່ານຍັງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທ່ານອາດຈະສູນເສັຽງໄປ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ? ທ່ານຈະກາຍເປັນຄົນມິດຢູ່ ຫລືຈະຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າເຣື່ອງຂອງອົງພຣະເຢຊູ?

ໃນປຶ້ມ ກິຈການ 4:1-4 ພວກຫົວໜ້າສາສນາຢິວບໍ່ດີໃຈທີ່ເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ປະກາດເຣື່ອງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນງ່ອຍ ເພາະຍ້ອນພລັງອຳນາດຂອງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ ເປັນອຳນາດສາມາດປ່ຽນແປງ. ພວກຫົວໜ້າສາສນາໄດ້ຈັບເປໂຕ, ໂຢຮັນ ແລະເອົາໄປໄວ້ໃນຄຸກຄ້າງຄົນ. ທັງໆທີ່ມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍປະມານ 5000 ໄດ້ເຊື່ອເຣື່ອງເປໂຕແລະໂຢຮັນປະກາດ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າເປັນພາກສ່ວນຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຫາກໍເກີດໃໝ່ (4:4)

1. ບັນຫາເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້: (ກິຈການ 4:5-7)

ຄວາມສຳເລັດອາດມາຈາກບັນຫາທີ່ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ການທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປົວຄົນພິການດີໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນການອັສຈັນ (3:1-10) ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຫົວໜ້າສາສນາ ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ມີສ່ວນໃນການສົ່ງພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ເວລານີ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປະຕິເສດ ການອັສຈັນໄດ້ເກີດ

ຂຶ້ນແກ້ແກ່ຄົນພິການ ແຕ່ພວກເຂົາຢາກຕໍາໜິການເທສນາວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ຊຶ່ງເປັນການທ້າທາຍຕໍ່ພວກຫົວປະໂຮທິດ.

ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າ ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກຫົວປະໂຮທິດຈຶ່ງໂກດຮ້າຍທີ່ພວກສາວິກໄດ້ເທສນາເຮືອງການຄົນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ? ເພາະພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າອົງພຣະເຢຊູ (ໂຍຮັນ 18:19-24), ຄິດວ່າຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນຄົນຈະເຊົາຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະເມຊີອາ. ອານາໄດ້ເປັນຫົວປະໂຫທິດເວລາອົງພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນ, ຕາມເຫດການໃນປຶ້ມກິຈການ 4 ລູກເຂີຍຂອງລາວ ຜູ້ມີຊື່ວ່າ ກາຍຟາ ເປັນຫົວປະໂຮທິດ. ທັງພໍ່ເຖົ້າກັບລູກເຂີຍ ຊື່ສຽງຂອງທັງສອງກໍລັງໝົດຄວາມນິຍົມ.

ພວກຜູ້ນໍາສາສນາໃນສັມຍນັ້ນໄດ້ຖືວ່າພວກຄຣິສະຕຽນເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາແລະພຣະວິຫານ, ການນະມັສການ, ແລະພິທີຕ່າງໆ ຊຶ່ງເປັນການທ້າທາຍຕໍ່ສານຊັ້ນສູງ. ໃນຄະນະສະມາຊິກໃນສານນັ້ນສ່ວນຫລາຍເປັນພວກຊາດູດາຍ ພວກນີ້ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີການຄົນມາຈາກຕາຍ ໝາຍຄວາມວ່າການເທສນາເຮືອງຄົນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຫົວປະໂຮທິດແລະສານຊັ້ນສູງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮືອງການຄົນມາຈາກຕາຍຕົກໄປ ພ້ອມການຈະເຣີນໃຫຍ່ຂຶ້ນຂອງຄຣິສະຕຽນໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ເພື່ອຈະໃຫ້ເຮືອງນີ້ສໍາເລັດຜົນ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເປໂຕແລະໂຍຮັນໄປຂຶ້ນສານຊັ້ນສູງ ແລະສັ່ງຖາມພວກເພິ່ນຫລາຍຢ່າງ ບອກວ່າໃຫ້ຕອບມາວ່າພວກເພິ່ນເອົາອໍານາດຈາກໃສມາປົວຄົນພິການນັ້ນໃຫ້ດີ (4:7). ດ້ວຍນາມຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຄົນພິການດີເປັນປົກກະຕິໄດ້?

2. ການກ້າຫານເປັນພະຍານ: (ກິຈການ 4:7-12)

ໃນບົດຮຽນຕອນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ ລູກາໃຊ້ວິທີການຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຄືບອກວ່າພຣະອົງໄດ້ປົວຄົນພິການຈາກຊີວິດຂອງພວກສາວິກ. ຣິດອໍານາດຂອງການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນງ່ອຍບໍ່ເຄີຍຢ່າງຈັກເທື່ອ ແຕ່ລະວັນພຽງແຕ່ນັ່ງຂໍທານ ບາດນີ້ສາມາດເຕັ້ນໄປມາໄດ້. ອັດສາວິກ ເປໂຕມອບສິ່ງທີ່ຕົນມີໃຫ້ຄົນພິການໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູ, ຊຶ່ງແມ່ນສິດພັດທະນາອໍານາດຈາກອົງພຣະເຢຊູ (3:6-7). ເປໂຕໄດ້ເດີມອອກໃສ່ຄົນພິການຄືໄດ້ຍົກແລະມອບຊີວິດໃໝ່ໃຫ້ແກ່ຄົນຂໍທານ. ໃນທັນໃດນັ້ນຕົນ ແລະແຂ່ງຂາກໍມີແຮງເຮັດໃຫ້ລາວຢ່າງໄປມາໄດ້ສະບາຍ.

ການອັດສຈັນຢ່າງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຜ່ານທາງຊີວິດຂອງອັດສາວິກເປໂຕແລະໂຍຮັນເພາະພວກເພິ່ນກໍລັງອະທິບາຍເຖິງເຮືອງຄວາມສໍາຄັນດ້ານຈິດວິນຍານໂດຍປົວພະຍາດຕ່າງໆ. ການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະວິນຍານເໝືອນລິ້ນ (2:1-12) ເກີດໃຫ້ມີຄໍາຖາມຂຶ້ນວ່າ “ນີ້ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?” ເໝືອນກັບສະມາຊິກໃນສານຊັ້ນສູງມີຄໍາຖາມ ວ່າດ້ວຍຣິດອໍານາດຂອງໃຜການອັດສຈັນພວກເປໂຕແລະໂຍຮັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນພິການຢ່າງໄປມາໄດ້. ເປໂຕຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດຈຶ່ງຖືໂອກາດຢ່າງນີ້ສອນຄື ເປໂຕໄດ້ຍືນຕໍ່ໜ້າຜູ້ລົງໂທດໃຫ້ປະທານອົງພຣະເຢຊູໂດຍກວ່າວ່າ. “ວັນນີ້ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຈະໂຈດຖາມພວກຂ້າພະເຈົ້າທັງສອງເຖິງຄຸນຄວາມດີທີ່ໄດ້ເຮັດແກ່ຄົນພິການຜູ້ນັ້ນວ່າ ລາວໄດ້ດີເປັນປົກກະຕິໄດ້ຢ່າງໃດ ກໍຂໍໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍກັບພົວເມືອງຂອງອິສຣາເອັນຊາບວ່າ ໂດຍພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໂທນາຊາເຮັດ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຕອກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນ ດ້ວຍພຣະອົງນັ້ນແຫລະ ຄົນຜູ້ນີ້

ຈິງດີປົກກະຕິຍິນຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານທັງຫລາຍ.” (4:9-10). ເປໂຕຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າ, “ໃນຜູ້ອື່ນຄວາມລອດພື້ນບໍ່ມີ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີນາມຊື່ອື່ນໃດທີ່ວິໄຕຟ້າທີ່ຊົງປະທານແກ່ມະນຸດເພື່ອໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍຕ້ອງລອດພື້ນ.” (4:12).

ເປໂຕມີຄວາມຍ້ານຍົງຄົນໃຊ້ຕອນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກເຈັບ ແລະຈຶ່ງປະຕິເສດວ່າຕົນເອງບໍ່ຮູ້ຈັກກັບອົງ ພຣະເຢຊູ (ມັດທາຍ 26:69-75). ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າແມ່ນຫຍັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປໂຕປ່ຽນຈາກເປັນຄົນຂີ້ຍ້ານກາຍ ເປັນຄົນກ້າຫານເປັນພະຍານ? ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ສາວິກຄົນອື່ນໆສາມາດຍິນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້? ຄຳຕອບກໍແມ່ນການ ຄົນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ, ການເອົາຊະນະຕໍ່ຄວາມຕາຍ, ແລະອົງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. (ໂຢຮັນ 14:6-19, 23).

3. ສືບຕໍ່ເປັນພະຍານ: (ກິຈການ 4:13-31)

ໃນເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳກ່າວຂອງພວກສາວິກ ສະມາຊິກໃນສານຊັ້ນສູງຜູ້ມີການສຶກສາໄດ້ພາກັນແປກໃຈ ພວກເຂົາຕົກຕະລຶງກັບຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພວກສາວິກ. ພວກນັກກົດໝາຍຄົນເກ່ງທີ່ສຸດໃນປະເທດໄດ້ໂຈດ ຖາມຫລາຍປະການຕໍ່ເປໂຕແລະໂຢຮັນ, ແຕ່ເຫັນພວກເພິ່ນທັງສອງຕອບຢ່າງສະບາຍ ແລະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຕອບແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ພວກເພິ່ນຍັງໄດ້ອ້າງເຖິງພຣະຄັມພິເດີມວ່າອົງພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ ແລະຍັງ ບອກວ່າພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳນວາຍເຖິງອົງພຣະເມຊີອາຜູ້ຖືກປະຕິເສດ ແລະຖືກຂ້າໃຫ້ຕາຍ. ພວກ ເຂົາໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງໝາກຫິນທີ່ລົມຄວນເອົາມາສ້າງພຣະວິຫານ ແຕ່ໄດ້ຖືກປະຕິເສດ, ໝາກຫິນນັ້ນຄວນ ເປັນຫິນເສົາເອກເພື່ອໃຫ້ວິຫານຕັ້ງໜັ້ນຄົງຢູ່ໄດ້.

ພາສາອັງກິດຄຳວ່າ ບໍ່ມີການສຶກສາ ແຕ່ພາສາກຣີກແລ້ວແມ່ນ ບໍ່ມີຫລັກວັຍຍະກອນ. ຄະນະສານຊັ້ນ ສູງທີ່ເອີ້ນວ່າສານ ແຊນຣິດດິນ ເຫັນວ່າຄົນຫາປາຈະບໍ່ມີຄວາມສລາດພໍທີ່ປະເຊີນໜ້າກັບນັກກົດໝາຍແລະ ນັກສາສນາສາດຂອງຊາດໄດ້. ພວກເຂົາອາດຖືກສອບຖາມແລະໝົດຄຳຕອບ, ແຕ່ເຫັນວ່າຊາວປະມົງ ສອງຄົນໄດ້ໂຕ້ວາທິກັບຄົນສລາດຜູ້ມີຄວາມຮູ້ດີໄດ້ ແລະໄດ້ປື້ນໂຕະໂດຍກ່າວວ່າ ພວກນັກກົດໝາຍ ແລະ ນັກສາສນາສາດເປັນຄົນຖືກຟ້ອງຂຶ້ນສານ.

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດເປໂຕແລະໂຢຮັນອອກໄປຈາກສານຢ່າງບໍ່ຍ້ານອັນໃດ? ເປັນຫຍັງພວກເພິ່ນຈຶ່ງສາ ມາດມີຄວາມໝັ້ນໃຈດີ, ມີເຫດຜົນດີ, ກ້າຫານ, ມີຄວາມຄິດດີ ແລະສາມາດກ່າວຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ? ພວກ ສານແລະນັກກົດໝາຍມີແຕ່ຄິດວ່າແມ່ນໃຜເປັນຄົນສອນສອງຄົນນີ້, ພວກເຂົາຮູ້ວ່າເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ຢູ່ ກັບອົງພຣະເຢຊູເປັນເວລາສາມປີ (4:13). ອົງພຣະເຢຊູສອນພວກເພິ່ນເປັນຢ່າງດີ.

ໃນຂະນະພວກສານຊັ້ນສູງປລາດໃຈເວລາເບິ່ງຄົນພິການແຕ່ເກີດມາບໍ່ເຄີຍຍ່າງຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຂົາ ທຸກຄົນຮູ້ດີວ່ານັ້ນແມ່ນອັສຈັນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດປະຕິເສດໄດ້ຕໍ່ເປໂຕແລະໂຢຮັນ (4:14). ພວກສານຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເປ ໂຕແລະໂຢຮັນອອກໄປຂ້າງນອກເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປົກສາກັນວ່າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ. (4:15-16).

ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮືອງນີ້ແຜ່ອອກໄປ ພວກສານໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເປໂຕແລະໂຢຮັນບໍ່ໃຫ້ສອນເຖິງພຣະນາມຂອງອົງ ພຣະເຢຊູອີກຕໍ່ໄປ (4:17-18). ບໍ່ຮູ້ວ່າມີອັນໃດເຂົ້າມາໃນສມອງຂອງພວກສາວິກ ຄົງອາດເປັນພຣະມະຫາ ບັນຊາໃຫຍ່ຂອງອົງພຣະເຢຊູ (ມທ 28:19-20) ເພາະເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ກ່າວດ້ວຍຄວາມຫ້າການວ່າ, “ທີ່ຈະຟັງຄຳຂອງພວກທ່ານຫລາຍກວ່າຈະຟັງຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະເປັນຄວາມຊອບທັມຕໍ່ພຣະພັກຂອງ

ພຣະເຈົ້າຫລີ ຂໍທ່ານຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງ ເພາະວ່າຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າອໍາໄວສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນແລ້ວ.” (4:19-20).

ແປກປລາດເນາະ, ເປໂຕແລະໂຢຮັນຄວນຍ້ານຄຳສັ່ງຂອງມະນຸດແລະມິດຢູ່ ແລະບໍ່ເວົ້າເຖິງເຮືອງອົງພຣະເຊື້ອຕາມຄຳສັ່ງ ບໍ່ໃຫ້ບອກໃຜວ່າອົງພຣະເຊື້ອຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະທຳງານໃນໂລກປະຈຸບັນນີ້ຢູ່. ໃຫ້ເກັບເຮືອງພຣະເຊື້ອໄວ້ສຳລັບຕົນເອງສ່ວນຕົວ. ແຕ່ເຫັນວ່າເປໂຕແລະໂຢຮັນບໍ່ເປັນຄົນຂີ້ຍ້ານ. ພວກເພິ່ນໄດ້ໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະບອກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນ (4:23). ໃນເມື່ອຜູ້ເຊື້ອໄດ້ຍິນຢ່າງນັ້ນ ພວກເຂົາພາກັນເຮັດຫຍັງ? ພວກເຂົາຍັງມີຄວາມຍ້ານຢູ່ບໍ່? ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ພາກັນອ້ອນວອນອະທິຖານ (4:24-30). ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ບັງຄັບປົກຄອງ ພວກເຂົາພາກັນອະທິຖານຢ່າງນີ້: ພຣະເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຮູ້ວ່າພວກປົກຄອງເປັນເໝືອນນູຮ້າຍ ພວກເຂົາເປັນຄົນປະທານອົງພຣະເຊື້ອ. ຂໍໃຫ້ພຣະອົງປັກຕາເບິ່ງພວກເຂົາ ແລະປະທານຄວາມກ້າຫານໃຫ້ເພື່ອການເປັນພະຍານ. ປະທານອຳນາດໃຫ້ສາມາດເຮັດໝາຍສຳຄັນເພື່ອຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງບອກເຮືອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະມີໂອກາດໄດ້ຍິນ ແລະຮັບເອົາພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທຸກວັນນີ້ໂລກກຳລັງຈະກາຍເປັນໄປຕາມປຶ້ມກິຈການໄດ້ກວ່າ ຄືຮັຖບານ, ສາສນາ, ແລະທຸກອົງການຄ້າຕ້ອງການລຶບຊື່ຂອງອົງພຣະເຊື້ອ. ມີຫລາຍຄົນໃນຄອບຄົວເຮົາກໍບໍ່ຢາກເວົ້າເຮືອງອົງພຣະເຊື້ອ. ມັນເປັນການທົດລອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ໃນວັນນີ້ໃຫ້ເກັບຄວາມເຊື່ອໄວ້ໃນໃຈ ເພາະມີຫລາຍຄົນບໍ່ຢາກຮັບຮູ້ວ່າຄວາມພື້ນບໍ່ມີໃນຜູ້ອື່ນ. ໃນເມື່ອເປັນຢ່າງນີ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອະທິຖານອ້ອນວອນ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມກ້າຫານໃຫ້ເພື່ອຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະຕັດສິນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດອັນໃດ ເຖິງມີຄົນບໍ່ມັກ ແລະມີການຂົ່ມເຫງ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະບອກຄົນອື່ນໄດ້ຢ່າງໃດວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດອັນໃດໃນໂລກ? ທ່ານຈະໃຊ້ສິ່ງນັ້ນເພື່ອສົນທະນາເຮືອງຂອງອົງພຣະເຊື້ອ?
2. ທ່ານຈະເປັນພະຍານໃນບ່ອນທ່ານເຮັດວຽກໄດ້ຢ່າງໃດ? ການເປັນພະຍານຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າບໍ່?
3. ຖ້າມີຄົນບອກໃຫ້ທ່ານບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຊື້ອ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ? ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອເຂົາຈະມີຄວາມຫົວຢາກຮູ້ເຮືອງອົງພຣະເຊື້ອ?
4. ຖ້າມີນາຍບອກທ່ານວ່າ ທ່ານຈະເຊື່ອໃນອົງພຣະເຊື້ອໃນບ່ອນເຮັດການ ທ່ານອາດເສັງວຽກທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?
5. ອາທິດນີ້ໃນເມື່ອອົງພຣະວິນຍານນຳພາທ່ານໃຫ້ເວົ້າເຮືອງພຣະເຊື້ອຕໍ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ທ່ານຈະເຮັດບໍ່?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຖືກຂົ່ມເຫງ ແລະແຕກອອກໄປ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 6:8-10; 7:54-58; 8:1-5, 26-38

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ກິຈການ 6-8

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເລີ່ມຈາກການຂົ່ມເຫງຈົນ ສະເຕຟາໂນຖືກຂ້າ ແລະເວລານັ້ນຂ່າວປະເສີດໄດ້ແຜ່ອອກໄປເຖິງຢູເດັງ ແລະຊາມາເຣັງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄວາມເຈັບປວດ ແລະການຕໍ່ຕ້ານເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອເລິກເຊິ່ງ ແລະເປັນພະຍານດີຂຶ້ນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕັດສິນໃຈອັນແນ່ນອນເອົາຄວາມເຈັບປວດ ແລະການຕໍ່ຕ້ານເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມ ແລະຢາກເປັນພະຍານດ້ວຍໃຈຮ້ອນຮິນ.

ຄຳນຳ

ຄຣິສຕະຈັກໃນສມັຍແລກຖືກຂົ່ມເຫງ ບາງເທື່ອກໍເຖິງແກ່ຊີວິດ, ແຕ່ເຫັນວ່າຍັງມີຄົນຍອມຕາຍເພື່ອຂ່າວປະເສີດຈະແຜ່ອອກໄປເຖິງຢູເດັງ ແລະຊາມາເຣັງ. ແນ່ນອນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢາກພົບກັບການເປັນທຸກທໍຣະມານ ແຕ່ເຫັນວ່າມີບາງຄົນໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກຢ່າງນັ້ນເພາະສິ່ງນັ້ນເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າການທີ່ທ່ານ ສະເຕຟາໂນໄດ້ຖືກຂ້າບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງການຮັບໃຊ້ ແຕ່ເປັນການໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະປະກາດເຣື່ອງຂ່າວປະເສີດໃຫ້ແຜ່ກວ້າງອອກໄປ. ຕາມປົກກະຕິໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບການເປັນທຸກ ພວກເຮົາອ້ອນວອນອະທິຖານໃຫ້ພື້ນພັຍ ສິ່ງທີ່ດີກວ່ານັ້ນຄືອ້ອນວອນເພື່ອຂໍຄວາມກ້າຫານໃນການປະກາດ, ມອງເຫັນພາບເມືອງຟ້າສວັນ, ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ. ການທີ່ທ່ານ ສະເຕຟາໂນຖືກຂ້າ ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂ່າວປະເສີດຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່.

1. ການຕໍ່ຕ້ານຂ່າວປະເສີດ: (ກິຈການ 6:8-10; 7:54-58)

ບັນຫາໄດ້ເລີ່ມເກີດຂຶ້ນກັບຄົນທີ່ເຂົ້າມາເຊື່ອ ກ່ອນໝູ່ແມ່ນເຣື່ອງແຈກສະບຽງອາຫານໃຫ້ຍິງໝ້າຍ ທີ່ສຸດກໍໄດ້ແກ້ບັນຫາດ້ວຍການເລືອກເອົາຊາຍເຈັດຄົນມາຊ່ວຍ ແລະທີ່ສຸດບັນຫາກໍຍຸດຕິລົງ. ສະເຕຟາໂນຜູ້ຊຶ້ງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນ, ສະຕິປັນຍາ, ແລະອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ລາວແມ່ນຄົນນຶ່ງໃນຈຳນວນເຈັດຄົນທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ຮັບຜິດຊອບແຈກສະບຽງອາຫານໃຫ້ແກ່ແມ່ໝ້າຍ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກອັດສາວິກມີເວລາອ້ອນວອນອະທິຖານ ແລະສິດສອນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. (6:3-5).

ຫລັງຈາກບັນຫາເລັກນ້ອຍຖືກແກ້ແລ້ວ ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ແຜ່ກວ້າງອອກໄປແລະມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍເຂົ້າມາເປັນສາວິກ ຮວມທັງມີບາງຄົນເປັນພວກປະໂຣທິດ (6:7). ການທີ່ມີພວກປະໂຣທິດເຂົ້າມາເຊື່ອນັ້ນເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳຊາວຢິວບໍ່ສະບາຍໃຈ ແລະວາງແຜນກິດກັນເອົາໄວ້.

ສະເຕຟາໂນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທັມມະສາລາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນພວກຍິວຊຸມນຸມ ພວກຍິວບາງຄົນອາດເຄີຍເປັນທາດຂອງພວກໂຣມັນ. ໃນປຶ້ມກິຈການ ບົດ 6 ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາມາຈາກເມືອງກິເຣເນ, ອາເລັກຊານເດັງ(ທັງສອງຢູ່ທະວີບອັຟຣິກາເໜືອ) ເມືອງກິລີເກັງແລະອາຊີ (ຢູ່ປະເທດເທີກີ). ອາຈານໂປໂລໄດ້ຢູ່ໃນໂຮງທັມມະສາລາເພາະເພິ່ນເປັນຊາວເມືອງກິລີເກັງ ແລະເປັນຊາດໂຣມັນ.

ຄົນທີ່ໃນໂຮງທັມມະສາລາໄດ້ໂກດຮ້າຍເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳສອນຂອງສະເຕຟາໂນ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕອບໂຕ້ກັບສະເຕຟາໂນໄດ້ເພາະເພິ່ນໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງອົງພຣະເຢຊູ ລູກາ 21:15. ພວກເຂົາກໍ່ຊອກຫາແຜນຈັບເອົາສະເຕຟາໂນໄປຫາສານຊັ້ນສູງ. ເມື່ອຖືກຈັບໄປເຫັນວ່າສະເຕຟາໂນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງສະພາບການແຕ່ປະການໃດ. ເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (6:5), ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະອຳນາດ (6:8), ແລະຍັງມີໜ້າເໝືອນເທວະດາ (6:15)

ສະເຕຟາໂນໄດ້ເວົ້າຢ່າງຍືດຍາວ (7:2-53) ຊຶ່ງເປັນປະວັດສາດຂອງພວກອິສຣາເອັນ ປະກອບດ້ວຍການກໍ່ສ້າງໂຮງຜ້າເຕັ້ນແລະພຣະວິຫານ, ແຕ່ຂໍ້ 51 ໄດ້ຫັນໄປເວົ້າເຣື່ອງທຳມະບໍ່ໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຣື່ອງເພິ່ນເວົ້ານັ້ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂົ່ມເຫງ ແລະການສິ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຄົນພວກນີ້ໄດ້ຮັບພຣະບັດຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງ (7:53) ໃນເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຄົນໃນໂຮງທັມມະສາລາຍິ່ງເພີ່ມຄວາມໂກດຮ້າຍຂຶ້ນ ສະເຕຟາໂນຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າລາວໄດ້ເຫັນຟ້າສວັນ ເຫັນອົງພຣະເຢຊູຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາຫາເຣື່ອງວ່າສະເຕຟາໂນໄດ້ໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາພາກັນເອົາມືອັດຫູໄວ້ ແລະໃນທັນໄດນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ເອົາໝາກຫີນແກວ່ງໃສ່ໃຫ້ຕາຍ ສະເຕຟາໂນເຮັດເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູ ເພິ່ນໄດ້ຂໍອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ລົງໂທດພວກເຂົາ. ເຖິງເປັນຢ່າງນີ້ກໍ່ຕາມ ສະເຕຟາໂນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງສະພາບແຕ່ຢ່າງໃດ ເພິ່ນຍືດໝັ້ນໃນການຕັດສິນໃຈ ໃນຄວາມເຊື່ອ ໃນການປະກາດຮັບໃຊ້. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈຄຣິສຕຽນໃນທຸກວັນນີ້ຍັງໄດ້ຮັບການຂົ່ມເຫງຢູ່

2. ການແຕກອອກໄປຂອງຄຣິສຕະຈັກ: (ກິຈການ 8:1ກ-5)

ໃນການຂົ່ມເຫງຈົນເຖິງແກ່ຊີວິດຂອງສະເຕຟາໂນລາມໄປໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຈົນເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ໜີອອກໄປໃນເມືອງຢູດາຍ ແລະຊາມາເຣັງ. ໂຊໂລເປັນຕົວຕັ້ງຕົວຕິໄດ້ຊອກຈັບຄົນຄຣິສຕຽນຕາມແຕ່ລະເຮືອນໃນທຸກບ່ອນທຸກທີ່ເພື່ອເອົາໄປໃສ່ຄຸກ. ແນ່ນອນ ໂຊໂລຕ້ອງຮູ້ວ່າພວກຄຣິສຕຽນອາສັຍຢູ່ໃສ. ເປັນດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກມີຄວາມຍ້ານຫລາຍ ພວກເຂົາໜີອອກໄປຢ່າງໄວຄືບໍ່ໄດ້ມີເວລາເກັບເອົາສິ່ງຂອງ ແລະສິ່ງລາຄອບຄົວແລະຍາດພີ່ນ້ອງ. ເຣື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກແຜ່ອອກໄປເຖິງແດນໄກທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເຣື່ອງຂ່າວປະເສີດມາກ່ອນ.

ໂຊໂລແລະສານຊັ້ນສູງໄດ້ຮັບຄວາມສຳເຣັດໃນການທຳລາຍຄຣິສຕະຈັກຢ່າງວ່ອງໄວໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ດ້ວຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ອີກບ່ອນພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຂ່າວປະເສີດໄດ້ໄປເຖິງເຂດຕ່າງແດນທຸກບ່ອນ ເພາະພວກທີ່ເຊື່ອນຳໄປປະກາດ ເລີ້ມແຕ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໄປເຖິງເມືອງຢູດາຍ ແລະຊາມາເຣັງ (ກາຈກ 1:8). ທຸກບ່ອນທີ່ຄຣິສຕຽນໄປ ຍົກຍ້າຍໄປ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນພະຍານ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄົນຈຳນວນຫລາຍເຂົ້າມາເຊື່ອ.

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫງ ບໍ່ໃຫ້ຍ້ານໃນການປະກາດ ເພາະເວລາພົບຄວາມລຳ

ບາກເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນ. ຄຣິສຕຽນໃນສັມຍສະເຕຟາໂນຖືກຂ້າ ແລະຖືກຈັບ ພວກເຂົາຍິ່ງມີຄວາມກ້າຫານປະກາດໃນທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄປ ພວກເຮົາຄວນເປັນພະຍານເຮືອງຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະຄຣິດຢ່າງສັດຊື່ຕາມບ້ານ, ຕາມ ໂຮງຮຽນ, ບ່ອນເຮັດການ, ແລະຕາມໝູ່ບ້ານ.

3. ພິລິບໄດ້ສືບຕໍ່ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສດ: (ກິຈການ 4:13-31)

ຕາມປະວັດສາດ ພິລິບເປັນເຮືອງທຳອິດທີ່ເພີ່ນເປັນຄົນກ້າຫານບໍ່ຍອມເຮັດໃຫ້ການຂົ່ມເຫັງເປັນກຳແພງໃນການປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ລູກາໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນກິຈການ 6:5 ວ່າພິລິບກັບສະເຕຟາໂນເປັນຄົນຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ບົວລະບັດແບ່ງປັນເຄື່ອງບໍລິໂພກໃຫ້ແກ່ຍິ່ງໝ້າຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ເຫັນວ່າພິລິບມີຈິດໃຈຢາກປະກາດເຖິງແມ່ນວ່າເພື່ອນຮ່ວມງານໃກ້ຊິດຄືສະເຕຟາໂນຖືກຂ້າຕາຍ ເພີ່ນໄດ້ປະກາດຕາມບ້ານຕາມເມືອງຊາມາເຣັງ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງອຳນາດເຮືອງໄມ້ກາງແຂນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຍິງຊາວຊາມາເຣັງ ແລະທຸກຄົນ (ໂຍຮັນ 4). ຊຶ່ງເປັນແຜນການທຳອິດຂອງຄຣິສຕະຈັກຄືເຮັດໃຫ້ການປະກາດແຜ່ກວ້າງອອກໄປທາງທຸກຊາດ, ຕໍ່ທຸກສາສນາ, ແລະທຸກຄົນໃນທຸກກໍຣະນີ. ການປະກາດທີ່ຊາມາເຣັງເປັນເຮືອງທຳອິດທີ່ໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ພິລິບໄດ້ກະທຳການອັສຈັນໄດ້ຢ່າງສົມຫວັງ ຄືໄດ້ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ. ເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫລາຍຄົນກໍໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນຕາມຂົງເຂດອ້ອມເມືອງ ເພາະເປັນການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ພິລິບໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນເມືອງຊາມາເຣັງຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທາງທິດເໜືອຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເພີ່ນໃຫ້ລົງໄປທາງທິດໃຕ້ທາງທະເລເມດີເຕີຣາເນຽນ ໄປຫາເມືອງ ຄາຊາຊຶ່ງເປັນບ່ອນຄົນຕ່າງຊາດຢູ່. ການເດີນທາງນີ້ກໍລຳບາກຫລາຍເພາະເປັນພູ ແລະແຫ້ງແລ້ງ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເພີ່ນຕ້ອງກັບໄປຈາກບ່ອນເພີ່ນໜີອອກໄປຄືກຸງເຢຣູຊາເລັມເພາະດ້ວຍການຂົ່ມເຫັງ. ເວລາຢູ່ທາງເໜືອເຫັນວ່າການປະກາດໄດ້ດີຫລາຍ. ເຖິງວ່າໄດ້ຮັບຄວາມສຳເຣັດເຮືອງການປະກາດຫລາຍຢ່າງກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເພີ່ນໃຫ້ອອກຈາກບ່ອນສະບາຍຜ່ານໄປໃນປ່າກັນດານ ແລະລໍເບິ່ງວ່າມີອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພິລິບໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ແລະລໍຖ້າ. ທຸກວັນນີ້ກໍຄືກັນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍປະຕິບັດເຊື່ອຟັງວ່າພຣະອົງຈະເຮັດອັນໃດ. ແນ່ນອນ ພິລິບໄດ້ຟັງແລະປະຕິບັດທຸກຢ່າງຕາມຄຳເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພິລິບກຳລັງເດີນທາງປ່ຽນໃນຂະນະທີ່ເພີ່ນໄດ້ເຫັນຣິດມ້າອອກຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປທາງພາກໃຕ້ ອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ນຳພາເພີ່ນໄປຫາຣິດມ້າຊຶ່ງມີຄົນເທືອຍຈາກປະເທດເອທິໂອເປັງນັ່ງຢູ່ ຄົນນີ້ກຳລັງກັບບ້ານຫລັງໄປນະມັສການທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ລາວກຳລັງອ່ານປຶ້ມເອຊາຢາ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຕ້ອງການຄົນອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງບົດທີ່ລາວອ່ານຢູ່ນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໃຫ້ລາວອ່ານຊຶ່ງເປັນເຮືອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ຈະກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ.

ພິລິບມີໂອກາດແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູໂດຍໃຊ້ປຶ້ມຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາ. ເມື່ອຄົນເທືອຍນັ້ນເຂົ້າໃຈແລ້ວ ລາວກໍມອບຊີວິດຈິດໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ຄືຮັບເອົາຄວາມພົ້ນແລະການອະພັຍໂທດ. ໃນທັນໃດນັ້ນ ລາວກໍຂໍໃຫ້ພິລິບບັບຕິສະມາໃຫ້.

ແມ່ນອນຄົນເທືອຍຈາກປະເທດເອທິໂອເປັງໄດ້ເດີນທາງໄກເພື່ອໄປນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຫັນວ່າລາວບໍ່ມີສິດເພາະເປັນຄົນຕ່າງຊາດຕາມພຣະບັນຍັດສອງ 23:1 ເປັນຄຳສັ່ງບໍ່ໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະວິຫານເຖິງເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອກໍຕາມ. ຕອນນີ້ພິລິບໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ລາວເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະອົງມີພຣະປະສົງຢາກມີຄວາມສັມພັນສ່ວນຕົວກັບທຸກໆຄົນ ເຖິງຄົນນັ້ນຈະມີເບື້ອງຫລັງແນວໃດກໍຕາມ. ທ່ານລອງວາດພາບເບິ່ງດູວ່າຊາຍຄົນນີ້ຈະມີຄວາມຍິນດີຫລາຍປານໃດ ເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງກາຍເປັນສະມາຊິກຄົນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນເຖິງຈະມີເບື້ອງຫລັງແນວໃນກໍຕາມ. ພິລິບເຂົ້າໃຈດີເຖິງການເປັນຄົນຕ່າງຊາດເພາະເພິ່ນກໍເປັນຄົນກຣີກ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເພິ່ນໃຫ້ເປັນຄົນປະກາດຕໍ່ຄົນຊາມາເຣັງແລະເອທິໂອເປັງ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ປະກາດໃນເມືອງກາຍຊາເຣັງເປັນເມືອງຂອງພວກໂຣມັນ. ພິລິບບໍ່ມີບັນຫາອັນໃດທີ່ຈະປະກາດຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄຣິສະຕຽນຫລາຍຄົນອາດທີ່ໃຈໃນເມື່ອພົບກັບການຂົ່ມເຫງ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຈຳເປັນຕ້ອງຕັ້ງໜັ້ນຕໍ່ທຸກສະພາບການ. ພິລິບເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເຖິງການຕັ້ງໜັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ ເພິ່ນຍອມຟັງການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານ. ພວກເຮົາທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງພິລິບ ເປັນຄົນກ້າຫານ ແຕ່ຖອມຕົວເພື່ອຈະນຳເອົາຄົນມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳຖາມ:

6. ທ່ານມີຄວາມກ້າຫານຫລາຍປານໃດເຮື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ? ທ່ານກ້າບອກຄົນອື່ນ ຫລືທ່ານມີຄຢູ່ຈົນຄົນອື່ນບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລີຍ?
7. ຖ້າສິມມູດວ່າ ສະເຕຟາໂນຜູ້ຖືກຂ້າຕາຍເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວທ່ານ ທ່ານຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ? ແລະເຫດການນັ້ນຈະເປັນຜົນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານແນວໃດ?
8. ທ່ານເຄີຍເປັນພະຍານມາແລ້ວແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜົນ ທ່ານເປັນຄົນໝົດກຳລັງໃຈບໍ່? ທ່ານຈະຕັດສິນໃຈເປັນພະຍານບໍ່ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຜົນກໍຕາມ?
9. ຖ້າພຣະເຈົ້າເອີ້ນທ່ານໃຫ້ປ່ຽນແປງ ທ່ານຈະຍອມປະຕິບັດຕາມບໍ່?
10. ທ່ານເຄີຍຮູ້ສຶກເປັນຄົນນອກບໍ່? ແມ່ນໃຜຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຮັກທຸກຄົນ ທຸກຊາດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນຢ່າງຕາຍໃຈ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈກາມ 9:1-22, 26-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈກາມ 9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຕອນໄດ້ກັບໃຈໃໝ່ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາໂຊໂລໃຫ້ນຳຂ່າວປະເສີດໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າ ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາກໍຖືກປ່ຽນແປງຈາກໜ້າມີເປັນຫລັງມີໄປຄືກັນກັບຄົນອື່ນໆ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕັດສິນໃຈອັນແນ່ນອນເພື່ອຈະນຳເອົາຄົນທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າມາຫາພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ການເຂົ້າມາເຊື່ອຂອງໂຊໂລໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງປະຫລາດຕໍ່ເພິ່ນເອງ ຕໍ່ຄົນອື່ນໆ ແລະຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍໃນທຸກວັນນີ້. ໂຊໂລໄດ້ກັບໃຈມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເວລາເດີນທາງໄປເມືອງ ດາມາເຊ ເພື່ອໄປຈັບເອົາຄົນທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໄປຂັງຄຸກ ມີຫລາຍຄົນກໍມີປະສົບການຢ່າງນີ້ໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງເວລາເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເຣື່ອງນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເກີນຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງຄົນນັ້ນຈະມີປະວັດເບື້ອງຫລັງແນວໃດກໍຕາມ . ອີກປະການນຶ່ງເຣື່ອງນີ້ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນອື່ນໆຜູ້ຢູ່ໄກຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃຜອາດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າອາດຈະເຮັດອັນໃດໃນຊີວິດຂອງຄົນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ ຄົນນັ້ນອາດຈະຍອມມອບຊີວິດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຫລືປະຕິເສດກໍໄດ້.

1. ອົງພຣະເຢຊູປະເຊີນກັບໂຊໂລ: (ກິຈກາມ 9:1-9)

ກິຈກາມ 7 ໄດ້ກ່າວເຖິງສະເຕຟາໂນຖືກຂ້າ ແລະຄຣິສະຕຽນຖືກແຕກອອກໄປເພາະມີການຂົ່ມເຫງຢ່າງຮ້າຍແຮງ ໂຊໂລເປັນຄົນຕໍ່ສູ້ຄຣິສະຕຽນຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ເປັນຄົນທຳລາຍຄົນເຊື່ອ, “ທາງນັ້ນ,” ຊຶ່ງເປັນຊື່ທຳອິດຂອງຄຣິສະຕຽນ. ໂຊໂລບໍ່ພໍໃຈທີ່ຄຣິສະຕຽນໄດ້ໜີອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ເພິ່ນຢາກຈັບເອົາທຸກຄົນໄປໃສ່ຄຸກ. ເໝືອນພິລິບໄດ້ປົບໜີໄປຢູ່ໃນບ້ານນຶ່ງໃນເມືອງຊາມາເຣັງ (ກຈກ 8), ມີຄົນເທສນາຢູ່ເມືອງດາມາເຊ ໂຊໂລຈຶ່ງໄປຂໍເອກກະສານຈາກມະຫາປະໂຮທິດເພື່ອອອກໄປຊອກຈັບຄຣິສະຕຽນຕາມໂຮງທໍ່ມະສາລາຕ່າງໆເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນເຊື່ອພຣະເຢຊູ ເຮັດດັ່ງນີ້ ເພື່ອເປັນການຮັກສາຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນຢົວໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດ.

ການອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອໄປຕໍ່ຕ້ານຄຣິສະຕຽນຂອງໂຊໂລໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອເຖິງດາມາເຊ.

ເວລາເດີນທາງໄປໄດ້ມີແສງພ້າເຫລື້ອມລົງມາ ແລະມີສຽງກ່າວຈາກສວັນເຮັດໃຫ້ໂຊໂລຢຸດຊະຍັກ. ເພິ່ນຮູ້
ໃນທັນທີວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາມີຈິດໃຈຢາກທຳລາຍ
ພວກເຮົາເຊັ່ນກັນຈະບໍ່ເຫັນອັນໃດດີໃນຄົນອື່ນ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຜິດ. ໂຊໂລໄດ້ເປັນຄົນຕາບອດ
ບໍ່ສາມາດຈື່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້; ເພິ່ນຈື່ບໍ່ຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ແທນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາອົງພຣະເຢຊູໄດ້
ບອກໂຊໂລວ່າສຽງນັ້ນເປັນຂອງພຣະອົງ, “ເຮົາແມ່ນເຢຊູ ຜູ້ທີ່ທ່ານຂົ່ມເຫງ” ນັ້ນແຫລະ (9:6).

ໃນທັນໃດນັ້ນ, ໂຊໂລໄດ້ປ່ຽນຈິດໃຈທັງຊີວິດ. ເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າການອິດສາບັງບຽດຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເປັນການ
ຜິດພາດ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຕ້ອງຕິເພິ່ນ. ປະວັດຂອງໂຊໂລໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າການຢາກຊ່ອຍພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອຢາກເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນເປັນການຜິດພາດ. ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄົນມີຊື່ສຽງດັງ ຫລື
ເປັນຄົນເອົາໃຈໃສ່ເຮືອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນເປັນຄົນສິນທັມແຕ່ປະການໃດ. ເມື່ອໂຊໂລໄດ້ຍິນ
ສຽງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພິ່ນກໍຮັບຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະຍັງເປັນພຣະເມຊີອາຕາມຄຳທຳ
ນວາຍໃນພຣະຄັມພິເດີມ. ໃນເວລານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາຈິດໃຈຂອງໂຊໂລເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງອົງພຣະ
ເຢຊູສຳເລັດ ຕອນນີ້ຈິດໝາຍຂອງມະຫາປະໂຣທິດຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມຕົກລົງຕົມ ແລະກາຍເປັນຂີ້ເຫຍື້ອ.

ຜູ້ເດີນທາງຮ່ວມກັບໂຊໂລມີດຽບປາກບໍ່ອອກ ເປັນຄົນນຳພາໂຊໂລເຂົ້າໄປເມືອງດາມາເຊ. ເວລາຍ່າງ
ເຂົ້າໄປໃນເມືອງກໍຍ່າງຊ້າໆເພາະໂຊໂລກາຍເປັນຄົນຕາບອດ ແລະທຸກຄົນກໍຕົກຕະລົງວ່າແມ່ນຫຍັງຈະ
ຕາມມາອີກ. ໂຊໂລໄດ້ນັ່ງຢູ່ກັບສະພາບທີ່ຕາບອດເຖິງສາມວັນ ເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມໂຢນາເວລາ
ຢູ່ໃນທ້ອງຟາສາມວັນສາມຄືນ. ເຫັນວ່າຕອນນີ້ໂຊໂລຢູ່ຄົນດຽວ ໄດ້ແຕ່ຄິດຫລາຍໆຢ່າງ ແລະເຮັດຫຍັງບໍ່
ໄດ້. ໂຊໂລອາດຕື່ນເຕັ້ນໃນໃຈທີ່ໄດ້ມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງອັດສະຈັນຢ່າງນັ້ນ.

2. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນຳພາ ອານາເນັງ: (ກິຈການ 9:10-19)

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກໃນຊີວິດຂອງໂຊໂລເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມຄຣິສຕະຈັກເພື່ອໃຫ້ໂຊໂລ
ຮັບໃຊ້ອີກດ້ວຍ. ຕອນນີ້ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ອານາເນັງໄປຊອກຫາໂຊໂລເພື່ອຈະປົວໃຫ້ໂຊໂລເຫັນຮຸ່ງອີກ, ແຕ່
ເຫັນວ່າອານານຽນໄດ້ຍິນຊື່ສຽງທີ່ໂຊໂລເຄີຍຂົ່ມເຫງຄຣິສະຕະຕຽນມາແລ້ວ ແລະລາວບໍ່ຢາກພົບເພາະຈຸດປະ
ສົງທີ່ໂຊໂລມາເມືອງດາມາເຊນັ້ນເພື່ອຈັບເອົາຄຣິສະຕະຕຽນໄປຂັງຄຸກ. ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງອີກ, “ໄປ” ໃນທີ່
ສຸດອານາເນັງຢຸດຕໍ່ວ່າ ແລະອອກໄປທັນທີ ເພາະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ໃຊ້ໂຊໂລຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ຄືນຳເອົາຂ່າວ
ປະເສີດໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດທັງຫລາຍ.

ອົງພຣະເຢຊູສັ່ງການຢ່າງນັ້ນໃນທຸກວັນນີ້ ຄືພຣະມະຫາບັນຊາໃຫ້ອອກໄປ ແລະເປັນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ
ທຸກຄົນ. ຄຣິສະຕະຕຽນມີໜ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຄືນຄືກັບພຣະເຈົ້າ (2 ກຣທ 5:17-21). ພຣະດຳຣັດສັ່ງຂອງ
ພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແກ້ຕົວ ຖ້າເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງແທ້.

ອານາເນັງໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຫົນທາງຊື່ ແລະໄດ້ພົບບ່ອນໂຊໂລພັກຢູ່. ກ່ອນອານາເນັງເຄາະປະຕູລາວ
ອາດມີຄວາມຄິດຫລາຍໆຢ່າງເຊັ່ນ: ຄົນນີ້ເປັນຄົນທີ່ຂັງແລະຢາກຂ້າຄົນຄຣິສະຕະຕຽນ ບັດນີ້ຈະໄດ້ເຫັນຕໍ່ໜ້າ
ຕໍ່ຕາດ້ວຍຕົນເອງ. ອານາເນັງໄດ້ສະແດງອອກດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງຄຣິສະຕະຕຽນ. ເວລາພົບໂຊໂລແລ້ວ ອາ
ນາເນັງໄດ້ຈັບຕ້ອງໂຊໂລ ແລະເປີດຕາໂຊໂລໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງດ້ວຍພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເປັນຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າອັນທຳອິດ ເວລາໂຊໂລໄດ້ເຫັນຮຸ່ງແມ່ນເຫັນໜ້າຂອງອານາເນັງ ແລະໂຊໂລກໍໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດທັນທີເພີ່ມຈາກຄວາມພົ້ນທີ່ໄດ້ເຊື່ອ ໃນທີ່ສຸດ ອານາເນັງເປັນຄົນຮັບບັບຕິສະມາໃຫ້ໂຊໂລ ແລະປົກປ້ອງຮັກສາ ໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນ ຕ້ອນຮັບເປັນການສ່ວນຕົວຢ່າງພິເສດ.

3. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໂຊໂລ: (ກິຈການ 9:20-22, 26-31)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງໂຊໂລໃຫ້ເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວດີໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ, ກະສັດທັງຫລາຍ, ແລະພວກຍິວ (9:15) ເຫັນວ່າໂຊໂລບໍ່ໄດ້ລໍໃຫ້ເສັ້ນເວລາໃນການປະກາດວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຣື່ອງທີ່ເພີ່ມປະກາດນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກຍິວຕົກຕະລົງໃນໂຮງທັມມະສາລາ. ພວກຍິວຮູ້ຈັກເຫດຜົນທີ່ໂຊໂລໄປເມືອງດາມາເຊ ຄືໄປຈັບເອົາຄຣິສະຕຽນ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາເຫັນວ່າໂຊໂລໄດ້ປ່ຽນແປງແທນທີ່ຈະຈັບ ຊ້ຳພັດໄປເຫັນພ້ອມແລະຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ.

ຄວາມຮູ້ແລະປະວັດເບື້ອງຫລັງຂອງໂຊໂລໄດ້ຊ່ວຍເພີ່ມອະທິບາຍພຣະຄຳ ມພິໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວເຣື່ອງທີ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມຊີອາ, ພ້ອມທັງໄດ້ແບ່ງປັນປະສົບການໃນການຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ຄົນຟັງ. ເຣື່ອງນີ້ໃຊ້ເປັນຕົວຢ່າງດີຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນສົມຄວນແບ່ງປັນປະສົບການທີ່ມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູຂອງຕົນເອງຕໍ່ຄົນອື່ນ ເຣື່ອງຂອງທ່ານອາດຈະບໍ່ຄືກຄືນເໝືອນໂຊໂລ ມີພ້າເຫລື້ອມ ແລະມີສູງຈາກສວັນ, ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າທຸກເຣື່ອງແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບົງການ.

ໂຊໂລໄດ້ເຫສນາດ້ວຍພລັງອຳນາດເໝືອນກັບສະເຕຟາໂນ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະພຣະປັນຍາ (ລກ 21:15) ການປະກາດຂອງໂຊໂລນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ ແລະຍັງໄດ້ປະກາດແກ່ຄົນຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມອີກ. ຜູ້ນຳໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເຫສນາຂອງໂຊໂລແລ້ວ ພວກເຂົາແປກໃຈຢ່າງອະທິບາຍບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາໂມໂຫ ເລີຍມີແຜນການຊອກໂອກາດເພື່ອຈະຂ້າໂຊໂລ ແຕ່ເພິ່ນລັກໜີໄປໄດ້ຍ້ອນມີຜູ້ຕິດຕາມຊ່ອຍ. (ກຈກ 9:25).

ເມື່ອໂຊໂລກັບມາກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຫົວໜ້າສາສນາບໍລິນໃຈໃນເຣື່ອງຂ່າວດີທີ່ໂຊໂລນຳມານັ້ນ ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນຍ້ານເພິ່ນຢູ່ ຄິດວ່າໂຊໂລເປັນຜູ້ສອດແນມປອມຕົວມາຈັບເທົ່ານັ້ນ. ໂຊໂລກັບມາກຸງເຢຣູຊາເລັມກໍເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ເອິ້ນເພິ່ນໃຫ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ຍັງມີຄົນຜູ້ນຶ່ງຊື່ ໂຢເຊັບ ແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍເອິ້ນຜູ້ນີ້ວ່າ ບາຣະນາບາ(ແປວ່າລູກຂອງຜູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈ) ໄດ້ໄວ້ໃຈໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເອົາຕົວເອງເປັນຕົວປະກັນເຖິງການປ່ຽນແປງຂອງໂຊໂລແທ້ (ກຈກ 4:36). ຕອນນີ້ໂຊໂລຕ້ອງການເພື່ອນຜູ້ຢູ່ຄຽງຂ້າງເພື່ອໝູນໃຈ ແລະພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຊ້ບາຣະນາບາເປັນຄູ່ຄຽງຂ້າງ ທັງສອງຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ເປັນໄທເມືອງ ໄຊຣັດ ເປັນເກາະຢູ່ທາງໃຕ້ຈາກບ້ານຂອງໂຊໂລເມືອງຕາໂຊ.

ບາຣະນາບາເປັນເພື່ອນຜູ້ໝູນໃຈໂຊໂລຕໍ່ໜ້າພວກອັດສາວິກທັງຫລາຍ ທຸກວັນນີ້ຄຣິສະຕຽນຄວນໝູນໃຈກັນແລະກັນເພື່ອໃຫ້ມີໃຈຢາກເປັນພະຍານໃຫ້ຄົນອື່ນມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູ. ກາຍເປັນເພື່ອນກັບຄົນທີ່ມາເຊື່ອໃໝ່, ຜູ້ຂາດເພື່ອນ, ແລະຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຄວາມເຊື່ອ. ໂຊໂລທີ່ເມືອງດາມາເຊ ເພິ່ນໄດ້ໂຕ້ວາທັກັບນັກປັນຍາຈານເຣື່ອງອົງພຣະເຢຊູ ບໍ່ມີຫລາຍຄົນຕອບໂຕ້ໄດ້ ໂດຍສະເພາະພວກເປັນຄົນກຣີກ/ຍິວ ຜູ້ເປັນຄົນໄທດຽວກັບເພິ່ນ ພວກນີ້ເປັນຄົນຂ້າສະເຕຟາໂນ ແລະພາກັນມີຄວາມໂກດຮ້າຍແລະຄິດວ່າ ໂລໂຊໂລໄດ້ກາຍ

ເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະເຮັດໜ້າທີ່ນັ້ນແທນສະເຕຟາໂນ ໃນທີ່ສຸດພວກຜູ້ນຳກໍປ້ອງຮ້າຍຢາກຂ້າໂຊໂລ, ແຕ່ມີຄຣິສຕຽນຊ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນໜີໄປຍັງເມືອງ ກາຍຊາເຣັງຟິລິບປອຍ ຊຶ່ງເປັນບ້ານຂອງຟິລິບ.

ຟິລິບເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ແຈກສະບຽນອາຫານໃຫ້ພວກແມ່ໝ້າຍຊາວກຣີກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຟິລິບໄດ້ອອກໜີຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປເມືອງກາຍຊາເຣັງເພາະມີການຂົ່ມເຫງເໝືອນໂຊໂລ ໃນຕອນນັ້ນຄົນທັງຫລາຍຮູ້ຈັກກັບຟິລິບດີ ເວລາໂຊໂລມາຮອດເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮ່ວມກັນຮັບໃຊ້ ແລະແປງທາງໃຫ້ໂຊໂລເດີນທາງຕໍ່ໄປຍັງເມືອງກິລິເກັງ. ໃນສັມຍນັ້ນກຸງເຢຣູຊາເລັມມີສັນຕິສຸກ ແລະມີກຳລັງໃຈດີ ເພາະອົງພຣະວິນຍານໄດ້ກະທຳພາຣະກິດໃຫຍ່ໆຫລາຍຢ່າງຄື ນຳຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍມາເຊື່ອ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກໃຫຍ່ຂຶ້ນຈົນໄປເຖິງຢູດາ ແລະຊາມາເຣັງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໂຊໂລໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນປ່ຽນຈາກເປັນຜູ້ທຳຮ້າຍ ແລະກາຍເປັນຜູ້ຮັກແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ເມື່ອໂຊໂລມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນອົງພຣະເມຊີອາແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ມອບຈິດໃຈຖວາຍຕົນເອງຄົບເຕັມໃນການຮັບໃຊ້ ມີຫລາຍຄົນໃນປະເທດສາດໄດ້ຕັ້ງສິນໃຈຍອມຕາຍເພາະຄວາມເຊື່ອເຕັມໄປຢູ່ໃນປຶ້ມກິຈການເຊັ່ນ: ໂຊໂລ, ອານາເນັງ, ແລະບາຣະນາບາ ພ້ອມດ້ວຍພວກສາວິກໃນເມືອງດາມາເຊ, ເຢຣູຊາເລັມ, ແລະກາຍຊາເຣັງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ລາງວັນພວກເຂົາຄືໄດ້ຊົງອວຍພຣະພອນພວກເຂົາທັງຫລາຍ, ຜ່ານທາງພວກເຂົາຄົນອື່ນກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ພຣະເຈົ້າຍັງເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຈະເລີນຂຶ້ນ.

ຄຳຖາມ:

11. ທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດຊ່ອຍຄົນນຶ່ງຄົນໃດໄດ້?
12. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເໝືອນໂຊໂລທີ່ເດີນທາງໄປດາມາເຊບໍ່?
13. ທ່ານຍິນດີບໍ່ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາຄວາມນິກົດຂອງທ່ານ?
14. ທ່ານມີ ອານາເນັງ ຫລື ບາຣະນາບາໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່? ຖ້າມີ ພວກນັ້ນໄດ້ຊ່ອຍທ່ານແນວໃດ?
15. ໃຫ້ທ່ານບອກຈັກສອງຄົນໄດ້ບໍ່ວ່າ ທ່ານອາດເປັນອານາເນັງ ຫລື ບາຣະນາບາຕໍ່ພວກເຂົາ?
16. ທຸກວັນນີ້ຄຣິສຕະຈັກພວກເຮົາຄວນສູງໆພ້ອມໃດ ເພື່ອຈະນຳຄົນມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະຄຸນ/ຄຣິສຕະຈັກຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈກາມ 11: 1-26

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈກາມ 10-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄົນຕ່າງຊາດຮັບຂ່າວປະເສີດ ແລະຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໜ່ວຍສຳຄັນທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີອຸປະສັກອັນໃດທີ່ບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ທຸກໆຄົນ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ຫາວິທີທີ່ຈະລົດອຸປະສັກຂອງການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບທຸກຄົນ.

ອ່ານລວບ: ເມື່ອຂ່າວປະເສີດໄດ້ຂຍາຍຕົວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳລາຍອຸປະສັກຂອງສາສນາ, ປະເພນີ, ແລະພາສາ ໃນເວລາດຽວກັນກໍຊົງສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງໃນສັດວັດທີ່ນຶ່ງ.

ຄຳນຳ

ຂະນະທີ່ຂ່າວປະເສີດໄດ້ແຜ່ຂຍາຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ກົດກັນຊາວຄຣິສຕຽນລຸ້ນແລກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີອຸປະສັກຕໍ່ພັນທະກົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະຜ່ານຄຣິສຕະຈັກຍັງມີຢູ່ເຖິງທຸກວັນນີ້. ເຣື່ອງຜິວພັນ, ຖານະທາງເສຍກິດ, ພາສາ, ສາສນາສາດ, ແລະການເມືອງເປັນເຣື່ອງເຮັດໃຫ້ແບ່ງແຍກກັນໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາແລະຮວມທັງໃນຄຣິສຕະຈັກດ້ວຍ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ ເປໂຕໃຫ້ເບິ່ງຂ້າມອຸປະສັກເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ລືບລ້າງຄຳສັ່ງຈາກຄຣິສຕະຈັກປັດຈຸບັນ.

1. ພຣະເຈົ້າລົບລ້າງກົດເຣື່ອງອາຫານ: (ກິຈກາມ 11:1-10)

ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕຢູ່ເທິງຫລັງຄາຕິກເພື່ອໄຫວ້ວອນ, ທ່ານໄດ້ມີປະສົບການເຣື່ອງກົດບັນຍັດກຽວກັບອາຫານຂອງຊາວຍິວ, ຊຶ່ງເປັນແນວກົດກັນຝ່າຍຈິດວິນຍານແລະປະເພນີລະຫວ່າງຊາວຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ນິມິດນີ້ເພື່ອຫັນປ່ຽນໃຫ້ເປໂຕໄດ້ອອກໄປເຖິງຄົນຕ່າງຊາດ, ຊຶ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັບຊາວຍິວຄຣິສຕຽນ. ຂະນະທີ່ເປໂຕກຳລັງຕົກຕອງເຖິງນິມິດນັ້ນຄົນໃຊ້ທີ່ຄົນຕ່າງຊາດຊື່ໂກເນລີໂອໄດ້ສົ່ງມາກໍມາເຖິງບ້ານທີ່ເປໂຕໄດ້ພັກຢູ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໂກເນລີໂອໃຫ້ສົ່ງຄົນໄປຕາມຫາເປໂຕເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຟັງທຸກສິ່ງທີ່ເປໂຕຈະເວົ້າ. ຂະນະທີ່ເປໂຕກຳລັງເວົ້າກັບໂກເນລີໂອແລະຜູ້ຕິດຕາມກຽວກັບການຮັບໃຊ້, ການສົນພຣະຊົນແລະການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ລົງມາສວມທັບທຸກໆຄົນໃນທີ່ນັ້ນ. ເປໂຕຈຶ່ງໄດ້ບັບຕິສະມາ ໂກເນລີໂອແລະທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍສິ່ງກົດກັນສຳຄັນ, ແຕ່ຫລາຍຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລືບໍ່ມັກ. "ພວກຜູ້ເຊື່ອທີ່ຖືພິທີຕັດ" ໄດ້ປະ

ນາມເປໂຕເພາະທ່ານໄດ້ໄປທີ່ບ້ານຂອງໂກເນລີໂອ. ຄົນຈຳພວກນີ້ເປັນລູກສິດພຣະເຢຊູເປັນຄຣິສຕຽນລຸ້ນແລກ, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບການຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະຄຣິດ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະເບິ່ງຂ້າມກົດຂອງສາສນາຢູ່ດ້າຍເພື່ອເຫັນແກ່ການຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທົ່ວໄປ. ເປັນການຍາກສຳລັບ ຫລາຍໆຄົນທີ່ຈະປະຄວາມເຊື່ອແລະສິ່ງທີ່ເຄີຍເຮັດມາແຕ່ກ່ອນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ດີຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍແລະ ຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງທູນຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປີດເຜີຍຂອບເຂດຕ່າງໆທີ່ເປັນອຸປະສັກຂອງການປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດກັບຄົນທັງຫລາຍ.

ເປໂຕໄດ້ສາອະພາບອະຄະຕິຂອງຕົນ ຄຳຕອບຂອງລາວທີ່ວ່າ "ບໍ່ໄດ້ແທ້, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ!" ລາວຮັກພຣະເຢຊູແທ້ແຕ່ເປໂຕໄດ້ໃຫ້ຊີວິດຂອບທັມເປັນອຸປະສັກຂອງການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ສາວິກທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູບໍ່ຄວນເວົ້າວ່າ "ບໍ່ໄດ້ແທ້, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ!" ຫລາຍຄົນຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ຍອມເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງ. ຄຣິສຕະຈັກທີ່ບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້ານາຍກໍຈະຜິດພາດຈາກການຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮັດ; ພວກເຂົາຍົກເອົາອະຄະຕິທັງຫລາຍໄວ້ສູງກວ່າການຂ່າວປະເສີດ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ຊ້າເກີນໄປທີ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນ.

2. ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະຄຸນແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ: (ກິຈການ 11: 11-18)

ເປໂຕ ມີທາງເລືອກໄດ້: ຕິດຕາມການຊົງນຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະທຳລາຍສິ່ງທີ່ຂັດຂວາງຂ່າວປະເສີດ, ຫລືບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູແລະໃຊ້ຊີວິດແບບຢູ່ໃນບ້ານ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດໂອກາດໃຫ້ເປໂຕ ຄົນຂອງໂກເນລີໂອ ກຳລັງຢູ່ທີ່ປະຕູບ້ານ; ເປໂຕເຊື່ອຟັງພຣະວິນຍານຜູ້ຊົງບອກວ່າໃຫ້ໄປກັບເຂົາໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈ(ກຈກ 11:12). ທ່ານຮູ້ສຶກຕື່ນເຕັ້ນໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະວິນຍານຊົງລົງມາເທິງຄົນຕ່າງຊາດ. ແລ້ວທ່ານໄດ້ລະນຶກເຖິງພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູທີ່ວ່າ: ທ່ານທັງຫລາຍຈະຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ.

ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ນຳໃຜມາເຖິງປະຕູບ້ານຂອງຄຣິສຕຽນ ແລະໂບດທັງຫລາຍໃນມື້ນີ້? ຄົນເຂົ້າເມືອງມາຈາກຫລາຍຊົນຊາດ, ສາສນາ, ແລະຖານະຕ່າງໆໃຫ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນສັງຄົມດຽວກັນ ພວກຄຣິສຕຽນສມັຍນີ້ຈະຮັບຄົນຈຳພວກນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເຂົາມາເຖິງຄຸ້ມບ້ານ, ໂຮງຮຽນ, ແລະທີ່ທຳງານຂອງພວກເຂົາບໍ່? ຄຣິສຕຽນແລະຄຣິສຕະຈັກເຮົາພ້ອມແລ້ວບໍ່ ທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດພວກນີ້?

ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂອບເຂດ; ພຣະຄຸນມີໄວ້ສຳລັບທຸກຄົນ. "ພຣະອົງບໍ່ຊົງປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດຈົບຫາຍເສັ້ງແຕ່ຊົງປາຖນາທີ່ຈະໃຫ້ຄົນທັງປວງມາເຖິງການຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່" (2 ເປໂຕ 3: 9). ມີຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທັມກິຈການທີ່ເວົ້າເຖິງຄຳສັ່ງເລື່ອງຂ່າວປະເສີດ ເປໂຕຖາມວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນ ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານອັນດຽວກັນກັບພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຝ່າຍຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃດທີ່ຈະສາມາດຂັດຂວາງພຣະເຈົ້າໄດ້?" (ກຈກ 11:17). ນີ້ຄືຄຳຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງປະທານພຣະຄຸນແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ. ສາວິກຄົນອື່ນໆບໍ່ມີໃຜກ້າຕອບ, ນອກຈາກສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ.

ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຄວນຈະມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງທຳການໃນທົ່ວໂລກທຸກມື້ນີ້ ພວກເຮົາແມ່ນໃຜທີ່ຈະ
ໄປຢູ່ດາວທຳການຂອງພຣະເຈົ້າໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ ຫລືໃນຄຣິສຕະຈັກເຮົາ ?

ການຂຍາຍເຣື່ອງການປະກາດໄດ້ປ່ຽນແປງຄຣິສຕະຈັກ. ໃນກາຍຊາເຣັຍ, ພຣະເຈົ້າຊົງເປີດປະຕູເພື່ອຄົນ
ຕ່າງຊາດ. ໃນດາມາເຊ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕັ້ງມ໌ໂຊໂລໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຂ່າວປະເສີດໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ. ຂ່າວ
ປະເສີດໄດ້ອອກໄປເຖິງຄົນທົ່ວໂລກ.

3. ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ: (ກິຈການ 11:19-26)

ຫລັງຈາກຊະເຕຟາໂນໄດ້ເສັງຊີວິດແລ້ວ ການຂົ່ມເຫັງເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນໄດ້ພາກັນໜີໄປຍັງເມືອງຟອຍນິເກ,
ເກາະກູບໂຣ, ແລະເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ. ໃນສາມເມືອງນີ້ມີຊາວຢິວຢູ່ຫລາຍແລະພວກຄຣິສຕຽນກໍໄດ້ເຂົ້າມາ
ຢູ່ປົນກັບພວກເຂົາ." ແຕ່ໃນພວກເຂົາມີບາງຄົນເປັນຊາວເກາະກູບໂຣແລະຊາວກິເຣເນ ເມື່ອມາເຖິງເມືອງ
ອັນຕີໂອເຊັງນັ້ນກໍໄດ້ກ່າວກັບຊາວກຣີກເໝືອນກັນ ໂດຍໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ (ກຈກ
11: 20). ການປະກາດໄດ້ກະຈາຍໄປເພາະຄວາມຍ້ານ, ແຕ່ກໍມີຄຣິສຕຽນທີ່ສັດຊື່ຫລາຍຄົນ. ພວກເຂົາ
ເປັນຊາວກຣີກຢືວຈາກກູບໂຣແລະກິເຣເນ. ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ຊະເຕຟາໂນເທສນາແລະເປັນພຍານ (ກຈກ
6:15); ເຂົາໄດ້ຍິນເພິ່ນໃຫ້ອະພັຍໂທດແກ່ຜູ້ທີ່ຂ້າເພິ່ນ ເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ກະທຳ(ກຈກ 7:59-60).
ພວກເຂົາໜີອອກຈາກບ້ານເພາະຄວາມຍ້ານ ແຕ່ໄດ້ປະກາດເພາະຄວາມເຊື່ອ; ຫລາຍຄົນໄດ້ມາເຊື່ອເພາະ
ຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາ;"ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍທີ່ເຊື່ອກໍໄດ້ກັບໃຈຕ່າງຄົນຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ກ
ຈກ 11:21).

ຂ່າວເຣື່ອງຄົນຕ່າງຊາດຮັບພຣະຄຣິດໄດ້ໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະເພີ່ມເຕີມ ກັບເຣື່ອງການກັບໃຈຂອງໂຊ
ໂລແລະໂກເນລີໂອ, ນາຍຮ້ອຍທະຫານໂຣມ. ຄຣິສຕະຈັກເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງໃຊ້ ບາຣະນາບາໄປຍັງເມືອງອັນ
ຕີໂອເຊັງເພື່ອສອບສວນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ບາຣະນາບາໄດ້ເຫັນການທຳການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະທ່ານກໍໄດ້ໝູນ
ໃຈຜູ້ທີ່ໄດ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດ (ກຈກ 11: 23) ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າແລະພຣະວິນຍານໄດ້ເຕັມລື້ນໃນ
ຊີວິດຂອງບາຣະນາບາ; ທ່ານໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ມີຊື່ສຽງ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ຮັກຂອງຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍ.

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ພົບກັບການທ້າທາຍຫລາຍຢ່າງທັງພາຍໃນແລະພາຍນອກ. ເພື່ອໝູນໃຈຄົນອື່ນໆ, ຄຣິສຕະ
ຈັກຕ້ອງການຜູ້ທີ່ສັດຊື່, ຜູ້ເພິ່ງພຣະວິນຍານດ້ານກຳລັງແລະການນຳພາ. ທັງຜູ້ຍິງແລະຜູ້ຊາຍຕ້ອງໃຫ້ກຳ
ລັງໃຈສິດຍາພິບານ, ພວກຜູ້ນຳ, ພວກຜູ້ເຊື່ອໃໝ່, ຜູ້ທີ່ອ່ອນແຮງ, ຜູ້ທີ່ຍອມແພ້, ແລະຜູ້ທີ່ຢາກຈະເຮັດສິ່ງທີ່
ເຫລືອເຊື່ອສຳລັບຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ທ່ານບາຣະນາບາຮູ້ວ່າຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍນ້ອຍລົງ ໂດຍ
ສະເພາະຜູ້ຊ່ວຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃໝ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເລິກລົງໃນຄວາມເຊື່ອ. ການປະກາດຈະຕ້ອງຕິດຕາມດ້ວຍການ
ສ້າງສາວົກ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ທາງນອກເຂົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈພຣະຄຳແລະວິທີທີ່ພຣະເຢຊູຈະຊົງໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຕັມອີ່ມ.
ບາຣະນາບາໄດ້ໄປຊອກຫາໂຊໂລທີ່ເມືອງຕາໂຊ, ເມື່ອພົບແລ້ວກໍພາທ່ານມາຍັງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ (11:

25). ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປຫລາຍປີນັບແຕ່ວັນໂຊໂລໄດ້ກັບໃຈ ແລະວັນທີ່ບາຣະນາບາໄດ້ໄປເອີ້ນທ່ານໃຫ້ມາ
 ຊ່ວຍນຳພາຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ (ກິຈການ 9; ຄາລາເຕັງ 1 ແລະ 2) ທ່ານທັງສອງໄດ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນເປັນເວລາຫລາຍ
 ປີ ນຳພາແລະສິ່ງສອນພວກສາວິກ. ໂຊໂລໄດ້ໃຊ້ເວລາຕຽມຕົວເພື່ອຈະອອກໄປປະກາດກັບຄືນຕ່າງຊາດ;
 ເມື່ອເຖິງເວລາ, ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊົງສົ່ງໂຊໂລອອກໄປເພື່ອສົ່ງສອນຄືນຕ່າງຊາດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄຣິສຕະຈັກເມືອງ ອັນຕີໂອເຊັງເປັນຈຸດສຳຄັນໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງສາສນາຄຣິດໃນສມັຍທຳອິດ ເພາະ
 ການວາງແຜນຢ່າງລະມັດລະວັງຂອງບາຣະນາບາ ແລະຄວາມສາມາດຂອງໂຊໂລໃນການນຳຄືນເຊື່ອໃໝ່
 ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເລິກແລະຈິງຈັງເລື່ອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຈົ້າຊົງສາມາດທຳໄດ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາໃນເວ
 ລານີ້. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພາແລະຢ່າໃຫ້ການແກ້ຕົວທຳລາຍວຽກງານ. ບໍ່ວ່າຄຣິສຕະຈັກ
 ຈະໃໝ່, ເກົ່າ, ນ້ອຍ, ຫລືໃຫຍ່ພຣະເຈົ້າສາມາດໃຊ້ທຸກຄົນເພື່ອທຳງານໃນຄຸ້ມບ້ານເຮົາ ຄຳສັ່ງຂອງຂ່າວປະ
 ເສີດ (ກາຈກ 11: 17) ຍັງມີໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນນີ້ເໝືອນໃນສມັຍຂອງບາຣະນາບາແລະໂຊໂລ:
 "ເຫດສັນນັ້ນຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາຮັບຂອງພຣະຣາຊທານອັນດຽວກັນກັບພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້
 ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຝ່າຍຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໃດທີ່ຈະສາມາດຂັດຂວາງ ພຣະເຈົ້າໄດ້?"

ຄຳຖາມ:

1. ອະຄະຕິ, ການລັງກຽດ, ຫລືການລຳອຽງຍັງມີຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາຫລືບໍ່?
2. ມີທຳນຽມແນວໃດແດ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງປະຖິ້ມເພື່ອຈະນຳຄືນອື່ນໆໃຫ້ມາເຖິງພຣະ
 ຄຣິດໄດ້?
3. ທ່ານມີອະຄະຕິກັບໃຜແດ່ໃນການທີ່ຈະເປັນພຍານກັບພວກເຂົາເລື່ອງພຣະຄຣິດ? ເປັນທັງໆ?
4. ທ່ານເປັນຜູ້ໝູນນ້ຳໃຈເໝືອນບາຣະນາບາຫລືທ່ານເປັນຄົນມັກຕຳໜີແລະຈອບເອົາ ແຕ່ເລື່ອງ?
5. ຊີວິດການເປັນສາວິກຂອງທ່ານຢູ່ໃນສະພາບໃດ? ມີທັງແດ່ທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນ? ໃຜເປັນຜູ້
 ຊ່ວຍສ້າງທ່ານ? ທ່ານໄດ້ຊ່ວຍສ້າງຄົນອື່ນໆບໍ່?

ບົດຮຽນທີ 8 ການປະກາດຂອງໂປໂລຄັ້ງທີໜຶ່ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 13: 1-6, 13-15, 42-52

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງເຊື້ອຟັງພຣະວິນຍານແລະໄດ້ສົ່ງໂປໂລແລະບາຣະນາບາໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດກັບຄືນໃນໂລກ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຈະສາມາດເຊື່ອຟັງການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະວິນຍານໃຫ້ໄປປະກາດໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຍອມຟັງການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະວິນຍານໃຫ້ໄປປະກາດ, ບໍ່ວ່າຈະເອີ້ນໄປບ່ອນໃດ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຈົ້າຊົງເລີ່ມປະກາດກັບຄືນຕ່າງຊາດຜ່ານການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະວິນຍານທີ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງໂດຍການສົ່ງໂປໂລແລະບາຣະນາບາໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດ. ການປະກາດຂອງໂປໂລຄັ້ງທີໜຶ່ງເລີ່ມຈາກການເຊື່ອຟັງແລະການຮັບຮູ້ຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ.

ຄຳນຳ

ຕອນຂ້ອຍຮັບໃຊ້ໃນຄະນະກຳມະການເພື່ອຊອກຫາສິດຍາພິບາຍສຳລັບໂບດພວກເຮົາ ພວກເຮົາມີກຳມະການສືບເອັດຄົນທີ່ມີປະສົບການ ແລະຄວາມຄິດເຫັນແຕກຕ່າງກັນ; ພວກເຮົາໄດ້ເອົາຈິງເອົາຈັງກັບວຽກທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້.

ພຣະວິນຍານຊົງເວົ້າກັບພວກຂ້ອຍວິທີໃດ? ຫຼື, ພວກເຮົາເອົາການອ້ອນວອນເປັນໜຶ່ງ ເຮົາເລີ່ມການປະຊຸມດ້ວຍການອ້ອນວອນແລະເຮົາປິດການປະຊຸມດ້ວຍການອ້ອນວອນ; ພວກເຮົາອ້ອນວອນຮະຫວ່າງກາງການສົນທະນາ ແລະພວກເຮົາອ້ອນວອນເວລາເວົ້າເຮື່ອງຍາກ. ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອກຳມະການແຕ່ລະຄົນ ແລະເພື່ອພັນທະກິດທຸກໆມື້. ສະມາຊິກໃນໂບດກໍອ້ອນວອນເພື່ອ; ຜ່ານການອ້ອນວອນ, ພຣະວິນຍານນຳພາຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ.

ສອງ, ພຣະວິນຍານຊົງໃຫ້ພຣະຄຳໃນໃຈຂອງພວກເຮົາເພື່ອນຳພາການຊອກ, ໂດຍສະເພາະ ສຸພາສິດ 3: 5-6 ແລະ 1 ຊາມູເອັນ 16: 7. ພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະຄຳ. ໃນທີ່ສຸດພຣະວິນຍານຊົງນຳກຳມະການທັງໝົດໃຫ້ເຫັນພ້ອມໃນຜູ້ທີ່ຈະມາຮັບໜ້າທີ່ຄົນດຽວກັນ. ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະວິນຍານຈາກຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ; ເພາະພວກກຳມະການເຮັດຕາມການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພາ

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ອອກສຽງເປັນເອກສັນຮັບເອົາບຸກຄົນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ນຳມາສເນີ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຟັງທ່ານຜູ້ນັ້ນເທສນາພຽງຄັ້ງດຽວ.

1. ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງເອີ້ນ: (ກິຈການ 13: 1-3)

ພຣະວິນຍານເຄີຍເອີ້ນໂບດຂອງທ່ານໃຫ້ອອກໄປປະກາດນອກເຂດຂອງໂບດບໍ່? ການຊົງເອີ້ນໄດ້ມາເຖິງຄຣິສຕະຈັກຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າກຳລັງນະມັສການຢູ່; ນັບວ່າເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເຫັນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະອອກໄປປະກາດໃນຕ່າງຖິ່ນ ແລະໄດ້ສົ່ງທີມປະກາດເພື່ອຈະເຮັດພັນທະກິດ .

ໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອເຊັງມີຜູ້ນຳທຳຄົນຊຶ່ງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະເປັນອາຈານ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມທຳນວາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ສ່ວນອາຈານນັ້ນມີທ້າທີ່ໃນການອະທິບາຍພຣະຄຳ. ຜູ້ນຳທຳຄົນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫລາຍ: ບາຣະນາບາເປັນຄົນເລວີແລະເປັນຄົນດີເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ (ກກ 11: 24); ຊີເມໂອນເປັນຄົນອັຟຣິກາ; ລູກີໂອມາຈາກເມືອງກິເຣເນຊຶ່ງຢູ່ພາກເໜືອຂອງອັຟຣິກາ; ມານາເອນເຕີບໃຫຍ່ໃນຄອບຄົວຂອງເຮໂຣດ; ແລະໂຊໂລທີ່ມາຈາກເມືອງຕາໂຊ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແລະຖືສິນອິດອາຫານຢູ່, ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກສົ່ງຜູ້ປະກາດອອກໄປ. ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເລືອກເອົາບາຣະນາບາແລະໂຊໂລໃຫ້ອອກໄປປະກາດໃນທີ່ຕ່າງໆ. ພຣະວິນຍານຊົງເປີດເຜີຍພຣະປະສົງວິທີໃດ? ພຣະວິນຍານອາດຈະເວົ້າກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ; ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນຄືຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຍິນການຊົງເອີ້ນແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງບາຣະນາບາກັບໂປໂລໂດຍການວາງມືໃສ່ທ່ານທັງສອງ.

ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ສແວງຫາການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານ ເຮືອງການຮັບໃຊ້ໂດຍການນະມັສການ, ການອ້ອນວອນ, ແລະການຖືສິນອິດອາຫານບໍ່? ພຣະວິນຍານຈະຊົງເອີ້ນ ຖ້າພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຟັງ. ພຣະວິນຍານຊົງເອີ້ນພວກທ່ານໃຫ້ເຮັດຫຍັງແດ່?

2. ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງສົ່ງ: (ກິຈການ 13: 4-6)

ພຣະວິນຍານຊົງສົ່ງບາຣະນາບາກັບໂຊໂລໃຫ້ອອກໄປປະກາດ (13: 4). ທ່ານທັງສອງໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງແຊລູເກັງຊຶ່ງເປັນທ່າເຮືອຂອງອັນຕີໂອເຊັງ ແລະໄດ້ລົງເຮືອສະເພົາເດີນທາງໄປເຖິງເກາະກຸບໂຣ. ບາຣະນາບາແລະໂຊໂລໄດ້ເລີ່ມປະກາດເຮືອງພຣະເຈົ້າໃນໂຮງທັມມະເທສນາຂອງຄົນຍິວ. ໂຢຮັນ ຫລືໂຢຮັນມາຣະໂກ ຜູ້ເປັນຫລານຂອງບາຣະນາບາກໍໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາເຈົ້າໄປໃນຖານະຜູ້ປະຕິບັດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຈົນທົ່ວເກາະແລະໄດ້ໄປເຖິງເມືອງປາໂຟ. ໃນເມືອງນັ້ນພວກຜູ້ປະກາດໄດ້ພົບຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ບາຣະເຢຊູ, ລາວເປັນຄົນຊາວຍິວທີ່ເປັນໝໍມິນແລະຜູ້ທຳນວາຍປອມ; ລາວໄດ້ຕໍ່ຕ້ານການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງບາຣະນາບາແລະໂຊໂລກັບຜູ້ປົກຄອງຊື່ເຊຄີໂອໂປໂລ.

ໂຊໂລຊຶ່ງເຕັມດ້ວຍພຣະວິນຍານຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ໝໍ້ມົນນັ້ນແລະໄດ້ສັ່ງວ່າ, "ຕົວຈະຕາບອດບໍ່ເຫັນຕາເວັນຈົນເຖິງເວລາກຳນົດ." ໃນຂະນະນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໝໍ້ມົນນັ້ນຕາບອດ; ສ່ວນຜູ້ປົກຄອງ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນກໍມີຄວາມເຊື່ອ "ແລະອັດສະຈັນໃຈເພາະໂອວາດຄຳສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (13: 12). ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍອມຮັບການຮັບໃຊ້ຂອງບາຣະນາບາແລະໂຊໂລ ການປະກາດໃນເຂດກຣີກແລະໂຣມັນໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ; ພວກເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າໂຊໂລໄດ້ປ່ຽນຊື່ໃຫມ່ວ່າໂປໂລ ຊຶ່ງອາດຈະເປັນຊື່ໃນພາສາໂຣມັນຂອງທ່ານເອງ. ນອກນັ້ນການໃຊ້ຊື່ທີ່ເປັນພາສາໂຣມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ການພົວພັນກັບຄົນເຂດນັ້ນງ່າຍຂຶ້ນ.

3. ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸນຮູ້ຊົງເປີດປະຕູ: (ກິຈການ 13: 13-15)

ພວກຜູ້ປະກາດໄດ້ລົງເຮືອຈາກເມືອງປາໂຟ ເດີນທາງໄປເຖິງເມືອງປາຟີເລັງຊຶ່ງເປັນຊາຍຝັ່ງຂອງຕູຣະກີໃນປັດຈຸບັນ. ໂປໂລໄດ້ແຍກຕົວອອກຈາກທີມງານແລະເດີນທາງກັບເມືອງຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຫລັງຈາກຢຸດທີ່ເມືອງເປເຄທ໌ອຍນຶ່ງ, ໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ຈົນໄປເຖິງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງໃນແຂວງປີຊີເດັງ. ໃນວັນຊະບາໂຕ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມໃນໂຮງທັມມະເທສນາ. ຫລັງຈາກການອ່ານພຣະບັດຍັດແລະທັງສີຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລ້ວ, ຜູ້ປົກຄອງໂຮງທັມໄດ້ໃຫ້ໂອກາດບາຣະນາບາແລະໂປໂລເພື່ອໝູນໃຈປະຊາຊົນ; ໂປໂລໄດ້ຍືນຂຶ້ນເພື່ອເທສນາ.

ໂປໂລເລີ້ມບົດເທດໂດຍເວົ້າເຖິງການຊົງຖະຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ໂປໂລຈົບການແບ່ງປັນດ້ວຍພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບດາວິດ; ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກສາພຣະສັນຍາໂດຍປະທານ "ພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນຄືພຣະເຢຊູອອກມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ" (13: 23). ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຮື່ອງຂ່າວປະເສີດຄື: ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້, ແລະຊົງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ; ພຣະອົງໄດ້ປາກົດໃຫ້ຫລາຍຄົນເຫັນ. ໂປໂລແນະນຳໃຫ້ຜູ້ຟັງໄດ້ເຊື່ອເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການອະພິຍຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ທ່ານໄດ້ເຕືອນເຖິງອັນຕະລາຍສຳລັບຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດ. ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ທຸກໂອກາດເພື່ອປະກາດພຣະເຢຊູວ່າຊົງເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ ທ່ານຖືໂອກາດປະກາດພຣະຄຣິດບໍ່ ເວລາພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງເປີດປະຕູໃຫ້?

4. ພຣະວິນຍານຊົງໃຫ້ຄວາມກ້າ: (ກິຈການ 13: 42-52)

ເປັນຫຍັງພວກສາວິກທີ່ໄດ້ພາກັນລີ້ຢູ່ເວລາພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນໃຈກ້າຫລັງຈາກວັນເພັ່ນເຕຄໍສະເຕ? ພຣະວິນຍານຊົງລົງມາແລະໃຫ້ຮິດອຳນາດແກ່ພວກເຂົາ (ກກ 2); ພຣະວິນຍານຊົງໃຫ້ຄວາມກ້າແກ່ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ.

ຫລັງຈາກການເທສນາ, ໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ພາກັນອອກຈາກໂຮງທັມ ແຕ່ປະຊາຊົນໄດ້ຂໍໃຫ້ທ່ານກັບມາເລົ່າເຮື່ອງຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຟັງອີກໃນວັນຊະບາໂຕທັ້ນ. ຄົນຍິວແລະຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ຫລາຍຄົນພາກັນຕິດຕາມໂປໂລແລະບາຣະນາບາ; ທ່ານທັງສອງໄດ້ໝູນໃຈພວກເຂົາໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລເຊື່ອໝັ້ນວ່າຄວາມພົ້ນໄດ້ມາໂດຍທາງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າແລະໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ (ອຟຂ

2: 8-9). ວັນຊະບາໂຕຕໍ່ມາ, ຄົນທັງເມືອງໄດ້ພາກັນມາຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ຄົນຕ່າງຊາດມີຈຳນວນ ຫລາຍກວ່າຄົນຍິວ ຈົນເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ນຳຊາວຍິວເກີດການອິດສາ; ພວກຜູ້ນຳເຫລົ່ານັ້ນພາກັນສອນຕໍ່ສູ້ຂ່າວ ປະເສີດແລະພາກັນປະຕິເສດວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພຣະຜູ້ໂຕໃຫ້ພື້ນ (ພຣະເມຊີອາ).

ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງໃຫ້ຄວາມໃຈກ້າແກ່ໂປໂລແລະບາຣະນາບາ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ຄົນຍິວທີ່ປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດ; ເພາະການປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດ, ພວກຍິວໄດ້ພິພາກສາພວກຕົນເອງ. ໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ປະກາດວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກຕົນໃຫ້ນຳຂ່າວປະເສີດໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ ໂດຍອ້າງເຖິງພຣະທັມເອຊາຢາ 49:6. ຄຳ ເວົ້າຂອງພວກຜູ້ປະກາດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະຫລາຍໆຄົນທີ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໝາຍໄວ້ກໍມາຮັບເຊື່ອ (13: 48).

ພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄປທົ່ວຂົງເຂດນັ້ນ; ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ ຜູ້ນຳຊາວຍິວໄດ້ເກີດມີການອິດສາຫລາຍຂຶ້ນ; ພວກເຂົາໄດ້ຍິວະຍົງໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີກຽດຕິຍົດຊຶ່ງຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ກໍ່ການຂົ່ມເຫັງໂປໂລແລະບາຣະນາບາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ທ່ານທັງສອງໃຫ້ອອກຈາກເຂດນັ້ນ ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາໄດ້ "ສັ່ນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕິນອອກແລ້ວກໍໄປຍັງເມືອງອີໂກນີອິນ" (13:51) ການຖືກຂົ່ມເຫັງ ຫຼື ຍ້ານຖືກປະຕິເສດເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນບໍ່ກ້າປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ແຕ່ພຣະວິນຍານຈະຊົງໃຫ້ຄວາມໃຈກ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ພວກເຮົາສັງເກດເຫັນບ່ອນນະມັສການຂອງສາສນາຕ່າງໆໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຖ້າມາກາງພວກເຮົາ; ນອກນັ້ນກໍມີ ສະຖານທີ່ບັນເທີງແລະຮ້ານຂາຍເຄື່ອງຂອງຕັ້ງຢູ່ທຸກມຸມເມືອງ; ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການປະກາດຂອງພວກເຮົາອາດຈະເລີ້ມຈາກຂ້າງບ້ານ. ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ເຊື່ອ ຟັງການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະວິນຍານ; ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່? ພວກເຮົາອາດ ຈະບໍ່ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູເອີ້ນເຮົາໃຫ້ໄປເປັນຜູ້ປະກາດ; ແຕ່ພວກເຮົາທຸກຄົນມີໜ້າທີ່ໃນການປະກາດແລະການ ສ້າງສາວິກ (ມທ 28: 19-20). ໃຫ້ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະວິນຍານຜູ້ສາມາດເປີດໂອກາດໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດບໍ່? ຖ້າບໍ່ໃຫ້ອະທິບາຍ.
2. ເວລາໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄປປະກາດ, ບາງຄົນຮັບເຊື່ອ ແລະບາງຄົນປະຕິເສດ. ການຕັດສິນ ໃຈເປັນໜ້າທີ່ຂອງບຸກຄົນ, ບໍ່ແມ່ນວຽກເຮົາ; ວຽກທ່ານແມ່ນຫຍັງ?
3. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານເມີນເສີຍຕໍ່ການຊົງເອີ້ນ? ທ່ານຈະຍົກສິ່ງນັ້ນອອກໄດ້ຢ່າງໃດ?
4. ທ່ານຈະຕ້ອງໄປປະກາດກັບໃຜແດ່? ໂບດໃຫ້ໂອກາດທ່ານບໍ່? ທ່ານຈະອາສາສມັກໄປບໍ່?
5. ມີຫຍັງທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ກົດກັນໃນໂບດຂອງທ່ານ? ທ່ານຈະຊ່ວຍປ່ຽນແປງໄດ້ແນວໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 9

ເສລີພາບ ຫລື ກົດລະບຽບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 15: 1-29

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 15

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການປະຊຸມໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມເລືອກເສລີພາບ ແທນທີ່ຈະເລືອກກົດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄ້ວາ: ແມ່ນຫຍັງແດ່ຄືສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມພົ້ນ ແລະສິ່ງທີ່ປະກອບໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າພຣະຄຣິດແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ແລະສິ່ງທີ່ປະກອບໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ.

ອ່ານລວບ: ພວກຟາຣີຊາຍທີ່ເຊື່ອແລ້ວເນັ້ນໃຫ້ພວກຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຊື່ອນັ້ນຕ້ອງເຊື່ອຟັງບັນຍັດຂອງຄົນຍິວ ແລະເຊື່ອພຣະຄຣິດຈຶ່ງຈະຖືວ່າເປັນຄຣິສຕຽນ. ການປະຊຸມໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຮັບເປັນມະຕິວ່າພຣະຄຣິດແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງຄືສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມພົ້ນ ແລະການເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ຄຳນຳ

ເດເຮັກຖືສາສນາມຸສລິມແລະລາວເປັນຄົນທີ່ມັກຊ່ວຍຄົນອື່ນໆ. ມີເທື່ອນຶ່ງເດເຮັກຂັບຣິດສອງຊົ່ວໂມງເພື່ອໄປຊື້ເຂົ້າປຸກໄກ່ໃຫ້ຄົນຊະຣາຜູ້ນຶ່ງທີ່ເປັນເຂີຍກັນ; ເດເຮັກຮູ້ວ່າຄົນຊະຣາຜູ້ນີ້ມັກອາຫານນັ້ນຫລາຍ. ເດເຮັກສະແດງຄວາມຮັກກັບເພື່ອນໆທີ່ເປັນຄົນຄຣິສຕຽນ; ລາວປະຕິບັດຕາມຄຳສອນໃນອິສລາມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ອິສລາມສອນວ່າຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຮັດສິ່ງດີຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ, ບໍ່ພຽງເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ; ມຸສລິມເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຕ້ອງເຮັດການດີເພື່ອຈະໄດ້ໄປສວັນ. ຂ້ອຍບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເດເຮັກມີສ່ວນກັບການປະພຶດຫລືບໍ່?

ຂ້ອຍຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະຄຳພີຄຣິສຕຽນເນັ້ນເຮືອງພຣະຄຸນ: ພຣະເຈົ້າຊົງໄປດປານເຖິງວ່າພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຫລືຕ້ອງເຮັດການດີກ່ອນເພື່ອຈະໄດ້ຄວາມພົ້ນ; ການທຳງານເພື່ອຈະໄດ້ຄວາມພົ້ນແມ່ນກົດລະບຽບ ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມພົ້ນໂດຍພຣະຄຸນ ຄວາມພົ້ນເປັນຂອງປະທານຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມເຊື່ອໃຫ້ເສລີພາບ-ເສລີຈາກການທີ່ຕ້ອງເຮັດຕາມກົດລະບຽບ ຫລືເຮັດການດີເພື່ອຈະໄດ້ຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ. ເສລີພາບບໍ່ແມ່ນເສລີທີ່ຈະເຮັດບາບ; ແຕ່ແມ່ນການສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຊາແລະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງພໍພຣະທັຍ.

1. ພຣະຄຸນຖືກທຳທາຍ: (ກິຈການ 15: 1-5)

ເວລາຂ້ອຍໄປຢ້ຽມໂບດໝູ່ຜູ້ນຶ່ງ, ແມັງສິດຍາພິບານປລາດໃຈທີ່ເຫັນຂ້ອງແຕ່ງໜ້າ; ນາງບອກວ່າຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈິງຈະບໍ່ເຮັດຢ່າງຊາວໂລກ. ໃນຕອນນັ້ນ, ຂ້ອຍບໍ່ແນ່ໃຈວ່ານາງໄດ້ຖາມເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ອຍ ຫລື

ນາງໄດ້ທ້າທາຍເຮືອງຄວາມພົ້ນໂດຍພຣະຄຸນ?

ການປະກາດຄັ້ງທີໜຶ່ງຂອງໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ກັບມາຢຸດທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ; ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ລາຍງານພັນທະກົດຕ່າງໆໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກ ແລະໄດ້ກ່າວເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດປະຕູການປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢຸດພັກທີ່ອັນຕີໂອເຊັງເປັນເວລາຍາວສົມຄວນ.

ໃນເວລາຕໍ່ມາ, ມີຄົນຍິວທີ່ເຊື່ອໄດ້ເດີນທາງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະໄດ້ເຫັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຊື່ອຫລາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ; ພວກຟາຣີຊາຍທີ່ເຊື່ອສອນວ່າພິທີຕັດເປັນພາກສຳຄັນຂອງຄວາມພົ້ນ ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄືວ່າຄົນຕ່າງຊາດຈະຕ້ອງເປັນຍິວກ່ອນຈຶ່ງຈະເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້; ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ມີການໂຕ້ຖຽງກັນລະຫວ່າງຄົນຍິວທີ່ເຊື່ອແລະພວກຜູ້ປະກາດເຊັ່ນໂປໂລແລະບາຣະນາບາ. ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ພວກຜູ້ນຳຈຶ່ງຕົກລົງສົ່ງໂປໂລ, ບາຣະນາບາ, ແລະຄະນະໃຫ້ໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອພິຈາຣະນາແກ້ໄຂບັນຫາ. ຂະນະທີ່ເດີນທາງ, ໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ມີໂອກາດໝູນໃຈພວກຜູ້ເຊື່ອໃນແຂວງຟອຍນິເກແລະແຂວງຊາມາເຮັງ.

ພວກຄົນຍິວທີ່ເຊື່ອຮັບຮູ້ເຮືອງຄວາມພົ້ນຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ແນ່ໃຈວິທີທີ່ຈະໄປເຖິງຄວາມພົ້ນ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ທ້າທາຍເຮືອງ "ພຣະຄຸນ" ຢ່າງດຽວຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ; ພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເພີ່ມພິທີຕັດໃຫ້ພວກຄົນຕ່າງຊາດເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກ. ທ່ານເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນໄດ້?

2. ພຣະຄຸນຖືກພິຈາຣະນາ: (ກິຈກາມ 15: 16-21)

ກິຈກາມ 15 ເປັນຕົວຢ່າງຂອງການພິຈາຣະນາເຮືອງຫລັກຄວາມເຊື່ອຖ້າມາກາງຜູ້ເຊື່ອທີ່ມີຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງກັນ; ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ "ການປະຊຸມໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ." ກອງປະຊຸມໄດ້ພົບບັນຫາໃຫຍ່; ມະຕິທີ່ອອກມາຈະມີຜົນກະທົບການປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ. ການປະຊຸມຄັ້ງນີ້ໄດ້ໃຊ້ເວລາ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນມີສ່ວນອອກຄວາມເຫັນ; ເປໂຕ ແລະຜູ້ນຳຫລາຍຄົນໄດ້ໃຫ້ຄຳພາຍານສ່ວນຕົວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເປໂຕໃຫ້ປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ (ກິຈກາມ 10). ໃນຕອນນີ້ ຫລາຍຄົນມີໂອກາດໄດ້ຍິນຈາກຕົວທ່ານເອງ.

ເປໂຕໄດ້ເຕືອນທີ່ປະຊຸມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳງານໃນຊີວິດຂອງໂກເນລີໂອຊຶ່ງເປັນຄົນຕ່າງຊາດ; ແລະພຣະອົງຊົງຮັບຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ເປໂຕໄດ້ຮັບບົດຮຽນຫລາຍໆຢ່າງຈາກປະສົບການ; ທ່ານຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເບິ່ງຈິດໃຈ, ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເບິ່ງຂ້າງນອກເຊັ່ນພິທີຕັດ; ພຣະອົງສະແດງພຣະຄຸນຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຕົ້າໂຮມຢູ່ບ້ານຂອງໂກເນລີໂອ ແລະໄດ້ໃຫ້ພຣະວິນຍານກັບພວກເຂົາ, ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຄົນຍິວ. ເປໂຕຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງອະພິຍຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ການທີ່ຈະໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດມາຮັບພິທີຕັດແລະຖືຮັກສາບັນບັດຂອງໂມເຊກ່ອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນນັ້ນແມ່ນເປັນການທົດລອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະຄົນຍິວກໍບໍ່ສາມາດຮັກສາພຣະບັນຍັດເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ພົ້ນ; ເປໂຕເນັ້ນວ່າແມ່ນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ໄຜດຄົນຍິວ ແລະຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ຫລັງຈາກເປໂຕກ່າວຈົບ, ທີ່ປະຊຸມມິດງຽບ. ຫລັງຈາກນັ້ນບາຣະນາບາແລະໂປໂລກໍໄດ້ລາຍງາຍສິ່ງອັສຈັນ ຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳຜ່ານການປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ; ທ່ານທັງສອງໄດ້ເນັ້ນເຣື່ອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊົງທຳການອັສຈັນຖ້າມກາງຄົນຕ່າງຊາດ.

ຢາໂກໂບສລຸບການສົນທະນາແລະໄດ້ອ້າງເຖິງຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນອາໂມດ 9: 11-12. ໂດຍ ທາງພຣະຄຣິດພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຄົນຍິວ ແລະຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ເປັນໄພ່ພົນດຽວກັນ. ຢາໂກໂບປະກາດ ຄວາມເຫັນຂອງທີ່ປະຊຸມວ່າຈະບໍ່ບັງຄັບຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ຮັບພິທີຕັດຫລືຖືຮັກສາບັນຍັດຂອງໂມເຊ; ຫລັກ ຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ: ຄວາມພົ້ນໂດຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ.

ຢາໂກໂບຜູ້ນັບຖືບັດຍັດຂອງຄົນຍິວຢ່າງເຄັ່ງຄັດບໍ່ຍອມເຂົ້າຂ້າງພວກຟາຣີຊາຍທີ່ມາເຊື່ອ. ທ່ານແນະນຳທີ່ ປະຊຸມໃຫ້ຂຽນຈົດໝາຍຫາຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງສີ່ຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້: 1. ໃຫ້ເວັ້ນເສັ້ງຈາກສິ່ງຊົ່ວມົວ ໝອງເນື່ອງດ້ວຍພຣະທຽມ, 2. ຈາກການຫລິ້ນຊູ້, 3. ຈາກການກິນສັດຕາຍຮັດຄຳ, ແລະ 4. ຈາກການກິນ ເລືອດ. ການຖືຮັກສາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຄົນຍິວທີ່ເຊື່ອແລະຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ສາມາດ ສາມັກຄີທັມກັນ ແລະຮ່ວມໂຕະກັນໄດ້.

3. ພຣະຄຸນຖືກຮັບຮູ້: (ກິຈການ 15: 22-29)

ພວກອັຄສາວິກແລະພວກເຖົ້າແກ່ໄດ້ເຫັນພ້ອມກັບຄຳສເນີຂອງຢາໂກໂບເຣື່ອງສິ່ງຈົດໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກ ທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ຄຳເຫັນຂອງທີ່ປະຊຸມເປັນຊັບຊະນະສຳລັບທຸກຝ່າຍ: ຄົນຕ່າງຊາດບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແບກ ພາຣະເຣື່ອງຮັກສາບັດຍັດ; ການສັ່ງສອນຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳເຫັນຂອງທີ່ປະຊຸມສີ່ຢ່າງກໍເປັນຊັບຊະ ນະສຳລັບຄົນຍິວ ເພາະພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າການສາມັກຄີທັມກັບຄຣິສຕຽນຕ່າງຊາດຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກຕົນ ຕ້ອງມົວໝອງ (ອົງຕາມບັດຍັດຂອງໂມເຊ).

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ສິ່ງຈົດໝາຍໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງແຂວງຊີເຣັງຜ່ານທາງ ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາ, ນອກນັ້ນຍັງມີຜູ້ແທນຈາກເຢຣູຊາເລັມສອງຄົນຕິດຕາມໄປຄືຢູດາຜູ້ມີຊື່ວ່າບາຣະ ຊາບາ ແລະຊີລາ. ພຣະຄັມພິກ່າວວ່າ, "ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງເຫັນດີພ້ອມດ້ວຍພວກເຮົາວ່າ ຈະບໍ່ວາງພາ ຣະໜັກໃດໆໃສ່ພວກທ່ານ ນອກຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ຈຳເປັນ" (ກາຈກ 15: 28).

ຄຳເຫັນຂອງການປະຊຸມທີ່ເຢຣູຊາເລັມເປັນບາດກ້າວສຳຄັນສຳລັບສາສນາຄຣິສ. ໂດຍສະເພາະເຣື່ອງ "ເສ ຣີພາບ ຫລືກົດລະບຽບ" ເພາະສິ່ງນີ້ສາມາດສ້າງຄວາມແບ່ງແຍກຄຣິສຕະຈັກໃນສມັຍແລກ ແລະສາມາດ ທຳລາຍການປະກາດກັບຄົນຕ່າງຊາດ ຊຶ່ງເປັນການຍັບຍັ້ງການຂຍາຍຕົວຂອງຂ່າວປະເສີດ. ຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນ ໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະໄດ້ຮັບຮອງວ່າພຣະເຢຊູແລະພຣະຄຸນເປັນເຣື່ອງຈຳເປັນສຳລັບຄວາມລອດ ພົ້ນ. ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ່າວປະເສີດໄດ້ແຜ່ອອກໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ (ກາຈກ 1: 8).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ບັນຫາຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍແລກເຮືອງເສຣີພາບ ຫລືກົດລະບຽບຍັງເປັນບັນຫາສຳຄັນສຳລັບພວກເຮົາ ໃນປັດຈຸບັນ; ບາງທີພວກເຮົາອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງ "ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ." ຫລາຍຄົນຍັງຄິດວ່າເຮົາ ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍເພື່ອຈະໄດ້ຄວາມພົ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງສະແດງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ພຣະອົງໂດຍສິ່ງພຣະຄຣິດມາຕາຍເພື່ອເຮົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ (ໂຣມ 5: 8). ຄວາມ ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດຢ່າງດຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍໃນຕົວເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນການດີທີ່ເຮົາເຮັດ.

ພວກເຮົາມີເສຣີພາບໃນພຣະຄຣິດ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ມີເສຣີທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງຫລືເຮັດຜິດບາບ. ເສຣີພາບຈະຕ້ອງ ເປັນສິ່ງທີ່ໝູນໃຈໃຫ້ພວກເຮົາຮັກພຣະອົງແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ບົດຮຽນນີ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ພິສູດຕົນເອງ ວ່າພວກເຮົາຍັງສອນຄົນອື່ນເຮືອງກົດລະບຽບ ຫລືສອນເຮືອງເສຣີພາບໃນພຣະຄຣິດ; ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຮູ້ ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະແບ່ງປັນຂ່າວດີທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດມະນຸດໄດ້ໃຫ້ກັບໂລກນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ກົດລະບຽບຍັງເປັນບັນຫາໃນໂບດທຸກມື້ນີ້ບໍ່? ທ່ານເຄີຍເຫັນບາງຄົນເອົາລະບຽບທີ່ມະນຸດເຮັດເອງ ມາເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນບໍ່? ຖ້າເຄີຍ, ຊ່ວຍອະທິບາຍ.
2. ທ່ານເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າຖ້າທ່ານໄດ້ເຮັດບາງຢ່າງ ທ່ານຈະມີຄວາມພົ້ນໃຈໃນຄວາມພົ້ນຂອງຕົວເອງ? ສິ່ງນັ້ນໆໄດ້ຊ່ວຍ ຫລືໄດ້ເປັນອຸປະສັກໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານ? ໃຫ້ອະທິບາຍ.
3. ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ຫຍັງແດ່ຈາກການປະຊຸມໃນເຢຣູຊາເລັມໃນການສແວງຫານ້ຳພຣະທັຍ ພຣະເຈົ້າ ເວລາມີຄວາມຂັດແຍ່ງກັນໃນປັດຈຸບັນ? ແນະນຳຫລັກການທີ່ພວກເຮົາເຮົາໄດ້ໃຊ້.
4. ຄຣິສຕະຈັກສາມາດເອົາຕາອອກຈາກພຣະເຢຊູແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງວິທີໃດແດ່? ມີຫຍັງແດ່ ທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ຄົນໃນຄຸກສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ກິຈການ 16:11-34
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ກິຈການ 16
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລແລະຊີລາຖືກຄຸກຍ້ອນເຊື່ອພຣະເຢຊູນັ້ນທ່ານທັງສອງໄດ້ນຳຄົນໃນຄຸກເຊື່ອພຣະເຢຊູຄືກັນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຈະເອົາການຖືກຂົ່ມເຫງ ເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ຕ້ອງປາກແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອຊ່ອຍເຮົາຕັ້ງໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອໃນທຸກກໍລະນີ.

ບົດນຳ.

ໃນການເດີນທາງປະກາດຂອງໂປໂລຖືກວິສອງມີບັນຫາຍ້ອນເຈົ້າໜ້າທີ່ຈອມຈັກກະພັດໂຮມັນໃຊ້ອຳນາດຂົ່ມຂູ່ແລະຈັບທັງໂປໂລແລະຊີລາຜູ້ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານໄປຂັງຄຸກ ແຕ່ທັງສອງໄດ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອຢ່າງແຂງແຮງຈົນຄົນໃນຄຸກເຫັນພຣະເຢຊູໃນທ່ານທັງສອງ.

ປີ 2015 ໄດ້ມີໂທຣະສັບລາຍງານການຖືກຂົ່ມເຫງຈາກປະເທດອິນເດັງໃນປີດຽວເທົ່ານັ້ນມີກວ່າ 11000 ຄົນຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ ເນື່ອງຈາກວ່າອິນເດັງເປັນປະເທດທີ່ຖືສາສນາຮິນດູ, ເຂົາໄດ້ຈັບແລະຈູດເຜົາບ້ານເຮືອນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້, ເຂົາຈັບເອົາເມັງຜູ້ຮັບໃຊ້ໄປເຮັດອານາຈານ, ເຂົາໄດ້ຂ້າຕີບັນດາລູກຜູ້ຮັບໃຊ້, ເຂົາພາກັນໄປຈູດເຜົາໂບດ ແຕ່ທາງຮາຊການບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມເປັນທັມໃນເຮືອງນີ້ເລີຍ. ໃນປະເທດອະເມຣິກາເຮົາແລ້ວບໍ່ເຫັນວ່າມີການຂົ່ມເຫງແນວນີ້, ຫາກມີການຂົ່ມເຫງແນວນີ້ເກີດຂຶ້ນເຮົາຈະອິດທິນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງນີ້ກົດຂວາງ ຫລືຍັບຍັ້ງບໍ່ໃຫ້ເຮົາປະກາດຂ່າວປະເສີດບໍ່? ໂປໂລແລະຊີລາເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານບໍ່ໄດ້ຢຸດປະກາດໃນຖ້າມາກາງຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ ແມ່ນແຕ່ຖືກກັກຂັງກໍຍັງປະກາດໃນຄຸກກັກຂັງແຫ່ງນັ້ນ.

1. ຜົນຂອງການເປັນພະຍານ: (ກິຈການ16:11-15)

ໂປໂລແລະຊີລາພາກັນທ່ອງທ່ຽວເທສນາໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ແຂວງຊີເຣັງ ຫລັງຈາກປະຊຸມຫລວງທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ດັ່ງທີ່ເຫັນໃນຂໍ້ 9 ນັ້ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫ້າມໂປໂລບໍ່ໃຫ້ປະກາດໃນແຂວງອາເຊັງ ເພາະມີການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງຢ່າງໜັກ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂປໂລເຫັນນິມິດໃຫ້ໄປເມືອງມາເກໂດເນັງ ເຂດແດນເອີຣົບ ແລ້ວທ່ານທັງສອງກໍໄປເມືອງມາເກໂດເນັງຕາມນິມິດນັ້ນ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເດີນທາງດ້ວຍເຮືອສະເພົາ (ເຮືອໃບລົມ) ຈາກເມືອງໂທອາດ

ຜ່ານເມືອງຊາມາທາເກ ຜ່ານເມືອງເນອາໂປລີ, ຜ່ານເມືອງຟິລິປປອຍ ເຂົ້າໄປເຂດແດນມາເກໂດເນັງ ແລ້ວ
ກໍພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລາຍວັນ ເພື່ອລໍຖ້າວັນສະບາໂຕ.

ວັນນຶ່ງໂປໂລແລະຊີລາພາກັນໄປຍັງຝັ່ງແມ່ນ້ຳເພື່ອຊອກຫາບ່ອນໄຫວ້ວອນ ເພາະວ່າທີ່ຈະໄຫວ້ວອນໃນ
ບ່ອນທີ່ພວກເພິ່ນພັກເຊົານັ້ນເປັນເຂດແດນເມືອງຟິລິປປອຍທີ່ມີຂໍ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພວກນັບຖືພຣະອື່ນ ຫລືສາສນາ
ອື່ນທີ່ຈະເວົ້າຫລິນະມັສການໃນເຂດນັ້ນ. ເມື່ອໂປໂລໄປເຖິງຝັ່ງແມ່ນ້ຳກໍເຫັນພວກຜູ້ຍິງກຸ່ມນ້ອຍກຸ່ມນຶ່ງພາ
ກັນມານຶ່ງໂຮມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໂປໂລໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພວກແມ່ຍິງແລະນຶ່ງຮ່ວມກັບເຂົາ ແລ້ວກໍເທສນາໃຫ້ເຂົາ
ຟັງ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂປໂລມີຈິດໃຈກ້າຫານທີ່ຈະເຂົ້າໄປຍັງກຸ່ມແມ່ຍິງແລ້ວເວົ້າພຣະທັມ
ໃຫ້ເຂົາຟັງໂດຍໂປໂລເອງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຜູ້ໃດໃນກຸ່ມນັ້ນມາກ່ອນ. ໃນນັ້ນມີຍິງຄົນນຶ່ງຊື່ລີເດັງ ເປັນຜູ້ຕັ້ງໃຈຟັງ,
ພຣະຄັມພິບອກວ່າລາວເປັນຄົນຍຳເກງພຣະເຈົ້າ, ລາວໄດ້ຕັ້ງໃຈຟັງຈົນລາວເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຂອງເທສນາ
ຈາກໂປໂລ "ແລະມີຍິງຄົນນຶ່ງຊື່ລີເດັງມາຈາກເມືອງທົວເຕຣາ ເປັນຄົນຂາຍຜ້າສີມ່ວງອ່ອນ ນາງມີໃຈຢາ
ເກງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອນາງຟັງເຮົາຢູ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຂຈິດໃຈຂອງນາງໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ໂປໂລກຳລັງ
ກ່າວນັ້ນ" (ຂໍ້ 14). ມາເຖິງຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າລະນຶກເຖິງຄຳສຸພາສິດກ່າວວ່າ "ທາງທີ່ພາໃຫ້ເກີດ
ຄວາມຮູ້ນັ້ນ ຄືກ່ອນອື່ນພວກເຈົ້າຕ້ອງຍຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄົນໂງ່ມັກປມາດປັນຍາ ແລະບໍ່ຍອມສຶກສາ
ຮຳຮຽນ" (ສຸພາສິດ 1:7).

ໃນວັນນັ້ນເອງນາງລີເດັງ ແມ່ຄ້າຂາຍຜ້າຣາຄາແພງຈຶ່ງຮັບເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ເພາະການຍຳເກງແລະຕັ້ງໃຈຟັງ
ແລະພຣະພອນຂອງການຍຳເກງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕົກໃສ່ນາງຄົນດຽວ ທັງຄອບຄົວເຮືອນຂອງນາງກໍ
ພົ້ນດ້ວຍ " ນາງພ້ອມກັບໄທເຮືອນຂອງຕົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ " (ຂໍ້ 15ກ). ກະສັດຊະໂລໂມນໄດ້ກ່າວເປັນ
ຄຳສຸພາສິດນັ້ນເປັນຄວາມຈິງທຸກປະການ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຈະເຂົ້າໃຈແລະເອົາມາປະຕິບັດໄດ້. ສຳລັບ
ນາງລີເດັງໄດ້ຟັງຄຳເທສນາຈາກໂປໂລຄັ້ງດຽວກໍເຊື່ອ ແລະເຂົ້າໃຈນັ້ນເປັນເພາະວ່າລາວມີຄວາມຍຳເກງ
ພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ, ເມື່ອລາວຍຳເກງພຣະເຈົ້າລາວກໍເກີດຄວາມຮູ້ເຮື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມທີ່ກະສັດໂຊໂລ
ໂມນກ່າວ ເມື່ອລາວເກີດຄວາມຮູ້ແລ້ວຄວາມຮູ້ນັ້ນຊ່ອຍໃຫ້ລາວເຂົ້າໃຈ ເມື່ອລາວເຂົ້າໃຈລາວກໍຮັບເຊື່ອ
ແລະຊັກຊວນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວເຊື່ອດ້ວຍ. ນີ້ແທລະຄືໝາກຜົນຂອງການປະກາດດ້ວຍຄວາມກ້າ
ຫານ ແລະໝາກຜົນຂອງການຟັງດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ແລະດ້ວຍຄວາມໂຄຣບນັບຖື. ນອກຈາກນັ້ນ ເຮົາ
ຍັງເຫັນຄວາມຮັກຫ່ວງໃຍຂອງຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ ເຊັ່ນນາງລີເດັງໄດ້ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ໂປໂລໄດ້ໄປພັກເຊົາທີ່ບ້ານຂອງ
ລາວດ້ວຍໃຈເຫຼືອມໃສສັດທາອີກດ້ວຍ.

2. ການເປັນພະຍານອາດມີຜູ້ບໍ່ມັກ: (ກິຈການ 16:16-21)

ກ່ອນອື່ນເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄົນເຮົາເຖິງຈະເຮັດດີ, ເວົ້າດີປານໃດກໍຕາມ ຜູ້ບໍ່ມັກກໍຍ່ອມຈະບໍ່ມັກແລະຊອກ
ຫາແນວຕິຕ່າງໆນາໆ, ແຕ່ລາງຄົນຈະເປັນຄົນແນວໃດກໍຕາມກະຍັງມີຄົນມັກລາວຢູ່ດີ. ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເຮົາ
ເຊື່ອວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ, ຍອດມະນຸດ ກະຍັງມີຄົນຈຳນວນນຶ່ງບໍ່ມັກຈົນນຳເອົາພຣະອົງໄປຂ້າທີ່ໄມ້ກາງແຂນ
ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຢ່ານ້ອຍໃຈເມື່ອຄົນບໍ່ມັກເຮົາ ຫລືບໍ່ຟັງເຮົາເມື່ອເຮົາກ່າວເຮື່ອງພຣະເຢຊູດ້ວຍໃຈອ່ອນສຸ

ພາບ, ເຮົາມີໜ້າທີ່ກ່າວກ່າວໄປ ຢ່າເອົາເຮືອງຄົນບໍ່ມັກ ຫລືຄົນຫາເຮືອງໃສ່ມາເປັນເຮືອງສ່ວນຕົວກໍແລ້ວ ກັນ ແລະໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ທີ່ກ່າວແມ່ນກ່າວໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູ ສ່ວນຄົນຈະມັກ ແລະຮັບເອົາ ຫລື ຄົນບໍ່ມັກແລະປະຕິເສດນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເຂົາເຈົ້າປະຕິເສດເຮົາ ແຕ່ແມ່ນປະຕິເສດພຣະເຢຊູຕ່າງຫາກ. ເພື່ອ ຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມຄວນກັບໄປອ່ານ ກິຈການທີ່ກ່າວວ່າ "ເມື່ອໂຊໂລກຳລັງເດີນທາງໃກ້ຈະເຖິງເມືອງດາມາ ເຊ ໃນທັນໃດນັ້ນມີແສງສວ່າງມາບມາຈາກພ້າອ້ອມຮອບຕົວທ່ານໂຊໂລຈຶ່ງລົ້ມລົງເທິງດິນແລະໄດ້ຍິນພຣະ ສຸຣະສຽງອັນນຶ່ງດັງມາວ່າ, "ໂຊໂລ, ໂຊໂລເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງເຮົາ?" (ກິຈການ 9:3-4).

ຄັ້ງນຶ່ງພຣະເຢຊູເທສນາທີ່ພຣະວິຫານເມືອງນາຊາເຣັດບ້ານເກີດຂອງພຣະອົງ ເຂົາກະຍັງຄຽດແຄ້ນຢາກຂ້າ ພຣະອົງເສັງໃນວັນນັ້ນ " ເມື່ອຄົນທັງປວງໃນໂຮງທັມໄດ້ຍິນດັງນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດ ເຂົາຈຶ່ງພາກັນ ລຸກຂົ້ນຊຸກພຣະອົງອອກຈາກເມືອງ ແລະນຳພຣະອົງໄປຍັງແງ່ຜາຊັນບ່ອນໂນນເມືອງເຂົາຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອ ໝາຍຈະຊຸກພຣະອົງລົງ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຢ່າງຜ່ານຖ້ຳມາກາງເຂົາພົ້ນໄປ" (ລູກາ 4:28-30). ພຣະເຢຊູຖືກປະ ຕິເສດໃນແຖວບ້ານເກີດຂອງພຣະອົງແນວໃດນັ້ນ ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນສັມຍນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນບ້ານ ຂອງຕົນຄືກັນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະທັມມັດທາຍວ່າ "ສິດບໍ່ໃຫຍ່ກວ່າຄູ ແລະຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ໃຫຍ່ກວ່າ ນາຍ" (ມັດທາຍ 10:24). ແປວ່າສິ່ງໃດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຄູ ສິ່ງນັ້ນກໍຈະເກີດກັບລູກສິດ ຫລືຄູເປັນແນວໃດ ສິດຍ່ອມຈະເປັນແນວນັ້ນ ສິ່ງທີ່ດີແມ່ນຄູ (ພຣະອາຈານ) ຂອງເຮົາສະເດັດໄປສູ່ສວັນ ລູກສິດຂອງພຣະອົງກໍ ຈະເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້, ແຕ່ໃນເວລານີ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນແຖວບ້ານເມືອງຂອງຕົນອາສັຍຢູ່ ຈຶ່ງມີຄຳ ຖາມຕາມມາວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ປະກາດໃນແຖວບ້ານເກີດ ຫລືແຖວເຮົາອາສັຍຢູ່ໃນເວລານີ້ບໍ່?

ຫລັງຈາກໂປໂລໄປພັກເຊົາທີ່ບ້ານຂອງນາງລີເດັງ ແລ້ວວັນນຶ່ງໂປໂລກໍອອກໄປຍັງບ່ອນໄຫວ້ວອນ ເວລານັ້ນ ມີຍິງຜູ້ນຶ່ງເປັນໝໍດູໂດຍມີຜີສິງລາວຢູ່ແລະການນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວຫາເງິນມາໃຫ້ນາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ (ກິຈ ການ 16:16). ເຮືອງນີ້ຄົນລາວເຮົາຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ມາແຕ່ລາວຄົງເຂົ້າໃຈສົມຄວນ ເພາະເຮົາເຄີຍເຫັນຄົນທີ່ມີຜີສິງ ເຊັ່ນນາງທຽມຕາມແຖວບ້ານເມືອງລາວເກືອບວ່າທຸກທັນແຫ່ງ. ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລຢ່າງໄປນັ້ນຍິງທີ່ມີຜີສິງ ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ "ຄົນເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າສູງສຸດໄດ້ມາປະກາດເຮືອງທາງພື້ນໃຫ້ ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ" (ຂໍ້ 17). ແປວ່າຜີມັນກໍຮູ້ວ່າໂປໂລແລະຊີລາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຍັງເວົ້າອີກວ່າ ໂປໂລແລະຊີລາມາປະກາດເຮືອງຄວາມພື້ນ, ຜີກະຍັງຮູ້ວ່າທັງສອງປະກາດເຮືອງຄວາມ ພື້ນ ແຕ່ມັນໝົດໂອກາດທີ່ຈະຮັບເຊື່ອ ເພາະມັນເປັນລູກນ້ອງຂອງຊາຕານຊຶ່ງເປັນຝ່າຍສັດຕູພຣະຄຣິດ. ບໍ່ ແມ່ນແຕ່ໂປໂລແລະຊີລາເທົ່ານັ້ນທີ່ຜູ້ຮູ້ວ່າເປັນຜູ້ປະກາດເຮືອງຄວາມລອດພື້ນ, ຜີມັນຍັງຮູ້ວ່າເຮົາທັງຫລາຍ ຜູ້ປະກາດເຮືອງຄວາມລອດພື້ນໃນວັນນີ້ຄືກັນ. ເມື່ອຜີສິງຮ່າງຂອງຍິງນັ້ນຮ້ອງແນວນັ້ນພຣະຄັມພິບອກວ່າ ໂປໂລເຫລືອໃຈຈຶ່ງຮ້ອງສັ່ງໃຫ້ຜີອອກຈາກຍິງນັ້ນວ່າ "ໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ກູສັ່ງມົງຈົ່ງອອກ ຈາກຍິງນັ້ນເສັງ" (ຂໍ້ 18). ທີ່ໂປໂລເຫລືອໃຈນັ້ນອາດຈະເປັນເພາະຜີໄດ້ຂົ່ມເຫັງຍິງນັ້ນເຮັດໃຫ້ລາວເປັນທຸກ ເມື່ອໂປໂລສັ່ງໃນນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜີກໍອອກຈາກຍິງນັ້ນທັນທີ.

ເມື່ອຜິອກຈາກຍິງນັ້ນແລ້ວ ລາວກໍກາຍເປັນຄົນປົກກະຕິ ບໍ່ສາມາດເປັນໝໍດູອີກຕໍ່ໄປ ສ່ວນຜູ້ເປັນນາຍກໍຂາດລາຍໄດ້ຈາກການນີ້ຈຶ່ງໃຊ້ອຳນາດສັງຈັບກຸມ ໂປໂລແລະຊີລາໄປຂຶ້ນສານເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດໂດຍໃຊ້ຂໍ້ຫາກໍ່ຄວາມຫວັ່ນວາຍ "ເມື່ອໄດ້ພາທ່ານທັງສອງມາເຖິງພວກຜູ້ປົກຄອງແລ້ວ ກໍເວົ້າວ່າ, "ສອງຄົນນີ້ແຫລະ, ໄດ້ກໍ່ການວຸ້ນວາຍຂຶ້ນໃນເມືອງຂອງເຮົາ ເຂົາເປັນຊາວຍິວ ປະກາດຍັງຮີດຄອງປະເພນີອັນຜິດກົດທີ່ພວກເຮົາຊາວໂຣມຈະຮັບເອົາຫລືຂັບຕາມບໍ່ໄດ້" (ຂໍ້ 20-21). ເຮືອງນີ້ຍັງມີເທົ່າທຸກວັນນີ້.

3. ເປັນພະຍານອາດຈະນຳໄປເຖິງທຸກທໍຣະມານ: (ກິຈການ 16: 22-24)

ເຈົ້ານາຍຂອງຍິງທີ່ມີຜິດສິງເກີດຄວາມໂກດແຄ້ນທີ່ຂາດລາຍໄດ້ຢ່າງໜັກຈຶ່ງຊັກຊວນປະຊາຊົນຮ້ອງໂຮໃຫ້ຈັດການກັບໂປໂລກັບຊີລາຢ່າງໜັກ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຂຽນຕົໂປໂລແລະຊີລາຕໍ່ໜ້າມະຫາຊົນ ແລ້ວສັ່ງເອົາໄປຂັງໄວ້ແລະວາງທະຫານຍາມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ "ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ເອົາໄມ້ແສ້ຂັງນ ເມື່ອຂຽນທ່ານທັງສອງຫລາຍບາດແລ້ວ ກໍເອົາໄປຍັດໃສ່ຄູກ ແລະສັ່ງທັມມະໂຮງໃຫ້ຮັກສາເຂົາໄວ້ໃຫ້ດີ" (ຂໍ້ 22-23). ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງລາກເອົາໂປໂລແລະຊີລາທີ່ຕົນຕົວເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍແສ້ຈົນເລືອດໄຫລຢ່າງທຸກທໍຣະມານໄປເອົາຕົນໃສ່ຂີ້ໄວ້(ບໍ່ແມ່ນຂີ້ເຮືອນ-ແມ່ນກັບໃສ່ຕີນ) (ຂໍ້ 24). ເຂົາໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້ກັບໂປໂລແລະຊີລາຖືວ່າເປັນການເບົາບາງ ເພາະວ່າໂປໂລແລະຊີລາເປັນສັນຊາດໂຣມ ຫາກທັງສອງເປັນສັນຊາດຍິວຈະຕ້ອງໜັກກວ່ານີ້ແນ່ນອນ. ເຮືອງແນວນີ້ເຮົາໄດ້ຍິນເກີດຂຶ້ນເປັນປະຈຳທົ່ວໂລກ ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າເຮົາຍັງຈະເປັນພະຍານກ່າວເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ບໍ່? ເພື່ອເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ເຮົາມາເບິ່ງຕອນຕໍ່ໄປວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບໂປໂລແລະຊີລາ.

4. ບໍ່ຖອຍຈະມີຄົນເຊື່ອຫລາຍຂຶ້ນ: (ກິຈການ 16:25-34)

ພຣະຄັມພີບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ ໂປໂລແລະຊີລາຈົມຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຢ່າງໃດໃນການຖືກກັກຂັງໄວ້ຂຶ້ນໃນຂອງຄູກແລ້ວຍັງເອົາຂາສອງຂ້າງໃສ່ຂີ້ໄວ້ ມາເບິ່ງແລ້ວນັບວ່າເປັນສາມເທົ່າຂອງນັກໂທດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດໄດ້ຮັບ, ເພາະວ່ານັກໂທດທັມມະດາຈະຢູ່ໃນຄູກຊັ້ນນອກ ແຕ່ໂປໂລຢູ່ໃນຄູກຊັ້ນໃນເປັນປະການທີສອງ ແລະປະການທີສາມແມ່ນເຂົາເອົາຕົນໃສ່ຂີ້ໄວ້ໃຫ້ແໜ້ນ " ທັມມະໂຮງກໍໄດ້ຍັດທ່ານທັງສອງໄວ້ໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນ ແລະເອົາຕົນໃສ່ຂີ້ໄວ້ໃຫ້ແໜ້ນ" (ຂໍ້ 24). ແທນທີ່ທັງສອງຈະພາກັນຮ້ອງໂທດຈົມຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານພຣະເຈົ້າ ແຕ່ທັງສອງກັບອ້ອນວອນອະທິຖານແລະຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ, ແນ່ນອນເປັນການຍາກທີ່ຄຣິສຕຽນຈະອ້ອນວອນແລະຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າໃນຍາມຍາກເຊັ່ນນີ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຳຕ້ອງຮຽນເອົາແບບຢ່າງໂປໂລແລະຊີລາຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າໃນຍາມເຮົາມີບັນຫາ ເພື່ອສະແດງຄວາມເຊື່ອອັນສັດຊື່ແລະໝັ້ນຄົງຂອງເຮົາ.

ມີເຮືອງຈົງມາເລົ່າສູ່ຟັງດັ່ງນີ້; ມີອາຈານຜູ້ນຶ່ງ ເປັນຄົນຮູບຫລໍ່ ແລະມີຄວາມຮູ້ຮະດັບປຣິນຍາເອກ ໄດ້ກ່າວຄຳພະຍານເຮືອງຄວາມຮັກວ່າ ນັບແຕ່ມີລາວເປັນ ສະໂຕຣກ ແລະກາຍເປັນຄົນພິການ ລາວຄິດໃນໃຈວ່າ ເມັງລາວຕ້ອງຖິ້ມລາວແນ່ນອນ, ຫລາຍເດືອນຜ່ານໄປລາວໄດ້ເວົ້າກັບເມັງວ່າ ນ້ອງເອີຍ! ດຽວນີ້ອ້າຍກາຍເປັນຄົນແນວນີ້ແລ້ວ ທັງຮູບຮ່າງໜ້າຕາກໍປ່ຽນໄປເປັນຄົນລະຄົນ, ປຣິນຍາເອກທີ່ມີຢູ່ກໍໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແລະຍັງ

ບໍ່ສາມາດເບິ່ງແຍງຄອບຄົວອີກແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຫາກນ້ອງຢາກເອົາຜົວໃໝ່ ອ້າຍກະບໍ່ວ່າຫຍັງເນີ. ເມື່ອລາວເວົ້າຈົບແລ້ວເມັງລາວກໍຟ້າວເລ່ງມາກອດຈູບລາວແລະ ເວົ້າວ່າ ບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນນ້ອງຈະຢູ່ແລະຕາຍຮ່ວມກັບອ້າຍ ດັ່ງທີ່ເຮົາສັນຍາກັນໃນວັນແຕ່ງງານທີ່ໂບດມື້ນັ້ນ ນີ້ແຫລະຄືຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງ ແລະເຮົາຄວນຈະຮັກພຣະເຢຊູເຊັ່ນນີ້ ແມ່ນຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເຮົາກໍຈະບໍ່ຈຶ່ມວ່າ ແລະຈະຍອມຕາຍຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງຕາຍເພື່ອເຮົາກ່ອນແລ້ວ.

ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລແລະຊີລາກຳລັງຮ້ອງເພງຈົນເຖິງເວລາທ່ຽງຄືນນັ້ນ ມີຫ້າຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນຄື:

1. ພວກນັກໂທດອື່ນໆກໍຟັງເພງທີ່ໂປໂລແລະຊີລາຮ້ອງສັຽເສີນຢູ່.
2. ມີການອັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນຄື ເກີດແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່ ຈົນຄຸກສະທ້ານສະເທືອນ.
3. ປະຕູຄຸກໄດ້ເປີດໄຂອອກທຸກບານ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໜີ.
4. ຂີ້ທີ່ໃສ່ຕີນຂອງທ່ານທັງສອງ ແລະນັກໂທດອື່ນໆກໍຫລຸດອອກ.
5. ນາຍທັມມະໂຮງແລະຄອບຄົວຮັບເຊື້ອແລະຮັບບັບຕິສະມາ.

"ແຕ່ພໍປະມານທ່ຽງຄືນ ໂປໂລກັບຊີລາກໍພາກັນອ້ອນວອນແລະຮ້ອງເພງສັຽເສີນພຣະເຈົ້າ ພວກນັກໂທດກໍຟັງຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນັ້ນກໍເກີດແຜ່ນດິນໄຫວໃຫຍ່ ຈົນຄຸກສະທ້ານສະເທືອນ ແລະໃນທັນໃດນັ້ນປະຕູຄຸກກໍໄຂອອກທຸກບານ ແລະເຄື່ອງຜູກມັດທຸກຄົນກໍຫລຸດເສັງ" (ຂໍ້ 24). ນີ້ແຫລະຄືໝາກຜົນຂອງການບໍ່ຈຶ່ມວ່າແລະຍືນໝັ້ນຄົງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂປໂລແລະຊີລາສັຽເສີນພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຍາມຢູ່ໃນຄວາມທຸກແສນສາຫັດ ເຮືອງນີ້ກາຍເປັນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ກຳລັງຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງທຸກປະການຕລອດເຖິງຄືນທີ່ມີຄວາມເຈັບປ່ວຍກໍໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈຍ້ອນໄດ້ອ່ານແລະເຂົ້າໃຈໃນເຮືອງທີ່ຕົນກຳລັງໄດ້ຮັບຢູ່.

ໃນເມື່ອປະຕູຄຸກຖືດເປີດອອກດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາຍທັມມະໂຮງຄິດວ່ານັກໂທດໄດ້ໜີໄປໝົດ ແລ້ວຈຶ່ງຊັກດາບຂອງຕົນອອກມາເພື່ອຂ້າຕົວເອງຕາຍກ່ອນທາງການຈະສັ່ງປະຫານ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂອງລາວໂດຍບອກວ່າ "ຢ່າເຮັດຮ້າຍອັນໃດແກ່ຕົວເທາະ ພວກເຮົາຍັງຢູ່ທີ່ນີ້ທຸກຄືນ" (ຂໍ້ 28) ແລ້ວທັມມະໂຮງກໍຟ້າວໄປຂາບລົງຕີນຂອງໂປໂລແລະຊີລາ ແລ້ວຖາມໂປໂລແລະຊີລາວ່າ "ທ່ານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປຈຶ່ງຈະພົ້ນໄດ້" ໂປໂລກັບຊີລາຕອບວ່າ, "ຈຶ່ງເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ພົ້ນທັງຄົວເຮືອນຂອງທ່ານດ້ວຍ" (ຂໍ້ 30-31). ແລະໃນຄືນນັ້ນເອງທັມມະໂຮງກັບທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຈຶ່ງຮັບເຊື້ອແລະຮັບບັບຕິສະມາໃນຄືນນັ້ນເລີຍ. (ຂໍ້ 33).

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໂປໂລແລະຊີລາໃຫ້ໄປໃສ?
2. ຍິ່ງແມ່ຄ້າຂາຍຜ້າສີມ່ວງນັ້ນຟັງໂປໂລແລະຊີລາແນວໃດ?

3. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງເຫລືອໃຈທີ່ຍິງທີ່ມີຜີເຂົ້າຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ ທັງສອງເປັນຜູ້ປະກາດຄວາມລອດພົ້ນ?
4. ເມື່ອຜີຮ້າຍອອກຈາກນາງແລ້ວ ເຈົ້ານາຍຂອງຍິງທີ່ມີຜີເຂົ້າເຮັດແນວໃດກັບໂປໂລແລະຊີລາ.
5. ເຂົາກັກຂັງໂປໂລແລະຊີລາໃນຄຸກແນວໃດ? ເປັນຫຍັງຕ້ອງເຂົ້າໃນຄຸກຊັ້ນໃນ ແລະຖືກເອົາຕົນໃສ່ຂີ້?
6. ໂປໂລແລະຊີລາເຮັດຫຍັງແດ່ໃນຄຸກນັ້ນ?
7. ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນທຸ່ງຄືນວັນນັ້ນ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 11

ເຂົ້າຫາຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍພຣະທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ກິຈການ 17:10-12, 16-34
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ກິຈການ 17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຮຽນເອົາແບບຢ່າງການປະກາດຂ່າວປະເສີດ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະນຳເອົາຂ່າວປະເສີດໄປຍັງຄົນຊາດອື່ນແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ໂປໂລປະກາດໄປຕາມແບບຂອງຊາດນັ້ນ ແຕ່ເນື້ອໃນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນ.

ບົດນຳ

ໂປໂລມີຄວາມກ້າຫານເປັນພິເສດ ໂດຍອາສັຍຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າຫາຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆຕາມແບບຂອງສັງຄົມແລະເຊື້ອຊາດນັ້ນ, ແຕ່ເນື້ອໃນຂອງຂ່າວປະເສີດຍັງເໝືອນເດີມບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ.

1. ໂອ້, ໂອ! ມີບັນຫາເສັງແລ້ວ: (ກິຈການ 17:10-12)

ເມື່ອມີບັນຫາເກີດການຜິດຖຽງກັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ທີມງານໄດ້ອອກຈາກເມືອງຟິລິປອຍ ເດີນທາງໄປເທຊະໂລນິກ ແຂວງມາເກໂດເນັງ, ເຮືອງມີຢູ່ວ່າໂປໂລແລະທີມງານໄດ້ເຂົ້າໄປເທສນາທີ່ໂຮງທັມມະເທສນາຂອງຊາວຢິວ, ມີຫລາຍຄົນຮັບເຊື້ອແລະເຂົ້າເປັນສາວິກຂອງໂປໂລ, ລາງຄົນໃນພວກຢິວຄິດເທິງສາສອງປະເດັນໃຫຍ່ຄື:

1. ເຂົາບໍ່ຮັບຄຳເທສນາຂອງໂປໂລທີ່ກ່າວວ່າ "ຈຳເປັນທີ່ອົງພຣະຄຣິດຕ້ອງຊົງທົນທຸກທໍຣະມານ ແລະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ ແລະກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, "ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເຮົາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນພຣະຄຣິດ" (17:3).

2. ພວກເຂົາຄິດເທິງສາ ເພາະວ່າມີລາງຄົນເຊື້ອຟັງໂປໂລ ແລະໄດ້ສັມກໃຈຕິດຕາມເປັນສາວິກຂອງໂປໂລ " ບາງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ຍອມເຊື້ອຈຶ່ງສັມກເຂົ້າເປັນພັກພວກຂອງໂປໂລກັບຊີລາ ຮວມທັງຊາດກຣີກຜູ້ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະຍິງຜູ້ສຳຄັນບໍ່ໃຊ້ຫນ້ອຍຄົນ" (17:4).

ຄວາມຄຽດແຄ້ນແລ້ວກາຍເປັນຄວາມເທິງສາ, ເມື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃຈໃນເຂົາຢ່າງຮ້າຍແຮງເຂົາຈຶ່ງໄປຍົວະຍົງ ຊັກຊວນພວກອັນຕະພານໄປນາບຊູຂັບໄລ່ໂປໂລແລະທີມງານໃຫ້ອອກຈາກເມືອງຟິລິປອຍຈົນໂປໂລແລະທີມງານເກືອບໜີບໍ່ລອດ. ພວກເຂົາໄດ້ຫາເຮືອງຕ່າງໆນາ, ເຂົາຫາເຮືອງແນວໃດນັ້ນໃຫ້ (ອ່ານ 17: 6-9).

ເຮືອງຄ້າຍຄືກັນນີ້ຍັງເກີດຂຶ້ນກັບສັງຄົມຄຣິສຕຽນວັນນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຄືທາກມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເປັນນັກເທສນາທີ່
ໄປໄດ້ດີກວ່າຜູ້ເທສນາມາກ່ອນ, ຫລືຜູ້ມາໃໝ່ເຮັດງານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີກວ່າຕົນແລ້ວ ຜູ້ເກົ່າມັກຈະຄິດ
ເທິງສາ ຫາທາງຕິດຕຽນຕ່າງໆນາ ຈົນໃນທີ່ສຸດທັງສອງກໍຮ່ວມງານກັນບໍ່ໄດ້ແລ້ວຈຶ່ງມີການແຕກແຍກກັນ ລາງ
ຄົນກໍໄປນຳຜູ້ໃໝ່ເພາະເຫັນດີໃນກັບສິ່ງທີ່ລາວສອນ, ລາງຄົນກໍຍັງຢູ່ນຳຜູ້ເກົ່າ ເພາະຢູ່ນຳກັນມາຫລາຍປີ
ແລ້ວ ບາງເທື່ອເຮົາລືມໄປວ່າເປັນຫຍັງພຣະຄຳພີຈຶ່ງບັນທຶກເຫດການຕອນຢູ່ຂ້າງເທິງທີ່ເຮົາກ່າວກັນມານັ້ນ
ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນຢາກສອນເຮົາບໍ່ໃຫ້ເປັນແນວນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຄັນເຮົາທາກຕອບວ່າແມ່ນແລ້ວເພິ່ນບັນທຶກໄວ້
ສອນເຮົາ, ກໍສະແດງວ່າເຮົາອ່ານຜ່ານໄປແບບອ່ານທັງສີພິມແບບຮູ້ເຮືອງລາວຊຶ່ງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຫຍັງເລີຍ.

ໂປໂລແລະທີມງານໄດ້ໜີເອົາຕົວລອດໃນເວລາກາງຄືນໄປເມືອງເບຣອຍອາ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປທີ່ນັ້ນກໍເປັນກາງ
ເວັນ ດັ່ງນັ້ນໂປໂລແລະທີມງານຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນໂຮງທັມມະເທສນາຂອງຊາວຍິວ ແລະເທສນາສັ່ງສອນຈົນວັນ
ນັ້ນໄດ້ມີຫລາຍຄົນຮັບເຊື່ອ ເພາະເຂົາຕັ້ງໃຈຟັງດ້ວຍຄວາມນັບຖືຍຳເກງ (ຂໍ້ 10-12). ເມື່ອພວກເມືອງເທ
ຊະໂລນິກໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າໂປໂລກັບທີມງານໄດ້ປະກາດທີ່ເມືອງເບຣອຍອາ ເຂົາກໍພາກັນໄປກໍ່ຄວາມຫວຸ້ນ
ວາຍຈົນໂປໂລໄດ້ຟ້າວໜີຈາກເມືອງນັ້ນໄປຍັງກຸງອາແຖນ.

2. ວິທີປະກາດຂອງໂປໂລ: (ກິຈການ 17: 16-21)

ກຸງອາແຖນເປັນເມືອງໃຫຍ່ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍ ແລະຜູ້ຄົນໃນທີ່ນີ້ເປັນຈຳພວກຜູ້ຄົນມີຄວາມ
ຮູ້ແລະມີສະຕິປັນຍາອັນສູງສົ່ງ ເໝືອນເມືອງໃຫຍ່ທົ່ວໄປໃນສັມຍນີ້, ເສຖກິດເມືອງນີ້ດີສຳລັບການຊື້ຂາຍ
ແລະຫາລາຍໄດ້ກັບຄືນຊົນຊັ້ນປານກາງ ແລະຊົນຊັ້ນສູງ. ເມື່ອພວກຜູ້ຄົນມີຄວາມຮູ້ກໍມັກຈະມີຄວາມນຶກ
ຄິດປະດິດສ້າງ, ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງພຣະເປັນຮູບລັກສະນະຕ່າງໆຕາມຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາ. ໂປໂລໄດ້
ໄປເຖິງແລ້ວກໍຈິງ ແຕ່ທີມງານຄືຊີລາແລະຕີໂມທຽວເພື່ອນຮ່ວມງານຍັງຄ້າງຢູ່ເມືອງເບຣອຍອາ, ໃນຂະນະ
ທີ່ໂປໂລຍັງລໍຖ້າຊີລາແລະຕີໂມທຽວນັ້ນ ໂປໂລໄດ້ເຫັນກຸງອາແຖນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທຽມຕ່າງໆຂອງພວກ
ກຣີກ, ພຣະເປັນຮູບປັນຕາມຈົນຕະນາການຂອງເຂົາມີຢູ່ທຸກບ່ອນທຸກທີ່ໂປໂລເດີນຜ່ານໄປ. ຮູບປັນພຣະ
ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກເສກສັນປັ້ນແຕ່ງກັນມາເປັນເວລາຮ້ອຍປີແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຂັດເຄືອງໃຈຫລືສິ່ງສັຍອັນໃດ.
ໂປໂລພະຍາຍາມອິດກັນໄວ້ວ່າຈະບໍ່ເວົ້າອັນໃດ ແຕ່ໂປໂລກໍອິດກັນໄວ້ບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງເປັ່ງສຽງໂຕ້ຖຽງກັບພວກຍິວ
ທີ່ໂຮງທັມຢ່າງຮຸນແຮງ, ໂປໂລເຫລືອໃຈທີ່ເຂົາໄປຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມໂດຍບໍ່ຮູ້ເຮືອງອັນໃດ.

ພວກຍິວແລະພວກກຣີກພາກັນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ ສ່ວນໂປໂລປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຊົງບັງ
ເກີດ ແລະຍອມຕາຍເພື່ອຄົນບາບທັງປວງ ແລະພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຄືນມາຈາກຕາຍໃນວັນຖ້ວນສາມ,
ເຮືອງ ນີ້ເປັນທີ່ຂັດເຄືອງໃຈຂອງພວກຍິວແລະພວກກຣີກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກເອປີກູຮຽວ ແລະ ພວກ
ຊະໂຕອີໂກ ແມ່ນກຸ່ມພວກນັກປຣັສຍາ ຫລືພວກທີ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ປະເສີດເລີດລ້ຳ ໄດ້ກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າດູໝິ່ນ
ໂປໂລວ່າ (ຄົນເກັບເລັມຄວາມຮູ້) ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າພວກທີ່ເກັບເອົາຂອງເສດເຫລືອທີ່ຕົກຈາກໂຕະ ຫລື
ຕົກຈາກຣິດບັນທຸກສິນຄ້າທີ່ຜ່ານໄປມາ, ຄຳນີ້ເປັນຄຳກ່າວດູກຸຍຳຮ້າຍແຮງ, ແລະລາງຄົນໃນພວກເຂົາ

ກ່າວຫາໂປໂລວ່າໂປໂລເປັນຜູ້ປະກາດເລື່ອງພຣະຕ່າງດ້າວ. ເລື່ອງລາວແບບນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຄົນລາວເຮົາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ເຊັ່ນເມື່ອເຮົາປະກາດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຄົນລາວເຮົາມັກຈະເວົ້າໃຫ້ເຮົາວ່າເຮົາປະກາດພຣະຂອງຊາວຜິວຂາວ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຈັບໂປໂລໄປຂຶ້ນສານອາເຣໂອປາໂຄ ຊຶ່ງເປັນສານທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງພູຫີນຂອງກຸງອາແຖນ ແລະສານແຫ່ງນີ້ແມ່ນສານທີ່ຕັດສິນກ່ຽວກັບສາສານາໂດຍສະເພາະ. ນັບວ່າເປັນສານອັນຕະລາຍສຳລັບໂປໂລ ເພາະຄົນໃນສານແຫ່ງນີ້ນັບຖືພຣະທີ່ມີຊື່ວ່າ Mars ແຕ່ໂປໂລປະກາດພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊື່ວ່າ ພຣະເຢຊູ. ເຂົາຖາມໂປໂລວ່າ “ເຮົາຂໍຮູ້ໄດ້ຫລືບໍ່ວ່າຄວາມສອນອັນໃຫມ່ທີ່ທ່ານກ່າວນັ້ນເປັນຢ່າງໃດດ້ວຍວ່າທ່ານນຳເລື່ອງແປກປລາດມາເຖິງຫຼືຂອງພວກເຮົາ ເຫດສັນນັ້ນພວກເຮົາຢາກຊາບວ່າເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມຫມາຍຢ່າງໃດ” ເພາະຊາວອາແຖນທັງປວງກັບພວກຕ່າງປະເທດຊຶ່ງອາສັຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ບໍ່ເຄີຍເສັງເວລາກ່ຽວກັບສິ່ງອື່ນໆ ນອກຈາກຈະກ່າວຫລືຟັງສິ່ງໃຫມ່ໆ” (ຂໍ້ 19-21) ແປວ່າເຂົາໄດ້ໃຫ້ໂອກາດໂປໂລອະທິບາຍເລື່ອງການປະກາດຂອງໂປໂລ ແທນທີ່ເຂົາຈະເອົາເລື່ອງທັນທີ ແລະໂປໂລກໍສວຍໂອກາດນີ້ເວົ້າເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ເຂົາຟັງ.

3. ໂປໂລເລົ່າຂ່າວປະເສີດຕໍ່ພວກປຣັສຍາ: (ກິຈການ 17:22-34)

ໂປໂລຖືໂອກາດອັນສຳຄັນນີ້ກ່າວຂ່າວປະເສີດດ້ວຍອ່ອນສຸພາບວ່າ “ທ່ານຊາວກຸງອາແຖນເອີຍ, ໃນທຸກສິ່ງທຸກປະການຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າພວກທ່ານເປັນຜູ້ປະຕິບັດພຣະຕ່າງໆຢ່າງເຄັ່ງຄັດເພາະວ່າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານມາສັງເກດເບິ່ງສິ່ງທັງປວງທີ່ພວກທ່ານນະມັສການ ກໍໄດ້ເຫັນແທ່ນອັນນຶ່ງມີຄຳຈາຣິກໄວ້ວ່າ “ແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ” ເຫດສັນນັ້ນພຣະທີ່ທ່ານທັງຫລາຍນະມັສການເມື່ອຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ແຫລະ, ຂ້າພະເຈົ້າມາປະກາດແກ່ພວກທ່ານ” (ຂໍ້ 22-23). ສັງເກດເຫັນວ່າໂປໂລໄດ້ຍ້ອງຍໍການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະຕ່າງໆຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ເຮັດໃຫ້ເຂົາພໍໃຈໃນຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ, ແຕ່ປໂຍກຕໍ່ໂປເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຄິດເລິກເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເລົ່າຂອງໂປໂລຖ້ອຍຄຳທີ່ເຂົາຈາຣິກໄວ້ທີ່ແທ່ນບູຊາວ່າ “ແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ” ເຖິງແມ່ນເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງກໍຕາມ ແຕ່ເຂົາສຳນຶກໃຈວ່າມີພຣະເຈົ້າອົງນີ້ຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງທີ່ເຂົາຍັງຄົ້ນຫລືຊອກຫາຍັງບໍ່ທັນພົບ. ໂປໂລເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ “ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ແຫລະ, ຂ້າພະເຈົ້າມາປະກາດແກ່ພວກທ່ານພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງໂລກກັບສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນໂລກນັ້ນ ຄືຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າສັງຄົມແລະແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະ ບໍ່ໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນວິຫານທີ່ມີມະນຸດສ້າງໄວ້ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດພຣະອົງ ເຫມືອນວ່າຊົງມີພຣະປະສົງສິ່ງນຶ່ງສິ່ງໃດ ເພາະ ພຣະອົງນີ້ແຫລະ, ຊົງເປັນຜູ້ປະທານຊີວິດ, ລົມທັນໃຈ, ແລະສິ່ງສາຣະພັດແກ່ຄົນທັງປວງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດທຸກຊາດໃຫ້ເກີດມາຈາກມະນຸດຄົນດຽວ ແລະໃຫ້ເຂົາຢູ່ທົ່ວພິພົບໂລກ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດເວລາແລະກຳນົດເຂດທີ່ເຂົາຢູ່ນັ້ນເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ສແວງຫາພຣະເຈົ້າ ຫວັງວ່າເຂົາຈະງົມຫາຈົນພົບພຣະອົງ ແຕ່ທີ່ຈົງພຣະອົງບໍ່ຊົງຢູ່ໄກຈາກເຮົາທຸກຄົນ” (ຂໍ້ 23ກ-27).

ທ່ານຈື່ໄດ້ບໍ່? ຄັ້ງນຶ່ງເຮົາທັງຫລາຍກໍມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນກັບຄົນໃນກຸງອາແຖນ ຄືເຮົາໄດ້ອ້ອນວອນຂໍສິ່ງສັກສິດຕ່າງໆໃຫ້ປົກປ້ອງຄຸມຄອງເຮົານັ້ນແປວ່າເຮົາໄດ້ອະທິຖານເຖິງພຣະເຈົ້າອົງທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກນັ້ນເອງ. ມາບັດນີ້ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍລ້າງປະກາດນາມຊື່ຂອງພຣະອົງ ຄືນາມຊື່ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເມື່ອເຮົາປະກາດຄົນອື່ນກໍຈະເວົ້າຢ່າງດຽວກັນວ່າເຮົາປະກາດພຣະຕ່າງດ້າວ, ເຮົາຢ່ານ້ອຍໃຈຫລືເສັງໃຈ ເພາະເຮົາເອງກໍເປັນດັ່ງ

ນັ້ນໃນເມື່ອກ່ອນ. ບາງທີເຮົາອາດຈະຖາມເພິ່ນວ່າ ທ່ານເຄີຍອະທິຖານເຖິງສິ່ງສັກສິດໃນສາກົນລະໂລກບໍ່? ຫາກເພິ່ນຕອບວ່າ "ເຄີຍ" ຈຶ່ງບອກເພິ່ນວ່າ ຜູ້ທີ່ທ່ານອະທິຖານຫານັ້ນແຫລະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງປະກາດ, ຊື່ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແປວ່າພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພິນ.

ໂປໂລກ່າວຂໍຄວາມຄວາມອັນສຳຄັນຕໍ່ໄປຈາກ ຂໍ້ 28 ຈົນເຖິງຂໍ້ 31 ເຂົາກໍຍອມຟັງທຸກປະການ ແຕ່ພໍກ່າວມາເຖິງຄຳວ່າພຣະອົງຊົງຄົນມາຈາກຕາຍ ພວກເຂົາກໍຮັບບໍ່ໄດ້ ເພາະເຂົາບໍ່ເຊື່ອເຣື່ອງການຄົນມາຈາກຕາຍ ແລະແລ້ວເຂົາກໍປ່ອຍໂປໂລໄປ ແລະຍັງມີລາງຄົນໃນທີ່ນັ້ນຕິດຕາມແລະຍອມຮັບເຊື່ອໃນວັນນັ້ນດ້ວຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍຖືກຄົນຫາເຣື່ອງຈົນຖືກຈັບຂັ້ນສານ ຫລືຖືກກັກຂັງ ຍ້ອນການປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູບໍ່?
2. ສົມມຸດວ່າທ່ານເປັນໂປໂລທີ່ຖືກແນວນີ້ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?
3. ສອງປະເດັນໃຫຍ່ຄົນເມືອງເທຊະໂລນິກ ອິດສາໂປໂລ ມີຫຍັງແດ່? (ຄຳຕອບໃນບົດຮຽນວັກທີ 1).
4. ມະນຸດເຮົາເມື່ອເກີດມີການເທິງສາ ຕໍ່ໄປຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ດັ່ງນັ້ນຢ່າໃຫ້ເຮົາຄິດເທິງສາຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເລີຍ.
5. ໂປໂລໜີໄປເມືອງ ເບຣອຍອາ ແລ້ວເຮັດຫຍັງແດ່, ແລະຄົນໃນເມືອງນັ້ນເຮັດຫຍັງໃຫ້ໂປໂລ?
(ຄຳຕອບໃນບົດຮຽນວັກ 2)
6. ທີ່ກຸງອາແຖນ ຕ່າງຫຍັງກັບເມືອງ ເທຊະໂລນິກ ແລະເມືອງເບຣອຍອາ?
7. ໂປໂລຖືກຈັບໄປຂັ້ນສານ ອາເຣໂອປາໂຄ ແລ້ວໂປໂລຕອບເຂົາວ່າ ແນວໃດ?
8. ຫລັງຈາກສອບຖາມແລ້ວ ເຂົາເຮັດແນວໃດກັບໂປໂລ? (ຄຳຕອບ ຂໍ້ 33).

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ອຳລາຈາກໃຈ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ກິຈການ 20:17-38
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ກິຈການ 17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພັນທະກິດຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມສັມພັນ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຄວາມສັມພັນອັນໃດທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງມີເພື່ອພັນທະກິດຈະດີຂຶ້ນ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ຄວາມສັມພັນເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບອາຈານໂປໂລແນວໃດເຮົາກໍມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງດຽວກັນ

ບົດນຳ.

ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ທີ່ໃນເວລານີ້ເຮົາສາມາດສ້າງຄວາມສັມພັນໂດຍບໍ່ຕ້ອງອອກຈາກບ້ານ ເພາະເຮົາມີໂທຣະສັບ ທີ່ເວົ້າລົມ ຈົນເຫັນກັນທີ່ໜ້າຈໍໂທຣະສັບ, ສິ່ງຂໍ້ຄວາມ, ຝາກສຽງໄວ້, ເຮົາຍັງ ມີເຟສບຸກ, ມີອິນສະຕາກາມ, ມີອີແມວແລະອື່ນໆອີກ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມສັມພັນອັນດີສຳລັບພວກເຮົາທາກຍອມຮັບກັນແລະກັນ. ນອກຈາກການສ້າງຄວາມສັມພັນແລ້ວທາງລົບທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມສັມພັນເສື່ອມລົງກະມີເຊັ່ນ ບໍ່ຮັບໂທຣະສັບ ເມື່ອເຫັນເລກໂທຣະສັບຈໍໂທຣະສັບ, ຫລືທາກບໍ່ຫວ້າງ ແຕ່ບໍ່ໂທກັບຄືນ, ບໍ່ຕອບອີແມວ ສິ່ງນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນທາງລົບ. ລາງຄົນກະແກ້ຕົວຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໂທຣະສັບບໍ່ມີສັນຍານ, ມີເພງທີ່ເຂົາຮ້ອງກັນວ່າ ໂທຣະສັບບໍ່ມີສັນຍານ ຫລືໃຈບໍ່ມີສັນຍານ ກັນແທ້?

1. ຊ່ອຍຊີວິດຜູ້ນຶ່ງ: (ກິຈການ 20:1-12)

ເມື່ອຄວາມຫວຸ້ນວາຍເປັນເວລາສາມປີທີ່ເມືອງເອເຟໂຊສົບລົງແລ້ວ ໂປໂລຈຶ່ງເອີ້ນປະຊຸມພວກສິດເພື່ອໝູນໃຈ ແລະເພື່ອຈະລາສາວິກໄປຮັບໃຊ້ທີ່ແຂວງມາເກໂດເນັງ. ເຮືອງນີ້ມີໃຈຄວາມສຳຄັນວ່າໂປໂລທີ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກລູກສິດໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມຫວຸ້ນວາຍຈົນເຖິງຍາມສົບແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງສືບຕໍ່ການປະກາດ ຊຶ່ງເປັນບົດຮຽນໃຫ້ເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າຍາມຫວຸ້ນວາຍແລະຍາມສົບຕ້ອງມີການປະກາດຕ່າງກັນ. ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງໄປນັ້ນໂປໂລໄດ້ແວະຢູ່ມຢາມເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈຄຣິສຕະຈັກເມືອງພິລິບປອຍ, ເມືອງເທຊະໂລນິກ ແລະເມືອງບີເຣັງ (20:1-2). ໂປໂລໃຊ້ເວລາສາມເດືອນພັກທີ່ປະເທດກຣີກ (ໂກຣິນ ໂທ) ແລ້ວທ່ານກໍຕຽມຕົວຈະລົງເຮືອໄປແຂວງຊີເຣັງ, ໃນຂະນະນັ້ນເອງມີຢົວທົວຮຸນແຮງ ຈຳນວນນຶ່ງປອງຮ້າຍຫວັງຈະທຳລາຍແລະເອົາຊີວິດຂອງໂປໂລຢ່າງຮ້າຍແຮງ ເມື່ອໂປໂລຮູ້ຕົວວ່າເຂົາປອງຮ້າຍແລ້ວແລ້ວຈຶ່ງປຸງແຜນບໍ່ໄປແຂວງຊີເຣັງ ແຕ່ໄປແຂວງມາເກໂດເນັງ (ຂໍ້ 3). ທີມງານການເດີນທາງມີ " ໂຊປາໂທລູກຊາຍຂອງບີໂຣໂທເມືອງເບຣອຍ

ອາ ອາຣິດຕາໂຂກັບຊະກຸນໂດໄທເມືອງເທຊະໂລນິກ ຄາໂຍໄທເມືອງເດຣະເບ ແລະຕີໂມທຽວ ຕິຂີໂກກັບ ໄທພິໂມຊາວແຂວງອາເຊັງ" (ຂໍ້ 4). ແລ້ວກໍໄປພັກຢູ່ເມືອງໂທອາດເປັນເວລາເຈັດວັນ (ຂໍ້ 6).

ໂປໂລໄດ້ເທສນາສັ່ງສອນທີ່ເມືອງໂທອາດໃນວັນຕົ້ນສັປດາດ້ວຍການກິນສິນລະນິກທີ່ພຣະຄັມພິຕອນນີ້ໃຊ້ ຄຳວ່າຫັກເຂົ້າຈີ່, ໂປໂລໄດ້ເທສນາແລະສິນທະນາພຣະທັມຢ່າງຍືດຍາວ ເພາະໂປໂລກຳລັງຈະລາທີ່ພີ່ນ້ອງ ເຫລົ່ານີ້ໃນຮຸ່ງເຊົ້າ " ທ່ານໄດ້ກ່າວຍືດຍາວຈົນເຖິງທ່ຽງຄືນ " (ຂໍ້ 7). ໃນເວລານັ້ນມີຊາຍໜຸ່ມທີ່ນັ່ງທີ່ປ່ອງຢ້ຽມ ຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນສາມໄດ້ຫລັບໄປຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວຕົກລົງຈາກປ່ອງຢ້ຽມຊັ້ນສາມຈົນເຖິງພື້ນຫ້ອງເສັງຊີວິດ "ມີຊາຍ ທ່ນຸ່ມຜູ້ນັ່ງຊື່ ຢູຕິໂຂ ນັ່ງຢູ່ທີ່ປ່ອງຢ້ຽມເທງານອນເຕັມທີ ແລະເນື່ອງຈາກໂປໂລກ່າວດົນນານໄປຄົນນັ້ນທົນຕໍ່ ຄວາມເທງານອນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຫລັບໄປເລີຍຕົກລົງຈາກຊັ້ນທີສາມ ເມື່ອເຂົາຍົກຂຶ້ນກໍເຫັນວ່າເຂົາຕາຍເສັງແລ້ວ " (ຂໍ້ 9). ເຮືອງນີ້ເປັນບົດຮຽນຢູ່ສອງຢ່າງຄື; 1. ຜູ້ເທສນາກໍບໍ່ຄວນເທສນາຍາວເກີນໄປ. 2. ຜູ້ຟັງຄວນຕັ້ງ ສະຕິມີໃຈຈິດຈໍ່ຕໍ່ຄຳເທສນາ. ຫາກທັງສອງຄົນປະຕິບັດດັ່ງນີ້ຄົງບໍ່ມີເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ໃນຕອນນີ້ອາດ ຈະເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳແດງກັນອັດສະຈັນກໍເປັນໄດ້ ເພາະວ່າ " ຝ່າຍໂປໂລໄດ້ລົງໄປກົມຕົວ ກອດຜູ້ນັ້ນແລ້ວເວົ້າວ່າ, "ຢ່າວຸ້ນວາຍໃຈເພາະຊີວິດຍັງຢູ່ໃນຕົວເຂົາ" (ຂໍ້ 10). ແປວ່າລາວໄດ້ຄືນມາມີຊີວິດ ຕອນໂປໂລກົມລົງໄປກອດເອົາລາວນັ້ນ. ເຮືອງຄ້າຍຄືກັນນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນພຣະຄັມພິເດີມດັ່ງນີ້; "ເມື່ອເອ ລີຊາເຂົ້າມາໃນເຮືອນ ທ່ານເຫັນເດັກນ້ອຍນອນຕາຍຢູ່ເທິງຕຽງຂອງທ່ານທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໄປຂ້າງໃນອັດປະຕູ ໄວ້ ແລ້ວໄດ້ອ້ອນວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວທ່ານຂຶ້ນເທິງຕຽງ ແລະນອນຢຽດຕົວລົງເທິງເດັກນ້ອຍ ໂດຍ ເອົາປາກເຕັງປາກ ຕາເຕັງຕາ ແລະມືເຕັງມື ແລະເມື່ອທ່ານຢຽດເທິງເດັກນ້ອຍຢູ່ນັ້ນ ເມື່ອທ່ານຂອງເດັກກໍຮູ້ ສຶກອຸ່ນຂຶ້ນມາແລ້ວທ່ານກໍລຸກຍ່າງໄປມາຢູ່ໃນຫ້ອງ ແລ້ວໄປນອນຢຽດຕົວເທິງເດັກນ້ອຍອີກເທື່ອນຶ່ງ ຄັ້ງນີ້ ເດັກນ້ອຍກໍຈາມເຖິງເຈັດເທື່ອ ແລະມືນຕາຂຶ້ນ" (2 ປະຫວັດກະສັດ 4:32-35) ແລະແລ້ວໂປໂລກໍເທສນາ ໃຫ້ເຂົາຟັງຈົນເຖິງຮຸ່ງເຊົ້າ (ຂໍ້ 11). ສ່ວນຄົນທີ່ນັ່ງຟັງໂປໂລກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ຊາຍໜຸ່ມຊື່ຢູຕິໂຂໄດ້ ພື້ນຄືນມາຈາກຕາຍ (ຂໍ້ 12).

2. ຢ້ຽມຢາມຄັ້ງສຸດທ້າຍ: (ກິຈການ 20:13-27)

ຈາກເມືອງມາເກໂດເນັງໂປໂລເດີນທາງໄປທາງບົກຈົນເຖິງເມືອງອາໂຊເປັນລະຍະທາງປະມານຊາວໄມ ຊຶ່ງ ເປັນລະຍະທາງສັ້ນກວ່າທາງເຮືອເພາະເຮືອເປັນທາງເວັ້ງ, ແລ້ວກໍເດີນທາງຕໍ່ໄປທາງເຮືອຈົນເຖິງ ເມືອງມີ ເລໂຕ ຜ່ານຫລາຍຕົວເມືອງ ຄວາມຕັ້ງໃຈໂປໂລຢາກໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ທັນເວລາເທສການເພັນເຕ ຄໍສະເຕ ທີ່ພວກຊາວຢິວສລອງການເກັບກຽວຄັ້ງສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງໂອກາດນີ້ເປັນລະຍະເວລາຫ້າສິບມື້ຫລັງຈາກ ງານປັສຄາ passover ທ່ານໝາຍໃຈຈະໄປເຖິງງານປັສຄາກໍເພາະວ່າໄດ້ມີຫລາຍຄົນຖວາຍຊັບສິນມອບ ໃຫ້ໂປໂລເອົາໄປຍັງງານປັສຄານີ້ (ເບິ່ງ ໂຣມ 15:25-26; 1 ໂກຣິນໂທ 16:1-4; 2 ໂກຣິນໂທ 8:1--9:15). ສັງເກດເຫັນວ່າ ໂປໂລເດີນທາງຕອນນີ້ຢ່າງພ້າວໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພາະທ່ານມີຊັບສິນຢ່າງຫລວງ ຫລາຍ ຍ້ານວ່າຈະຕົກເຮັ່ງເສັງຫາຍ ຈຶ່ງພ້າວໄປເພື່ອຈະມອບຊັບເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກກຸງເຢຣູຊາເລັມທີ່ ມີຄວາມຕ້ອງການເງິນຈຳນວນຫລວງຫລາຍເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນທຸກຍາກ ແລະພວກຍິງໝ້າຍ.

ມີເຮືອງເລົ່າດັ່ງນີ້; ຫລາຍປີຜ່ານມາກ່ອນບ້ານເມືອງຍັງບໍ່ທັນສມັຍກ່ຽວກັບການສົ່ງເງິນໄປບ່ອນຕ່າງໆນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບເງິນກ້ອນນຶ່ງເພື່ອໄປເຮັດພັນທະກິດທີ່ຕ່າງປະເທດ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກັງວົນໃຈທີ່ພິກເງິນຫລາຍໃນກະເປົາ, ຍ້ານເສັງຫາຍກະພໍປານນັ້ນ. ຍ້ານໂຈນມາລັກ, ມາຈີ້, ມາບຸ້ນກະພໍປານນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງໄປຈຶ່ງຊອກຫາບ່ອນປອດພັຍສເມີ, ຫາກເງິນນັ້ນເສັງຫາຍໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດພັນທະກິດຜູ້ຖວາຍເງິນໄປຈະຄິດຢ່າງໃດກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມຄິດນີ້ຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າຕລອດທາງ ແຕ່ເມື່ອໄປຮອດປາຍທາງແລ້ວກໍບໍ່ຢຸດພັກ ພ້າວເອົາເງິນນັ້ນໄປເຮັດພັນທະກິດພຣະເຈົ້າທັນທີ່ ເມື່ອເງິນໝົດແລ້ວສະບາຍໃຈຂຶ້ນຫລາຍ ແທນທີ່ໝົດເງິນຈະນ້ອຍໃຈ. ເຮືອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈອາຈານໂປໂລຮ້ອຍເປີເຊັນ, ແຕ່ໂປໂລຍັງຈະເດີນທາງຕໍ່ໃນລະຍະທາງປະມານຫົກສິບຫ້າໄມຈຶ່ງເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໃນສມັຍນັ້ນຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາສອງວັນໃນການເດີນທາງ.

ໃນຂະທີ່ຢູ່ເມືອງມີເລໂຕນັ້ນໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເຊີນພວກເຖົ້າແກ່ເມືອງເອເຟໂຊມາຫາ ແລ້ວກ່າວຄໍາປາສັຍກັບພວກເຖົ້າແກ່ເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍຈາກຂໍ້ 18-34. ຄັ້ງນັ້ນບໍ່ວ່າເປັນການກ່າວຄໍາປາສັຍອັນຍືດຍາວ ແຕ່ຈະຂໍສລຸບໃຈຄວາມສໍາຄັນດັ່ງນີ້;

1. ທ່ານກ່າວເຖິງຊີວິດການຮັບໃຊ້ທີ່ຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຫລາຍຢ່າງ ສິ່ງທີ່ເປັນປໂຍດແກ່ພວກທ່ານຄືໃຫ້ທ່ານຮຽນແບບຢ່າງທີ່ທ່ານບໍ່ທໍຖອຍ (ຂໍ້ 18-21).
2. ໂປໂລບອກວ່າຈະໄປຕາມພຣະວິນຍານຊົງນໍາພາ ບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ຈະຄອຍຟ້າສຽງພຣະວິນຍານທຸກເມື່ອທີ່ໄປເຖິງໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ (ຂໍ້ 22-24).
3. ໂປໂລກ່າວອໍາລາ ແລະບອກເຂົາວ່າທ່ານບໍ່ມີຊາຕາກັມ ແປວ່າໂປໂລໄດ້ເຮັດງານຝ່າຍໂປໂລແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນຄໍາຂ້າງລ່າງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ເຮົາກໍສະອາດຈາກເລືອດຂອງທ່ານທຸກຄົນແລ້ວ. (ຂໍ້ 25-27).

3. ຄໍາເວົ້າສຸດທ້າຍ: (ກິຈການ 20:28-38)

ໂປໂລໄດ້ກ່າວອໍາລາດ້ວຍຄວາມອາລັຍອາວອນເປັນຫ່ວງ ຍ້ານວ່າເຂົາຈະປະຖິ້ມໜ້າທີ່ໆພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍໃຫ້ຈຶ່ງກ່າວວ່າ " ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງລະວັງຕົວເອງໃຫ້ດີ ແລະລະວັງຮັກສາຜູງແກະທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮືສຸດໄດ້ຊົງຕັ້ງພວກທ່ານໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລ ເພື່ອບໍາຮຸງລ້ຽງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງໄຖ່ມາດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເອງ ເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າເມື່ອເຮົາຈາກໄປແລ້ວ ຈະມີຫມາໄນຕົວຮ້າຍເຂົ້າມາໃນຖ້າມກາງພວກທ່ານ ມັນຈະບໍ່ເວັ້ນຊີວິດຂອງຜູງແກະ " (ຂໍ້ 28-29). ຄໍາເຕືອນຂອງໂປໂລຕອນນີ້ສລຸບໄດ້ດັ່ງນີ້;

1. ລະວັງຕົວໃຫ້ດີ ແປວ່າ ໃຫ້ຄອຍເຝົ້າລະວັງ. ຍ້ານຫລົງຕົວເອງ, ຍ້ານຫລົງທາງ, ຢ່າເຜີຕົວໃຫ້ຊາຕານ, ຍ້ານບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່, ຍ້ານບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນການໄຫວ້ອນ, ຍ້ານໆໆ.
2. ຮັກສາຜູງແກະທີ່ພຣະວິນຍານຊົງຕັ້ງທ່ານໄວ້ໃຫ້ດູແລ ແປວ່າເບິ່ງແຍງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຕົກເສັງເສັງຫາຍ, ໝັ້ນລ້ຽງເກືອເຂົາດ້ວຍອາຫານຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ຕັກເຕືອນເຂົາເມື່ອເຂົາອອກນອກທາງດັ່ງນີ້ເປັນຕົ້ນ.

3. ເມື່ອເຮົາຈາກໄປຈະມີໝາໄນ ແປວ່າໂປໂລໄດ້ປຽບທຽບໃສ່ພວກຜູ້ທຳລາຍເປັນໝາໄນ ດ້ວຍວ່າ ໝາໄນເປັນໝາທີ່ດຸຮ້າຍ, ໝາໄນຕົວດຽວສາມາດຂ້າແກະເປັນສິບໆຕົວໄດ້.

ໂປໂລຍັງເວົ້າແຈ້ງຂຶ້ນຕື່ມອີກວ່າ "ຈະມີຊາຍລາງຄົນເກີດມາຈາກພວກທ່ານເອງກ່າວປີ້ນຄວາມຈິງ ເພື່ອຊັກ ຊວນພວກສິດໃຫ້ຫລົງຕາມເຂົາໄປ ເຫດສັນນັ້ນຈຶ່ງເຜົາລະວັງແລະຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ໃນລະຫວ່າງສາມປີທັງກາງ ເວັນແລະກາງຄືນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ດຢ່ອນໃນການເຕືອນສະຕິທ່ານທຸກຄົນດ້ວຍນ້ຳຕາໄຫລ" (ຂໍ້ 30-31) ແປວ່າ ຈະມີພວກຄຣູສອນປອມມາເວົ້າປີ້ນຄວາມຈິງ ເພື່ອຊັກຊວນໃຫ້ຕິດຕາມເຂົາໆ ຈະມາບອກວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານ ເຊື່ອຢູ່ແລະປະຕິບັດຢູ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງດັ່ງນີ້ເປັນຕົ້ນ ພວກມັນຈະມາຕົວະຍິວະຄືງໃຫຍ່ໄດ້ຕົວະຍິວະໃຫ້ນາໆເອວາ ເຮັດຕາມຄວາມເຫັນຂອງມັນ. ໃນປະຖົມມະການງູໃຫຍ່ໄດ້ຕົວະແນວໃດ ພວກຄຣູສອນປອມກໍຈະມາແບບ ດຽວກັນນັ້ນ. ບົດຮຽນໃນເລື່ອງນີ້ໄດ້ຕົກມາເຖິງຄຣິສຕຽນສັມຍນີ້ດ້ວຍ ຄືເຮົາທັງຫລາຍໄປໂບດນຳກັນຕັ້ງ ຫລາຍພ້າຫລາຍປີ ມີຄົນມາເວົ້າເລື່ອງຕ່າງໜ້ອຍດຽວຫລາຍຄົນກໍຫລົງຕິດຕາມເຂົາໄປແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ " ເຫດສັນນັ້ນ, ບັດນີ້ເຮົາຝາກທ່ານທັງຫລາຍໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະກັບພຣະທັມອັນປະ ກອບດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງມີອິດອາດສາມາດສ້າງພວກທ່ານຂຶ້ນໄດ້ ແລະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບມໍ ຣະດົກດ້ວຍກັນກັບບັນດາຜູ້ຖືກຊົງຊຳຮະໃຫ້ບໍ່ຮື້ສຸດ" (ຂໍ້ 32). ນອກນັ້ນໂປໂລຍັງກ່າວເຖິງຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດ ຂອງທ່ານຄືທ່ານບອກວ່າບໍ່ເຄີຍໂລບເອົາເງິນຄຳຂອງຜູ້ໃດ(ຂໍ້ 33) ສິ່ງທີ່ທ່ານມີຢູ່ແມ່ນຫາກິນດ້ວຍເຫື່ອແຮງ ຂອງທ່ານ ດັ່ງນັ້ນພວກເຖົ້າແກ່ຢ່າໂລບເອົາຂອງຜູ້ໃດເຊັ່ນດຽວກັນ. ສຸດທ້າຍໂປໂລກໍຄູເຂົ້າລົງໄຫວ້ວອນ ຮ່ວມກັບພວກເຖົ້າແກ່ ເພື່ອເປັນການອຳລາ ແລະພວກເຖົ້າແກ່ພາກັນກອດຄໍກັນຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ການຈາກໄປ ຂອງໂປໂລ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານມີຄວາມສັມພັນກັບເພື່ອນຮ່ວມໂບດແນວໃດ?
2. ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລເທສນາຍາວນັ້ນມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
3. ຊາຍທີ່ຕົກມານັ້ນຕົກຈາກສູງປານໃດ? ລາວຊື່ຫຍັງ? ຕົກລົງມາແລ້ວເປັນແນວໃດ?
4. ໂປໂລໄດ້ເອົາຊີວິດລາວຄືນມາຢ່າງໃດ?
5. ການກ່າວອຳລາຂອງໂປໂລຈາກຂໍ້ 28-38 ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ທ່ານປະທັບໃຈ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ຫ້າມຂ່າວປະເສີດບໍ່ໄດ້

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ກິຈການ 23:11; 25:12;28:1631
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ກິຈການ 23--31
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຖິງແມ່ນໂປໂລຈະຖືກລ່າມໂສ້ ແຕ່ທ່ານຍັງປະກາດໃຫ້ທຸກຄົນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ມາເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງປົດປ່ອຍຂ່າວປະເສີດແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອໃຫ້ພິຈາລະນານຳຂ່າວປະເສີດດ້ວຍການເປັນພະຍານ.

ບົດນຳ.

ພຣະວິນາຍານຂອງພຣະເຈົ້ານຳພາ ຫລືໃຊ້ແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນນັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ແຕ່ການປະກາດແລະການເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງນັ້ນພຣະອົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ທຸກຄົນປະກາດ ແລະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງທຸກຄົນ ດັ່ງນັ້ນເຮົາທຸກຄົນຢ່າສູ່ຍ້ານໃນການປະກາດ ແລະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ. "ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຈອັນຍ້ານກົວໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແຕ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຈອັນປະກອບດ້ວຍອິດອຳນາດ ຄວາມຮັກ ແລະການບັງຄັບຕົນໃຫ້ແກ່ເຮົາ" (2 ຕີໂມທຽວ 1:7).

1. ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ໃຫຍ່: (ກິຈການ 23:11; 25:12)

ຫລັງຈາກການທ່ອງທ່ຽວປະກາດຖ້ວນທິສາມໂປໂລກັບຄືນມາກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະພີ່ນ້ອງທີ່ນັ້ນກໍຕ້ອນຮັບທ່ານດ້ວຍຄວາມຍິນດີ (21:17). ຫລັງຈາກນັ້ນນຶ່ງອາທິດຜ່ານໄປກໍມີຄົນຈຳນວນນຶ່ງຈັບເອົາຜິດໂປໂລ (21:27--22:1-30) ໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າຄຳພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ, ສ່ວນໂປໂລລະນຶກເຖິງພຣະທັມມາຣະໂກວ່າ "ແຕ່ຈິ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະເຂົາຈະຈັບຕົວພວກທ່ານຂຶ້ນສານ ແລະຈະຂຶ້ນພວກທ່ານໃນໂຮງຫໍມະເທສນາ ທັງຈະເອົາພວກທ່ານໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ປົກຄອງແລະກະສັດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພະຍານແກ່ເຂົາ ຂ່າວປະເສີດຈະຕ້ອງປະກາດທົ່ວປະຊາຊາດທັງປວງກ່ອນ" (ມາຣະໂກ 13:9-10). ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປຈຶ່ງບໍ່ປະລາດໃຈທີ່ເຂົາຈັບເພິ່ນໄປຂຶ້ນສານ. ແລະແລ້ວໂປໂລກໍໄດ້ຖືໂອກາດນີ້ໄດ້ກ່າວຄຳພະຍານແລະຍັງເປັນການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຕົນອີກ, ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ "ການທີ່ຈະຂຶ້ນຄົນສັດຊາດໂຣມກ່ອນພິພາກສາລົງໂທດນັ້ນ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຫລື" (22:25) ແລ້ວເຂົາກໍຢຸດຂຶ້ນທ່ານທັນທີ ເພາະວ່າເປັນການລ່ວງລະເມີດກົດທີ່ຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ.

ໂປໂລມີຄວາມສລຽວສລາດແລະກ້າຫານ ແມ່ນແຕ່ຍືນຕໍ່ໜ້າບັນດາພວກຜູ້ໃຫຍ່ທ່ານກໍບໍ່ປະລະຄວາມເຊື່ອ ຫລືກ່າວເອົາຕົວລອດແຕ່ຢ່າງໃດ. " ຈິ່ງມີໃຈກ້າ ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຢ່າງໃດ ເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນພະຍານໃນກຸງໂຣມຢ່າງນັ້ນເຫມືອນກັນ" (23:11).

ພວກປະໂຮຫິດແລະບັນດາຄົນສຳຄັນໃນພວກຍິວໄດ້ຟ້ອງໂປໂລ ແລະຂໍໃຫ້ກາຍຊາທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມຊ່ອຍ ເຂົາເອົາເຮືອງໂປໂລຈົນເຖິງທີ່ສຸດຊຶ່ງເປັນແຜນທີ່ສອງຂອງເຂົາ, ສ່ວນແຜນທີ່ນັ້ນແມ່ນເຂົາວາງແຜນລອບ ຂ້າໂປໂລໃນຣະຫວ່າງການນຳຕົວໂປໂລມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. (25:1-3). ກ່ອນທີ່ເຂົາຈະນຳໂປໂລໄປຍັງ ກຸງເຢຣູຊາເລັມເຂົາກໍໄດ້ສືບສວນຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດຫລືມີຫລັກຖານອັນໃດພໍທີ່ຈະເອົາຜິດໂປ ໂລໄດ້ " ເມື່ອໂປໂລເຂົ້າມາແລ້ວ ພວກຍິວທີ່ລົງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມກໍຍືນອ້ອມທ່ານໄວ້ ແລະກ່າວຄຳ ຟ້ອງອັນຫນັກຫລາຍປະການໃສ່ ຊຶ່ງເຂົາບໍ່ສາມາດຫາຫລັກຖານໄດ້ຝ່າຍໂປໂລຈຶ່ງກ່າວແກ້ຄະດີວ່າ, "ຂ້າ ພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດຕໍ່ກົດໝາຍຂອງພວກຍິວ ຫລືຜິດຕໍ່ພຣະວິຫານ ຫລືຕໍ່ກາຍຊາກໍດີ" (25:7-8). ເມື່ອການຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານກັນໄປຍາວນານ ໂປໂລຈຶ່ງຂໍອຸທອນໄປເຖິງກາຍຊາ ແລະເຂົາກໍສົ່ງເຮືອງໄປເຖິງກາຍ ຊາ (25:12).

ແຕ່ກ່ອນຈະໄປເຖິງກາຍຊາໂປໂລກໍໄດ້ໄປແກ້ຄະດີທີ່ຕໍ່ໜ້າຂອງກະສັດອາຄຣີປາ ໂດຍກ່າວຄຳພະຍານຕັ້ງ ແຕ່ເພິ່ນໄປຂົ່ມເຫງຄຣີສຕຽນແລ້ວມີແສງໄຟຈາກສວັນເຮັດໃຫ້ໂປໂລຕຶກຈາກຫລັງມ້າຈົນຕາບອດ ເມື່ອກ່າວ ແລ້ວໂປໂລກໍຖືໂອກາດນີ້ເຊີນຊວນໃຫ້ອາຄຣີປາຮັບເຊື່ອ (ກິຈການ 26:27-28). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນອາຄຣີ ປາຈຶ່ງລຸກໜີໄປແລ້ວເວົ້າວ່າ "ຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ສົມຄວນຈະຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ຫລືຖືກຜູກມັດໄວ້ກໍດີ" ກະສັດອາຄຣີປາໄດ້ຊົງເວົ້າກັບເຟຊະໂຕວ່າ, "ຖ້າຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ອຸທອນໄປເຖິງກາຍຊາຈະປ່ອຍເສັງກໍໄດ້" (ກິຈ ການ 26:31-31), ແປວ່າເມື່ອອາຄຣີປາໄດ້ຍິນຄັກແລ້ວບໍ່ເຫັນວ່າໂປໂລມີຄວາມຜິດຂັ້ນປະຫານ ແມ່ນແຕ່ ຈັບມັດໄວ້ກໍບໍ່ສົມຄວນເລີຍ ຫາກໂປໂລບໍ່ໄດ້ອຸທອນໄວ້ວ່າຈະໄປຕໍ່ສູ້ຄະດີນຳກະສັດກາຍຊາແລ້ວກະສັດອາ ຄຣີປາກໍຈະປ່ອຍໂປໂລໃນວັນນີ້.

2. ສາສານາທູດຖືກໂສ້: (ກິຈການ 28:16-31)

ຕໍ່ມາເຂົາໄດ້ໂສ້ໂສ້ໂປໂລເພື່ອເຄື່ອນຍ້າຍໄປທາງເຮືອຮ່ວມກັບນັກໂທດອື່ນໆອີກຫລາຍຄົນ, ໃນການເດີນ ທາງຄັ້ງນີ້ມີລົມພະຍຸຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແຕ່ພາຍຸຄັ້ງນີ້ບໍ່ມີຜູ້ໃດເສັງຊີວິດເພາະເຂົາຍັງເຊື່ອງຟັງແນະນຳຂອງໂປ ໂລ (ກິຈການ 27:21-22). ເປັນເວລາ ສີ່ສິບວັນໃນການເດີນທາງທີ່ຖືກລົມພັດເຮືອພັດເຊໄປມາ (27:27) ນັກໂທດແລະຄົນໃນເຮືອນັ້ນມີສອງຮ້ອຍເຈັດສິບຄົນມີຄວາມຍ້ານຕົກໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ (27:37) ຈົນໃນທີ່ສຸດ ເຮືອກໍໄປຕຳຫິນໃຕ້ພື້ນນ້ຳຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮືອແຕກ ແລ້ວພວກນັກໂທດຈຶ່ງພາກັນລອຍນ້ຳເຂົ້າຝັ່ງ ສ່ວນພວກທະ ຫານຍ້ານວ່ານັກໂທດຈະໂຕນໜີຈຶ່ງຢາກຂ້າພວກເຂົາກ່ອນເຂົາຈະໜີໄປ ແຕ່ນາຍຮ້ອຍສ້າງບໍ່ໃຫ້ຂ້ານັກໂທດ ດັ່ງນັ້ນທັງນັກໂທດແລະທະຫານຈຶ່ງລອຍເຂົ້າຝັ່ງດ້ວຍຄວາມປອດພັຍທຸກຄົນ (27:41-44).

ເມື່ອລອດພື້ນເຖິງຝັ່ງແລ້ວ ກໍມີຊາວປ່າຊາວເຂົາໃຈດີກຸ່ມນຶ່ງພາກັນມາຕ້ອນຮັບດ້ວຍການດັງໄຟຝັງເພື່ອໃຫ້ ຄາຍໜາວຈາກການລອຍນ້ຳທະເລທີ່ມີລົມພະຍຸຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ເວລານັ້ນໂປໂລໄດ້ໄປເກັບເອົາຫລົວມາ ເພີ້ມໃສ່ໄຟ ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລຫອບເອົາຫລົວນັ້ນມີງຸພິດຫລົບຊ້ອນຢູ່ໃນນັ້ນ ມັນໄດ້ຂົບມືຂອງໂປໂລຕໍ່ໜ້າຕໍ່ ຕາຂອງຄົນທັງຫລາຍ ເມື່ອນັ້ນພວກຊາວປ່າທີ່ນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ "ຄົນຜູ້ນີ້ຄົງເປັນຜູ້ຂ້າຄົນແທ້ ເຖິງແມ່ນວ່າ

ເຂົາພົ້ນຈາກທະເລແລ້ວ ແຕ່ເວນກັມຍັງບໍ່ຍອມໃຫ້ພົ້ນຕາຍ” (28:4). ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າໂປໂລຖືກພົດກັດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີໃຜລອດມາກ່ອນ, ພວກເຂົາໄດ້ລໍຖ້າເບິ່ງວ່າໂປໂລຈະໜາວໄຂ້ຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍໃນໄວໆນີ້, ຊື່ວລະຍະນຶ່ງໄດ້ຜ່ານໄປເຂົາສັງເກດເຫັນວ່າພົດບໍ່ສາມາດເຮັດອັນຕະລາຍໂປໂລໄດ້ເຂົາຈຶ່ງປຸງຄຳເວົ້າມາເວົ້າວ່າ "ທ່ານເປັນພຣະ" (ຂໍ້ 6). ທີ່ໝູ່ບ້ານບົບລີໂອໃນເຂດເກາະເມລິເຕໄດ້ຕ້ອນຮັບໂປໂລແລະຜູ້ອື່ນໆເປັນເວລາສາມວັນ ໃນວັນຖ້ວນສາມນີ້ເອງໂປໂລໄດ້ຮູ້ຂ່າວວ່າພໍ່ຂອງຜູ້ໃຫຍ່ບ້ານບົບລີໂອເປັນໄຂ້ແລະເປັນທ້ອງບິດ (fever and of a bloody flux) (ຂໍ້ 8) "ໂປໂລຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາ ແລະເມື່ອໄຫວ້ ວອນແລ້ວກໍວາງມືໃສ່ທ່ານແລະເຮັດໃຫ້ດີພຍາດ ຄັນເກີດມີມາຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ຄົນອື່ນໆທີ່ເກາະນັ້ນຊຶ່ງມີພຍາດຕ່າງໆກໍມາຫາ ແລະເຂົາກໍດີເໝືອນກັນ" (ຂໍ້ 8-9). ເຮືອງນີ້ໄດ້ຊື່ແຈງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຈະຢູ່ບ່ອນໃດ, ໃນສະພາບໃດກໍຈະບໍ່ປະລະການປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນເຮືອໃນຖານະນັກໂທດກໍຍັງຊ່ອຍຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ລອດພົ້ນພັຍອັນຕະລາຍໄດ້.

ສາມເດືອນຜ່ານພົ້ນໄປໂປໂລຍັງເດີນທາງຖານະເປັນນັກໂທດຈົນເຖິງກຸງໂຣມ ແລະເມື່ອເຖິງກຸງໂຣມແລ້ວເຂົາກໍເອົາໂປໂລໄປຂັງໄວ້ຕ່າງຫາກ ໂດຍມີທະຫານເຜົ່າຍາມນຶ່ງຄົນ (ກິຈການ 28:16) ໃນທີ່ນັ້ນໂປໂລໄດ້ເຊີນພວກຜູ້ໃຫຍ່ຊາດຍິວມາຫາແລະເວົ້າເຮືອງຕ່າງໆໃຫ້ພວກຜູ້ໃຫຍ່ຟັງໂດຍສະເພາະແມ່ນການອຸທອນໄປເຖິງກາຍຊາ, ນອກນັ້ນໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າທີ່ທ່ານຖືກລ່າມໂສ້ກໍແມ່ນຍ້ອນນຳເອົາຄວາມຫວັງມາສູ່ພວກອິສຣາເອນ (ຂໍ້ 20). ໃນວັນນັ້ນໂປໂລໄດ້ກ່າວແລະເທສນາໃຫ້ເຂົາຟັງຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນຄ່ຳຈາກເຮືອງຂອງໂມເຊມາຈົນເຖິງເຮືອງພຣະເຢຊູ ແລ້ວຈຶ່ງຊັກຊວນເຂົາໃຫ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ, ລາງຄົນກໍໄດ້ຮັບເຊື່ອ ແລະລາງຄົນກໍບໍ່ຍອມເຊື່ອ (ຂໍ້ 23). ສັງເກດເຫັນວ່າເກືອບທຸກຄັ້ງທີ່ໂປໂລມີໂອກາດເປັນພະຍານ ຫລືເທສນາສັ່ງສອນທ່ານມັກຈະເຊີນໃຫ້ຜູ້ຟັງໄດ້ຮັບເຊື່ອ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອເຮົາໄດ້ກ່າວຄຳພະຍານ, ສອນພຣະຄັມພິ ແລະເທສນາເຮົາກໍຄວນຊັກຊວນຜູ້ຟັງໃຫ້ໄດ້ຮັບເຊື່ອດ້ວຍ.

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພວກຍິວທີ່ໄປຟັງໂປໂລຈຶ່ງຖືກຖຽງກັນໃນເຮືອງຂອງສາສນາສາດ ມີລາງຄົນເຫັນພ້ອມກັບໂປໂລຈຶ່ງຍອມຮັບເຊື່ອ ແລະມີລາງຄົນບໍ່ເຫັນພ້ອມຈຶ່ງມີການຖືກຖຽງກັນໂດຍບໍ່ມີໃຜຍອມໃຜ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງກ່າວອ້າງເຖິງພຣະທັມເອເຊຢາຢາວ່າ "ຈົ່ງໄປຫາພິລເມືອງນີ້ແລະກ່າວວ່າ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຈັກເທື່ອ ຈະໄດ້ເຫັນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ສັງເກດຈັກເທື່ອດ້ວຍວ່າໃຈຂອງພິລເມືອງນີ້ກໍບົກຫນາ ຫຼືກໍຫນັກ, ຕາຂອງເຂົາກໍຫລັບເສັງ ຍ້ານວ່າເຂົາຈະສັງເກດດ້ວຍຕາ ແລະຈະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູ ແລະຈະຮູ້ດ້ວຍໃຈ ແລ້ວຈະຕ່າວກັບມາ ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາດີ"(ຂໍ້ 26-27) ແມ່ນຄຳທຳນວາຍຂອງເອເຊຢາໃນ ເອເຊຢາ 6:9-10). ແລ້ວພວກຍິວກໍພາກັນອອກໄປດ້ວຍການຖືກຖຽງກັນຕໍ່ໄປ, ສ່ວນໂປໂລຍັງປະກາດໃຫ້ພວກທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ຕໍ່ໄປ (ຂໍ້ 31).

ຄຳຖາມ:

1. ເມື່ອທ່ານປະກາດເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນເຄີຍມີຄົນປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຊື່ອບໍ່? ເມື່ອໃດ?
2. ເມື່ອເບິ່ງຊີວິດແລະການປະກາດຂອງໂປໂລເປັນດັ່ງທີ່ໄດ້ຍິນມານີ້ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ກຳລັງໃຈທ່ານແນວໃດ?
3. ໂປໂລຖືກຈັບໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ກຳອຳນາດ ແລະພວກກະສັດນັ້ນ ໂປໂລມີທ່າທີແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີການເສັຍຊີວິດທີ່ລົມພະຍຸພັດເຮືອຈົນຕຳຫິນໃຕ້ພື້ນນຳຈົນເຮືອແຕກ?
5. ຕອນໆພິດກັດໂປໂລນັ້ນພວກຊາວບ້ານຄິດວ່າແນວໃດ?
6. ເມື່ອຮອດກຸງໂຣມແລ້ວໂປໂລໄດ້ປະກາດໃຫ້ໃຜຟັງ ແລະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.

ຫວ